

naša luč

1986

10

slovenska beseda je beseda praznika, petja in vriskanja

ivan cankar

REČ —

to je moja reč, v vsako reč se vtakne, za vsako reč godrnja, ta človek ni za nobeno reč = *rabo*, je *zanič*, štiri poslednje reči, reč dobro kaže, vso reč je treba premisliti, lepo reč si nam nakopal na glavo, to je prazna reč, lepe reči slišim o tebi, prava reč takle dež, célo reč je skuhal iz tega, célo reč pisem sem dobil = *veliko*; presneta reč!

SILA —

vodna, sredobežna, gonilna, pogonska, višja sila; oborožene, kopne, pomorske, letalske sile; sila kola lomi = *nuja*, za vodo je velika, huda sila = *stiska*, *zadrega*, in mu (nobene) sile = *ni mu hudega*, s tem (delom) ni sile = *ni težav*, zanj ni sile, ne delaj si sile! = *ne ženi se!*; sili se umakniti, vdati, upreti; rabiti silo, stvar trpi silo = *preganjanje*, silo delati komu, silo gnati = *siliti v kaj*; napeti, zastaviti vse sile za kaj, na silo kaj delati, za prvo silo bo že = *za prvo potrebo*, zna za silo, po sili jesti, po sili razmer = pod silo razmer, po vsi sili hoče imeti; izhod, pomoč v sili, izhod za silo; z vso silo se upreti, s podvojenimi silami; od sile učen; od sile ljudi; to je pa že od sile = *preveč*, od sile ste nadležni, sila, silo blizu = *zelo, hudo blizu*.

SMEH —

bučen, sproščen, posiljen, prisiljen, širok, porogljiv, bridek, krčevit smeh, salve smeha, za smeh povedati = *za šalo*, ni mi za smeh = ni mi do smeha, za

smeh in kratek čas, na smeh se držati, na smeh mu gre, smeh me ima, sili, lomi, v smeh pransiti, bruhniti, planiti, smeh dušiti, koga v smeh pripraviti, spraviti, od smeha se zvijati, valjati, pokati, popokati; smeh zai-gra na ustnicah, med smehom in jokom pravititi.

SREČA —

tiha, dozdevna, vojna, lovska, pasja, vražja sreča; sreča je opoteča, kolo sreče se zavrti, sreča mi je bila mila, naklonjena; sreča se mi nasmehne, me doleti; sreča sije iz oči, žareti od sreče, skaliti srečo, vsak je svoje sreče kovač, prinašati srečo, vso srečo želeti komu, poskusiti srečo, imeti srečo, imeti več sreče ko pameti, srečo imeti pri igri, (delo) mi gre po sreči, če bo šlo vse po sreči; k sreči, na srečo ni bilo hudega; (še) sreča, da te ni bilo zraven; slepa sreča = *naključje*, hoditi na slepo srečo.

ŠIROK —

široka cesta, pleča, usta, širok smeh, človek, duh, široki svet; biti široke duše, širokih besed; široke plasti ljudstva; padel je, kakor je dolg in širok; svet je širok; široko se smejati, široko sestiti, široko odprtih oči, ust; široko znan, na široko odpreti oči, usta, vrata; na dolgo in široko razlagati, pripovedovati, opisovati; na široko se mi zeha, živeti na široko; otroci so polegali po dolgem in po širokem; otrok je širji ko dalji.

TANEK —

tanek ko prekla, kot osa, ko jetika, ko jelka; tanek papir, nos, vid, sluh, voh, okus, čut, glas, zrak, jok, smeh; tanka šiba, juha, hrana, vest; tanko drevo, uho, oko; tanka mu prede, poje = *hudo se mu godi*; na tanko razrezati, tanki konec palice, pri nas smo bolj na tanko, z živem smo precej na tankem; tanko vidi, sliši, čuti, piše, poje, cvili, piska, dežuje.

VESEL —

vesel človek, obraz, vesela družba, pesem, novica, življenje veseli, prišel je ves vesel, veselega srca, iz srca vesel; vesel sem, da te sploh še vidim; nič kaj ga niso bili veselji.

ZDRAV —

zdrav človek, les, sad, zdrava jed, zdrave razmere, zdrav kraj, zdrav ko riba, živ in zdrav, ostani zdrav!

ŽIV —

živ ogenj, ogel, govor, otrok, les, pesek, promet, studenec, zgled, živa barva, beseda, bolečina, domišljija, govorica, meja, narava.

Naslovná fotografija:
JASLICE pred župnijsko cerkvijo
v Vogrčah na Koroškem.

zdomci in izseljenci — povežimo se!

Na koncu leta potegnejo razni podjetniki črto pod svoje račune, da ugotovijo ali jim je preteklo leto prineslo dobiček ali izgubo. Tudi nam v zdomstvu in izseljenstvu bi takšna črta od časa do časa najbrž ne škodila.

Pogoj za nadaljnje uravnavanje našega življenja in ravnanja je poskusiti ugotoviti, kaj pogojuje naše bivanje v tujini. Zdi se, da predvsem tri stvari:

- Demokracija. Najbrž se sami prav ne zavedamo, kakšni božji obdarovanci smo, da smemo živeti v demokraciji. Nikomur od nas se ni treba bati, da bi bil za pošteno in odkrito besedo gnan pred sodišče, da bi zaradi svojega življenja po veri ne napredoval v službi ali da bi v šoli njegovim otrokom vsiljevali nevero. Demokracija je pravi božji blagoslov: le v njej se lahko razcvete pravo veselje, se duh sprosti in razživi, izginejo vsi strahovi in tesnobe. Samo v demokraciji se človek lahko polno razvije.

- Potrošništvo. Manj ugodno za naše življenje v tujini je na široko odprta potrošniška ponudba. Dejansko dobiš vse, kar ti srce poželi. In ker bi vsi kramarji radi zaslužili, znajo ponujano tudi tako prikazati, da si kupec tisto zaželi. Ob tem nastane nevarnost, da bleščeča tvorna ponudba človeka načne v samem jedru: začenja se obračati od važnega k nevažnemu, od srede k lupini, od duha k snovi. Tako drsi človek počasi a gotovo proti prehodu iz vere v nevero. To, kar dosegajo režimi v Vzhodni Evropi načrtno, dosega potrošniški Zahod posredno.

- Tujstvo. Razumljivo je, da je v zdomstvu tudi naše slovenstvo stalno in močno na odstrelu, kar je lahko posebno usodno za otroke. Tujina vdira v naše štiri stene skoz okna in vrata, v nas same pa skoz oči in ušesa, televizijo in tisk, filmsko platno in cesto. Neredko se zgodi, da se družina tem vplivom upira do nekega trenutka: ko tuji pritisk ne poneha, se ona naveliča in zaplava s tokom. Koliko slovenskih družin na tujem bo nehalo biti slovenskih že v prvem rodu! Tudi to se velikokrat zgodi, da se slovenska družina tisti hip, ko dobi tuje državljanstvo, odmakne od vsega slovenskega.

To so ugotovitve. Ne bogve kako tolažeče. A dejstvom je treba pogledati v oči. Vendar ugotovitve same ne bodo razmer premaknile niti za milimeter. Treba je začeti tudi ravnati v skladu s spoznanim.

Naj spomnimo, da je na tujem posebno važno, da se rojaki med seboj povežemo. Sami bomo pod pritiski nam nenaklonjenih vplivov prehitro klonili. Najmočnejša vez med nami je naša slovenska Cerkev. In pri tej njeni nalogi odigrava eno najvažnejših vlog Naša luč.

Založnik: Avguštin Čebul,
župnijski urad Št. Lenart,
9587 Ričarja vas.

Odgovorni urednik: dr. Janez
Hornböck, 9020 Celovec, Vik-
tringer Ring 26. Tisk: Tiskar-
na Družbe sv. Mohorja, 9020
Celovec, Viktringer Ring 26.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

Viktringer Ring 26,
A-9020 Klagenfurt
Austria

NAROČNINA (v valuti zadev-
ne dežele):

Anglija 5 fun.
Avstrija 130 šil.

Belgija	400 fran.
Francija	60 fran.
Italija	12.000 lir
Nemčija	20 mark
Nizozemska	20 gld.
Švedska	60 kron
Švica	19 fran.
Avstralija	9 dol.
Kanada	12 dol.
ZDA	10 dol.

Razlika v cenah je zaradi
neenake poštnine v posa-
meznih državah in različnih
deviznih preračunavanj.
Naročnike sprejemajo pover-
jeniki in uprava NAŠE LUČI.

PRINTED IN AUSTRIA

Kadar rečemo **BOŽIČ JE**,
takrat rečemo:
Bog je spregovoril svetu
svojo najglobljo, najlepšo besedo,
in ta beseda pomeni:
Jaz, Bog, ljubim svet in človeka.

Kadar rečemo **BOŽIČ JE**,
takrat rečemo:
Beseda se je utelesila,
ta Beseda pa ima roke in noge otroka v jaslicah,
Jezusa iz Nazareta.

Kadar rečemo **BOŽIČ JE**,
takrat rečemo:
Bog je prišel k nam sredi noči,
da bi delil z nami našo vsakdanjo noč
in mračne dni našega življenja.

Kadar rečemo **BOŽIČ JE**,
takrat rečemo:
Ker je Bog rekel nam in svetu DA,
moremo tudi mi pogledati svet, ljudi in sami sebe
z novimi očmi, z očmi dobre volje;
ker se je Bog postavil na stran prizadetih,
se tudi mi postavimo na stran tistih, ki trpijo.

Ker je Bog postal človek,
postanimo znova tudi mi ljudje,
zaživimo med seboj bolj človeško,
odprimo vrata iskrenosti,
sprejmimo medse dobroto
in naredimo prostor za ljubezen;
šele potem bomo lahko rekli:

BOŽIČ JE.

Boris Dolinar

Nezgode gospoda Nerode

Slehernik

Gospod Neroda se je nekoč pred božičem sprehajal po Freistadtu daleč od svojega doma. Bilo je lepo vreme, a sneg je ležal krog in krog, tako da se je le s težavo premikal po pločniku, kajti tudi v Freistadtu niso navajeni snega redno pljučiti, ampak počenajajo to samo na vsake kvatre enkrat, pa če je treba ali ne.

Ko se takole prebija skozi sneg po pločniku ene od glavnih freistadtskih ulic, ali ti ne zagleda za krmilom nekega avtomobila svojega kolega gospoda Slehernika. In to ravno takrat, ko se je bil že odločil, da se vrne domov. Gospod Neroda, ne bodi len, jadrno skoči pred vozilo svojega kolega in prične na vse pretege mahati, kot da bi se hotel otresti roja podivjanih sršenov. Ko ga gospod Slehernik končno opazi, ustavi avto, skoči ven in veselo zavpije:

„Glej ga no, Nerodo! Kaj je pa tebe pripeljalo sem na naš konec?“

„Peš sem prikolovratil,“ mu dé ponosno gospod Neroda, „zdaj me pa že pošteno zebe in tudi utrujen sem, da komaj še hodim.“

„Kar prisedi, Neroda, da te zapeļjem do doma,“ ga povabi gospod Slehernik, „vmes se pa lahko še kaj pomeniva.“

Nato se objameta, se poljubita na levo in desno lice, si podasta roke in se drug pri drugem pozanima ta za junaško zdravje, kakor se spodobi, saj se nista videla vendar že celih sedem turških let (resnici na ljubo bodi potoženo: kakih štirinajst dni pa res). Gospod Neroda prisede v avto gospoda Slehernika in že zdrčita proti Nerodovemu domu.

Ne peljeta se še pet minut, ko privleče gospod Neroda iz aktovke vrečko z devetimi številkami Naše luči, rekoč kolegu Sleherniku:

„Naša luč, veš. Že devet številik je zunaj, pa imam zmeraj toliko dela, da je nikoli ne utegnem prebrati. Jo bom pa vsaj zdaj v tvoji družbi, Slehernik, malo prelistal, da nama

bo čas hitreje minil. Saj mi ne boš zameril, ne?“

„Ne,“ mu odvrne gospod Slehernik in se kar malo užaljeno poglobi v prakso cestnoprometnih pravil.

Gospod Neroda lista po zvezkih lepo pisane revije s tolikšno delovno vnemo, da prične hrup in obilna gestikulacija gospodu Sleherniku kmalu presedati.

„Daj no že mir s tem paprijem!“ ga nataktnjeno opomni. „Motiš me.“

Gospod Neroda se ubogljivo umiri in začne brati prve strani zvezka, ki ga ima ravno v rokah. A ne mine pet minut, ko presenečeno zavpije:

„Saj to sem vendar jaz!“

Gospod Slehernik se tako ustraši, da se mu kar lasje naježijo, kolega Neroda pa mu že pojasnjuje:

„Nekdo me je opisal v Naši luči.“

„Zanimivo,“ dé gospod Slehernik.

„Zanimivo, zanimivo,“ mu razka-

čeno oponese gospod Neroda, „ampak jaz, Slehernik, sploh nisem tak. Tisti, ki me je opisal, me je slabo; jaz sem vendar čisto drugačen, da boš vedel!“

„Mogoče pa sploh ne opisuje tebe, pač pa koga drugega,“ mu odgovori pomirljivo kolega Slehernik.

„Ah, kako koga drugega, ko pa natanko vem, da mene, saj se je sam meni zgodilo vse tisto, o čemer piše! Ampak jaz sem vendar čisto drugačen in sploh!“

„Potem pa že res najbrž ne opisuje tebe, če veš, da nisi tak,“ ga skuša pomiriti gospod Slehernik. „Oseba je mogoče izmišljena, tipizirana, karikirana ali pa je kratko malo opisan pač kdo drug, in ne ti.“

„Kako se moreš spomniti česa tako bedastega!“ mu ogorčeno poočita gospod Neroda. „Izmišljena, tipizirana, karikirana oseba ali pa kratko malo kdo drug! Ko pa vem, da je avtor lahko opisal samo mene! Ampak lej, ti, ki me poznaš, povej: kdaj sem pa bil šmuglar, ali lažnivec, odpadnik, tat, hipi, ženskar . . . ! To je vendar vse izmišljeno!“

„Veš kaj, daj, preberi,“ ga spod-

budi gospod Slehernik, „pa bova videla, kako in kaj.“

Gospod Neroda bere, pa ne prebere niti pet stavkov, ko gospod Slehernik že zakriči, kakor da je odkril Ameriko:

„Saj to vendar nisi ti, pač pa jaz! Mene opisuje, mene. Meni se je zgodilo natanko tako.“

„Mòlči!“ mu zagrozi gospod Neroda. „Mòlči, kadar govoriš z menoj! To sem lahko samo jaz pa amen! In vendar je vse zlonamerno izmišljeno.“

Medtem sta se pripeljala do doma gospoda Nerode. Izstopila sta in se prepiraje se napotila po stopnicah do stanovanja. Vsak zase je bil trdno prepričan, da je on in samo on opisan v Naši luči. Prepir bi bil naraščal v nedogled, da se ni gospod Neroda na srečo domislil najbolj popularnega kranjskobistriškega narodnega običaja, si zavihal rokavov, pljunil v roke in zavpil svojemu kolegu-nasprotniku gospodu Sleherniku v brk:

„No, pa zdaj povej, kdo je opisan v Naši luči, če si upaš!“

Gospod Slehernik se je pri pričoi vdal močnejšim argumentom in nemudoma pritrdil: „Ti, gospod Neroda, samo tebe so opisali, nikogar drugega, če ti tako praviš.“

„Menda,“ se je začel pomirjati gospod Neroda, nato pa se je spet razburil: „Vse drugo so si pa popolnoma izmislili, da boš vedel. Kdaj sem pa že bil šmuglar, lažnivec, odpadnik, tat, škodoželjnejš, hipi,“ je vpil, „kdaj sem vse vedel, kdaj sem se že stebel, kdaj sem ženskaril!?“

„Najbrž si vse to vsaj malo tudi res bil, saj smo vsi krvavi pod kožo, tudi ti, Neroda, nisi izjema,“ mu je zabrusil kolega Slehernik, užaljen, ker ni smel še naprej trditi, da je on sam opisan v Naši luči, ne pa njegov kolega Neroda. Zato je takoj tudi zlobno pripomnil: „Sicer pa se je nivo Naše luči zelo znižal, odkar namesto splošno priznanih desetih bratov, Blažetov ino Nežic, sosedovih sinov in Krpanovih kobil opisuje tebe, Neroda, da boš vedel!“

„A tako!“ je ogorčeno zatulil gospod Neroda, tokrat tudi on užaljen in ponižan. „Če res tako misliš, pa tudi prav. A posledice boš moral

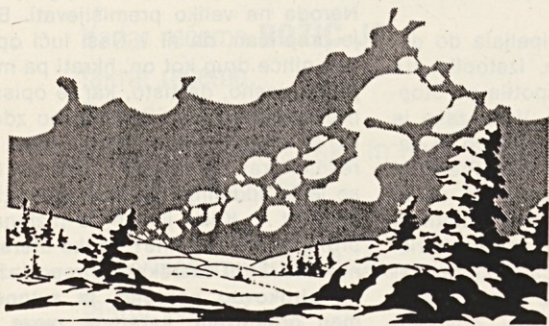
nositi ti sam in s teboj vsi bralci Naše luči, boš že še videl!“

S tem je bilo njune debate za tokrat konec in ločila sta se kot Abraham in Lot, eden je odšel na desno, drugi na levo, kar pomeni, da je gospod Slehernik zapustil gospoda Neroda in odšel za svojim nosom, ne da bi se bil poslovil, gospod Neroda pa je obsedel v sobi, ne da bi bil svojega ljubega gosta pospremil vsaj do vrat.

Ko je ostal sam, je začel gospod Neroda na veliko premišljevat. Bil je prepričan, da ni v Naši luči opisan nihče drug kot on, hkrati pa mu je bilo jasno, da tisto, kar je opisano, vendarle ni on. Kaj naj bo zdaj to, je mozgal. Pa ne da bi imela v resnici prav tista šolska učenost, ki se je je spominjal še iz gimnazijskih let . . . Kako jim je že razlagal profesor slovenščine? **Vsako literarno delo, ki ni časnikarska reportaža ali strokovno poročilo, je avtonomen organizem, katerega zveze z življenjsko stvarnostjo so veliko bolj kompleksne in komplicirane kot pa zveze objekta in njegove fotografije; kdor meri literarno delo z merili reportaže, uporablja napačna merila in izraža s tem samo svoje pomanjkanje smisla za literaturo, saj njegovo obzorje ne presega najbolj banalnega časniškega novičarstva.** Pa vendarle, je premišljeval naprej gospod Neroda, eppur si muove! Mene opisujejo. In to kako! To je čisto navadna svinjarija! Poleg tega pa še kolega Slehernik trdi, da se je nivo revije znižal, odkar opisujejo mene. Ne, to je preveč, si je rekel in na tihem sklenil: če je tako, se bom pa ukini. Maščeval se jim bom, Sleherniku in vsem drugim, avtorju in urednikom, maščeval se jim bom, bodo že videli: ne bo me več! Naj odslej opisujejo in obdelujejo sami sebe, mene — ki sem jim celo leto zvesto služil, in to brez honorarja, zdaj pa pravijo, da se je zaradi mene znižal nivo revije — že ne bodo več. Ker pa vendarle še bom, čeprav me ne bo več, se bom od tega trenutka naprej z vsemi svojimi lastnostmi naselil v slehernika (*Opomba za stavca: avtor prosi, da slehernika natisnete tokrat z malo!*).

*Prišel je mraz,
povsod je led
in onemela je narava . . .*

*Pa to ni svet,
odet v poraz,
to je počivajoča slava.*

Advent je čas, ko naj bi prišel človek zopet k sebi.

Posledice, ki jih je sprejel nase zaradi svojega učlovečenja:

- * **sporni človek**
- * **izkušani človek**
- * **trpeči človek**
- * **obsojani človek**
- * **umirajoči človek**

*Shiral je, Jezušček,
kot se lahko lepo vidi,
med porabniško navla-
ko v izložbi. Ampak
takrat so Dete vendar
položili v jasli, v
hlev . . . No saj, in od
takrat se ni kaj prida
spremenilo.*

Veselje, ki ga prinaša božje rojstvo

Danes, te dni, ko je naše sreče polno božičnega praznovanja, pojemo s prerokom!

— Gospod, bogato daruješ radost, veliko veselje delaš; ljudje se veselijo pred tabo, kakor se veselijo ob žetvi . . .

Veselje, ki ga prinaša Bog-z-nami.

Živimo v svetu, ki je poln praznih besed, groženj, pokolov, preganjanih in detomorilcev.

Pri vsem tem je skoraj nevarno vprašanje: Zakaj veselje?

Odgovarja prerok:

— Ker dete nam je rojeno, sin nam je dan . . .

Toda, ali se ne rodijo otroci vse dni in vse ure? Res je, in vsako rojstvo prinaša veselje, novo upanje.

Za mater in očeta, ki sta ga pričakovala; za svet, ker mu daje nove možnosti; za nas, ker je znamenje, da Bog še ni obupal nad človekom.

Otrok, ki ga slavimo to noč, prinaša posebno veselje, ker je:

— oblast na njegovih ramah in imenuje se:

Čudoviti svetovalec, močni Bog, Oče na veke, knez miru.

Njegova je polnost oblasti, miru ne bo konec . . .

Utrdil ga bo in podprl s pravico in pravičnostjo zdaj in vekomaj.

Z njim, zagotavlja apostol Pavel, se je razodela božja milost, ki prinaša odrešenje vsem ljudem.

Judje so pričakovali močnega kralja, bleščečega voditelja. In kam jih pripelje glas angela: pred jasli v betlehemske hlevu, kjer je ležal novorojeni otrok. Prizor, ki kaže nemoč in revščino Kralja. Samo Bog je lahko na ta način zadal smrtni udarec vsemu, kar ima v očeh ljudi veliko vrednost: bogastvu, oblasti, časti, moči in avtoriteti:

— Slavim te, Oče,
Gospod nebes in zemlje,

da si to prikril modrim in razumnim in razodel malim.

Da, Oče;
zakaj tako ti je bilo všeč.

Ali je kdo opazil prihod Kralja v nebogljenem otroku betlehemskega hleva?

Nihče!

Marija, Jezusova mati, osamljeno pestuje v svojem naročju „neznanca“ ljudstev, prerokovega „skritega Boga“.

Nikogar ni, ki bi se iz svetega mesta Jeruzalema napotil k svojemu Bogu.

O pač!

Zgodi se nekaj hujšega.

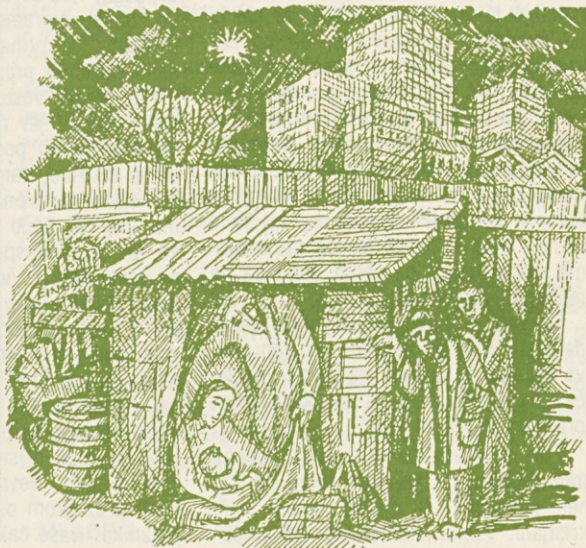
Nekdo, ki je v strahu za svoj položaj, pokliče k sebi glavarja in mu ukaže:

— Pojdi po deželi judovski, umôri deset tisoč fantov mi, kakor zdaj zaslišiš ti — od enega do tri leta starosti. Ti zdaj umreti morajo.

Samo pastirji, dno takratne družbe, razumejo in pohitijo v noč, da sprejmejo sporočilo odrešenja:

— Ta noč je polna veselja in trošta velikega, Marija nam rodila kralja nebes ino zemlje . . . Veselimo se mi sadá tega rojstva božjega.

MILAN
(po Mladiki)

Mudil sem se na pošti. Pred okencem ni bilo mnogo ljudi, pa se vseeno ni nikamor premaknilo. Neki starejši moški, ki je stal za mano, se je nestržno prestopal z noge na nogo, se oziral naokoli in mrmral sam pri sebi. Očitno se mu je zelo mudilo. „Če se vam mudi, stopite naprej,“ sem mu ponudil. „Ja, res se mi zelo mudi,“ je hvaležno sprejel ponudbo. Pred nama je bila samo še ena stranka, mlad Japonec, ki je mirno in počasi izbiral različne znamke. Možakarju je bilo dovolj, vljudno je poprosil Japonca, ali bi ga ne smel prehiteti, in ta je z nasmehom privolil. Pa spet ni šlo gladko: uslužbenka mu je namreč postregla prav nerada, rekoč da pač streže stranki, ki je na vrsti, njemu pa da ni dolžna, vendar mu je vseeno dala zaželeno dopisnice, mož pa jo je povprašal po imenu, čes da se bo pritožil na upravi. Uslužbenke ta njegova groznja ni prav nič zbegala, povedala mu je ime in mož je potem odvihral.

Najbrž ta možak redko tako ravna. Če bi imel dovolj časa, bi se zaradi nekaj minut gotovo ne razburjal, v miru bi počakal, saj vse skupaj ni trajalo več kot pet minut. A kaj ko pa mislimo, kadar moramo čakati, da se čas vleče neskončno ali da beži prehitro, kakor smo pač razpoloženi.

Čakanje pomeni vedno neko upanje, pričakovanje, v nas povzroča napetost in nemir. Nekaj bo drugače kot navadno. In prav to nas vznemirja. V našem čakanju je vselej neka želja, ki naj bi se izpolnila; pričakovanje, da bo nastopilo nekaj lepega in veselega. Tako čakanje nam prinaša dobro voljo in veselje. So pa tudi trenutki, ko naše čakanje ni pričakovanje časa dobrega, temveč nasprotno, čakanje na kaj takega, česar si ne želimo. In takrat je čakanje vse prej kot prijetno, saj sami vemo, kako naporno je, če pričakujemo slabo novico pa vemo, da tega ne moremo spremeniti.

Čakanje in upanje je del naše vsakdanjosti. Radi ali neradi vsak dan znova čakamo in upamo, da bo kaj drugače, da bomo dan, ki je pred nami, preživeli dobro in lepo.

V to naše vsakdanje čakanje posega tudi Cerkev. Le kaj nam more še danes povedati? si mislijo mnogi naši kristjani. Vsako leto oznanja čas prič-

kovanja — a d v e n t : pričakovanje, da bo prišel napovedani Odrešenik!

Lepo in dobro, samo kaj pa ima to skupnega z **mojim** življenjem in z **mojim** pričakovanjem? Saj jaz ne pričakujem Odrešenika, pač pa to, da bo moje življenje na tem svetu postalo bolj bogato, da bom imel vsega, kar si poželi moje srce. Kaj naj mi bo potem ta Odrešenik, če pa mi ne daje niti ene dobrine, ki si jo želim?! — Tako modrujemo ob besedi, da prihaja Odrešenik. In imeli bi celo prav, ko bi bilo za naše življenje res dovolj samo to, kar nam ponujajo materialne dobrine. Vendar pa vsak dan znova ugotavljamo, da nas le-te nikoli ne osrečijo in zado-

ČAKANJE

voljijo, ampak da imamo zmeraj nove in nove neizpolnjene želje in smo vedno bolj nezadovoljni.

V resnici išče vsakdo trajnejših vrednot. Saj ne pričakujemo zgolj več denarja ali česa drugega, kar bi povečalo naše premoženje. Vsak dan znova poslušamo, kako si svet želi miru. Siti smo večnih prepиров in nevoščljivosti, sovrašтва in zavisti, radi bi postali spet normalni ljudje, ki bogatijo drug drugega. Res se težko vživimo v dejstvo, da se moramo spet naučiti čakati in upati, ker prihaja Kristus, in se veseliti božičnih praznikov.

Saj se jih veselimo, kako si upate trditi, da se jih ne! Vem, da se jih. Veselijo se jih posebno tisti, ki imajo doma družine, sami pa živijo tu v tujini. Kako nestržno štejejo dneve do dne, ko se bodo srečali z domačimi, ko bo družina spet lahko skupaj! Pa ne samo tisti, ki so ločeni, tudi tisti, ki imate družine tu v tujini, se veselite in jaz z vami, da bomo lahko nekaj dni spet preživeli v krogu domačih. In ne recite mi, da to ni veselo pričakovanje, saj vemo, da bo teh nekaj dni samo naših. Mnogo priprav bo, veliko izdatkov, da bodo ta srečanja lahko vesela. Prav je tako. Nevarno pa je, da bomo kljub praznikom ostali nedotaknjeni od praznika. Naše čakanje je v resnici ča-

kanje na proste dni in srečanje z domačimi. Bolj malo ali skoraj nič pa ne čakamo na Tistega, ki nam je te praznike dal. Na Kristusa.

Kako malo se zavedamo, da je adventni čas postavljen za to, da bi poglobili naše srečanje z Bogom! Da bi našli čas tudi zanj. Saj je prišel in se učlovečil samo zato, da bi nas odrešil in nas pripravil za večno življenje. Ni prišel zato, da bi pekli potice in imeli slovesno kosilo. (Tudi to nujno sodi k praznovanju). Kristus je prišel, da bi nas odrešil, nas osrečil in nam dal upanje, da je naše življenje naravnano v večnost, ne pa v dobrine tega sveta, ki tako hitro minejo. Trka na našo notranjost; rad bi imel nas, ne naših zunanjih darov.

Pripraviti Gospodu pot pomeni pripraviti dušo, da ji bo Bog govoril.

Težko si predstavljam, kako naj mi govori Bog. Da bi jaz govoril Njemu in Mu povedal, kaj vse potrebujem, to bi še šlo, pa še tu imam težave. Koliko skrbi in vsakdanjih potreb Mu lahko takoj naštejemo! Se bo zato kaj spremenilo? — Življenje gre pač svojo pot naprej, pa naj delam, kar hočem.

Hvala Bogu, da sem se zmotil. Vsak moj pogovor z Bogom spremeni življenje. Odpira mi pogled iz mojega malega jaza v veliki svet božje Ljubezni. Moje življenje postavlja v pravo luč, pove mi, da me Bog neskončno ljubi. Pripravil mi večno življenje.

Jaz pa bi imel rad več življenja in manj trpljenja — tukaj!

Pričakovanji — moje in božje — se med seboj bistveno razlikujeta. Posledica je, da čutim križ. Usklajeno pričakovanje pa pomeni pridobiti si mir in nositi božjo ljubezen v vsakdanjem življenju. „Glej, prihajam!“ — kako rad bi tako govoril s Teboj, moj Bog! A to morem reči samo, če me boš Ti prijel za roko in mi pokazal, kako naj živim, da bo moje življenje teklo tako, da bom čakal in upal, da me sprejmeš v svoje kraljestvo.

Božični prazniki so samo majhna stopnica na poti k temu cilju. A če ne stopim nanjo, če se ne srečava in pogovoriva, bo moje čakanje zaman.

Gospod, daj da bo postal adventni čas zame dragoceni čas, ko se bom poglobil v skrivnost Tvojega učlovečenja zame! Potem moje čakanje ne bo zaman . . .

don Kamilo

med vrsticami

Z izrezki iz slovenskih in tujih listov skušamo prikazati resnično podobo sedanjega slovenskega trenutka. Čeprav smo pri izboru za resnico nadvse natančni, odgovarjajo končno za utemeljenost poročil njih pisci oziroma uredništva zadevnih listov.

MLADINA: ZAKAJ ŠTRAJKI V ZDRAVSTVU?

V sorazmerno kratkem času je bilo pri nas v naši zdravstveni službi nekaj „prekinitve dela“. V Mostah, nato onkologi, kmalu zatem v mariborski bolnici. Razlog povsod isti: osebni dohodki.

Povsod je bilo rečeno, da pot ni bila primerna. „Saj imate samoupravo,“ so dejali zunanji činitelji. Treba je iti po samoupravni poti.

In treba je priznati, da je to res. Ta pot je res na razpolago. A pri celi stvari je vmes lepotna napaka. Da, če bi ta samouprava delovala in imela učinek. Ljudje, namreč „tovariši“, ki bi bili po tej poti obveščeni o stvari, vso to problematiko zelo dobro poznajo. Znanj so jim vsi podatki in siti so jih že. Zato oni ne reagirajo več. Seveda ni treba poudarjati, da so to politični delavci. Ta problematika pa je znana že ZELO DOLGO. Sploh nič novega.

Zakaj ti „tovariši“ ne ukrenejo ničesar? Zakaj tudi bi? Zdravstveno problematiko oni poznajo, pa tudi ljudi znotraj zdravstva (one na vrhu). Ko potrebuje (*kdo njih*) to službo, se obrne na vodečega in na ta način predstavlja PRIVILEGIRANEGA OBČANA. ON NE ČAKA. Zakaj tudi bi, saj on je vendar ON. Zato se njega ta problematika ne tiče. Če bi njega udarilo po glavi z neprilegijem, bi se ZELO HITRO OBRNIL. Vse bi ukrenil, da bi imel dobro zdravstveno varstvo.

Toda zdravstvo ima svoje značilnosti. Zdravstvo ima VISOKO kvalifikacijsko strukturo. Polovica zdravnikov je specialistov (10 let študija). Imajo pa potem pol plače političnega sekretarja ali malega političnega šefa, ki je običajno sfaliran študent. Vsi problemi so politizirani in o vsem odloča politik (tudi o Feniju), ki pa je nedotakljiv in zaščiten po zakonu (133. člen in še drugi. Pa še delajo jih.) Na ta način je vsaka kritika preprosto žalitev. Na ta način je kritika onemogočena in politik ima prosto pot. Ni treba poudarjati, da je razlaga, kaj zakon misli in kaj ne, v rokah politika.

Seveda se ljudje upirajo, posebej še, ko gre za občutljivo témo, kot so osebni dohodki. Največji problem predstavlja dejstvo, da DELO NI PLAČANO. Pri tem mislim na UČINEK DELA. Ta mora biti seveda pozitiven. Toda to se že dolgo ne izvaja. Če bi se, kako bi

bili nagrajeni politični delavci, ki že dolgo nimajo nekega učinka, posebno ne delovnega, pozitivnega, kakršne bi mi največ potrebovali. Pokazalo bi se, kako pravzaprav niso potrebni, kar seveda njim ne bi bilo všeč. Da bi bili potrebni in to zelo, so vsi problemi politizirani. Na ta način se izkazuje neka potreba po političnih delavcih.

Če pa greš v politiko, izobrazba ni potrebna. Saj si vendar izvoljen, od lastne strukture sicer, a vendar. In ker vse probleme rešujemo na ta način, politično, so rezultati amaterski. Pamet nima vloge in znanje tudi ne (govorim o stroki, ki ni značilna za političnega delavca). In tako ima zdravstvo pri nas neenakopraven položaj naproti gospodarstvu. Torej je zdravstveni delavec manj vreden kot proizvodni delavec.

To pa traja že DOLGO ČASA. In okoli tega se vse suka. ENAKOPRAVNI družbenoekonomski odnosi in PLAČEVANJE PO DELU. Vse to je odsotno in zato stvari ne morejo teči, kot bi morale. Zato krči levo in desno in razne prekinitve. Delo in nedelo, slabo in dobro, vse je enako plačano. To ne vodi nikamor.

Nestimulacija je vzrok neproduktivnosti. Zato je proizvodov premalo, so dragi. Da prideš do njih, potrebuješ VEZE, in če drago plačaš, da ne govorim o čakanju. Slaba proizvodnost vodi za seboj slab dohodek in nekonkurenčnost.

Ameriški avtomehanik v Kragujevcu, ki kontrolira izdelke za Ameriko, je imel lani 2.000.000 ND dohodka (naš 20.000 ND). Naš avtomehanik je prejel samo 1% ameriškega avtomehanika. Ker je v Ameriki važen BIZNIS, delo, proizvodnja, PROFIT itd., ne pa politika kot pri nas. Briga (*ameriškega*) volivca politika, on hoče denar. Pri tem je neodvisen od nekega Reagana. Vse mu izreče in nič se mu ne zgodi (ni 133. čl. kz).

Povedati hočem, da morajo ekonomske zakonitosti v prvi plan. Toda če bo tako, bo nastalo vprašanje, kako s politiki. V vse se vtikajo (in odločajo). Če bi šli po ekonomski poti (kot na zahodu), izgubi politik tisto mesto nedotakljivega, ki ga ima sedaj. Tega on ne želi, zato bomo z različnimi sklepi in obljubami imeli obravnavane primere še naprej. Ostalo pa bo po arabsko: volkovi tulijo, kolona gre naprej.

D. S., Ljubljana-Polje

MLADINA, Ljubljana, 26. sept. 86/4—5.

MLADINA:

NEKAJ MISLI TOMAŽA MASTNAKA

Glavni politično-sodni „hit“ letošnjega poletja je bil primer Tomaža Mastnaka. (*O zadevi je NAŠA LUČ poročala.*) Za nas bo zanimiva analiza nekdanjega obtoženca, objekta različnih manipulacij — Tomaža Mastnaka. (*Tu le nekaj njegovih ugotovitev.*)

● Brez demokratične reforme kazenskega zakona ne more biti neodvisnosti sodstva ne pravne in osebne varnosti državljanov oziroma občanov.

● Sporni so, po mojem mnenju, člani, ki predvidevajo posebno zaščito za funkcionarje kot funkcionarje (ne kot osebe). Neki angleški lord, Acton po imenu, je nekoč dejal, da je ni hujše krive ved od tiste, ko upravljanje kake uradne dolžnosti posvečuje tistega, ki jo opravlja. Potem so tu člani, ki operirajo s subjektivnimi znaki za določanje sovražnih, protidržavnih kaznivih dejanj. Člen 133 vse to simbolizira, kampanja proti temu členu simbolizira nasprotovanje vsem členom kazenskega zakonika, ki ne izključujejo oziroma omogočajo zlorabe kazenskega prava v politične namene, samovoljo.

● Še vsako revolucionarno pravo je pripeljalo do politične samovolje. Spomnimo se samo tega, kar se je dogajalo v leninski in stalinski Sovjetski zvezi in pod nacionalnim socializmom v Nemčiji...

● To tu ni strahovlada, ampak prej vlada, ki jo je strah... To iskanje sovražnikov izziva danes med ljudmi predvsem posmeh. Deklaracij, kdo je sovražnik in kdo ni, kje se skriva in kaj kuje, preprosto ni več mogoče jemati resno, kar pa ne pomeni, da niso nevarne. Če smem reči nasplošno, so najbolj nevarne prav šibke, dezorganizirane, razsute države. V režimu, kakršen je naš, pa je skušnjava, da bi se ideološka nemoč kompenzirala z močjo represivnih aparatov, še posebej velika.

● Če nič drugega, je človek pri nas osvobojen možnosti, da bi se branil.

MLADINA, Ljubljana, 26. sept. 86/8—12.

TELEKS:

ZAKAJ SI NE ŽELIM BITI ČLAN SEDANJEGA ZIS?

Prvič: Jugoslavija danes nima jasno opredeljenega zgodovinskega cilja svojega družbenega razvoja. Iz dneva v dan spreminjajo zakone o cenah, planiranju, kreditnem, denarnem in zunanjetrgovinskem sistemu. Sprejemanje vrste gospodarskih zakonov (*je tako*) le igra na srečo, stopicanje na mestu. In ker ZIS nima niti moči niti pooblastil, da sam opredeljuje zgodovinski cilj organiziranja našega gospodarstva, je njegovo delo obsojeno na redke uspehe in številne neuspehe.

Drugič: ZIS danes nima kakovostnega strokovnega ozadja svojega dela. Očitno pišejo zakone (*o kontroli*

cen) še vedno isti ljudje kot v petdesetih letih. V takih razmerah je razumljivo, da ZIS iz leta v leto predlaga enake ukrepe gospodarske politike, pa čeprav so se že zdavnaj diskreditirali v praksi. Večino dokumentov pripravijo ob kavi kar družbeno-politični delavci sami. Pravi ljudje pa so tisti, katerih predlogi se izkažejo za uspešne, ne pa tisti, ki govore lepe, a prazne besede o oblasti delavcev, v preteklosti pa so se že večkrat osmešili s svojim znanjem. Tudi delu slovenskih ekonomistov bi lahko dovolili, da bi se njihov glas bolj slišal v Beogradu.

Tretjič: Sedanji ZIS je s svojim dosedanjim delovanjem dokazoval, da ni domislil treh stvari.

● Najprej ekonomskih zakonitosti ni mogoče nadoમેščati s političnimi odločitvami. Vlada vse bolj administrira, kliče na odgovornost gospodarstvenike, gospodarske zadeve pa so vse slabše.

● ZIS tudi ne zaupa trgu. Sedemdeset do osemdeset odstotkov cen nadzoruje s pomočjo Zveznega zavoda za cene. Njegovi strokovnjaki pa tudi ne razumejo tržnega mehanizma. In tistemu, ki se bo podrejal tržnim zakonitostim in ne političnim odločitvam, grozi zapor.

● Nazadnje, za mnoge dosedanje ukrepe je bilo že vnaprej jasno, da bo z njimi zaposlena birokracija in gospodarstvo, učinkov pa ne bo. Gospodarstvo je moralo letos dvakrat vračati cene na staro raven.

Četrtič: S tako gospodarsko politiko nastajajo ogromne gospodarske škode. Nekatere vrste teh škod so jasno vidne. Milijoni Jugoslovanov so revnejši, ker vodimo napačno politiko deviznega tečaja in obrestne mere ter se ne potrudimo na pravi način, da bi ustavili inflacijo.

Maks Tajnikar

TELEKS, Ljubljana, 9. okt. 86/6—7.

MLADINA:

LJUBLJANSKA EKOLOŠKA SKUPINA O IV. SAMOPRISPEVKU

Smo proti:

1. samoprispevku,
2. IV. samoprispevku,
3. programu IV. samoprispevka,
4. objektom iz programa IV. samoprispevka in
5. (ne)odgovornim oblastnikom, ki so si izmislili samoprispevek.

Zakaj?

Zato ker:

k 1. Samoprispevek predstavlja poskus legitimizacije povečanja eksploatacije delavskega razreda.

k 2. Zanimivo je obnašanje odgovornih posameznikov, ki so v preteklih letih vodili takšno politiko, ki je pripomogla k popolni degradaciji okolja, sedaj pa se v akciji za ekološki samoprispevek razglašajo za odrešil-

(dalje na strani 13)

no,
to pa
od doma

na sploh

KARAVANŠKI PREDOR

je globok že 200 metrov. Graditelji, delavci cestnega podjetja Polensky-Zöllner, računajo, da bodo pozimi že 500 metrov globoko v Karavankah. Kot je sporočilo vodstvo podjetja Karavanke pri Skupnosti za ceste Slovenije, so delavci pri izkopu predora dosegli doslej načrtovano povprečno dnevno napredovanje. Od vhoda v predor so že zabetonirali prvih 40 metrov oboka, medtem ko so pri vhodu v predor izkopal tudi poln profil predora, ki na tem mestu presega sto kvadratnih metrov. Na avstrijski strani se bodo dela začela naslednje leto; zdaj pri njih že teče javni razpis za oddajo gradbenih del za gradnjo avtomobilske ceste od Beljaka do predora, za gradnjo mejne ploščadi in za izkop in gradnjo severnega dela karavanskega predora, ki bo na avstrijski strani dolg 4000 metrov. Predor naj bi bil dokončan do začetka turistične sezone leta 1991.

21. BORŠNIKOVO SREČANJE

Slovenski gledališki festival, ki se je začel 20. oktobra v Mariboru in je trajal enajst dni, je obsegal 118 prireditev, več simpozijev in številna srečanja z dramatikami. Na otvoritveni slovesnosti

V cerkev NA BLEJSKEM OTOKU gredo romarji pozimi kar peš.

je predsednik odbora za pripravo Boršnikovega srečanja, prof. dr. Matjaž Kmecl, poudaril pomembnost te prireditve za sedanjí slovenski trenutek. Tekmovalne predstave vseh slovenskih gledališč je izbral iz predlogov samih ansamblov gledališki kritik Jernej Novak, spremljevalni program pa France Vurnik. Ansambli in posamezni gledališčniki so v času festivala gostovali tudi na slovenskem Koroškem in v Porabju in še v 26 slovenskih krajih. Zadnji dan so nastopili gledališki ljubitelji iz Opčin pri Trstu in Murske Sobotice. Na sklepní slovesnosti je predsednik srečanja izročil dramskemu igralcu Zlatku Šugmanu najvišje slovensko igralsko priznanje Boršnikov prstan. Letošnjega Boršnikovega srečanja se je udeležilo 29.700 ljudi, od tega si je 68 gledaliških predstav ogledalo 21.800 obiskovalcev.

SLOVENSKI LIKOVNI UMETNIKI

so v Likovnem razstavišču Riharda Jakopiča v Ljubljani razstavili svoja dela. Na razstavi, ki je bila v preteklosti in po tradiciji znana kot „društvena“, se je predstavilo 123 umetnikov z okrog 200 deli. Zveza društev slovenskih likovnih umetnikov je v zadnjem času izpeljala nekaj akcij s pomočjo ljubljanske in slovenske kulturne skupnosti, na katere so lahko ponosni. Izdati so začeli Bilten, sodelovali so s

konstruktivnimi predlogi pri osnutku zakona o zavarovanju svobodnih umetnikov, izpeljali didaktično zbirko, organizirali razstavo INTART, v dogovoru z zagrebškimi kolegi pa pripravljajo predstavitev umetnikov v Ljubljani in Zagrebu.

OKOLJE V POMURJU

je močno ogroženo. Po ugotovitvah uprave inšpekcijskih služb pomurskih občin so v tem delu Slovenije najbolj ogrožene reke in potoki, med njimi pa najbolj Mura, ki jo po stopnji onesnaženosti že uvrščajo v četrto in peto kakovostni razred. Onesnažujejo jo papirničarji v Čeršaku in Sladkogorski, farmi prašičev v Podgradu in Nemščaku, komunalne in industrijske odplake v Gornji Radgoni in številni onesnaženi pritoki. Podobno je tudi z reko Ledavo, ki jo najbolj onesnažuje odpadna voda

Po Ustavi iz leta 1974 imamo Jugoslovani zagotovljeno pravico, da sami zbiramo denar za šole, zdravstvene domove, ceste, kanalizacijo, kulturne domove, vodovode itd. itd.

TELEKS, Ljubljana, 23. okt. 86 / 4.

*Pri blagoslovu nove župnijske cerkve sv. Cirila in Metoda
NA ŠKOFLJICI pri Ljubljani.*

iz Murske Sobote. V Pomurju postaja ravnanje z odpadki vedno večji problem, ugotavlja med drugim študija o okolju, ki so jo izdelali sodelavci omenjene uprave. Dokončnih, urejenih smetišč in organiziranega načina zbiranja odpadkov nima še nobena pomurska občina, čeprav količina nevarnih odpadkov vedno bolj narašča. Zato inšpektorji nujno zahtevajo deponijo posebnih odpadkov in povečano kontrolo nad nevarnimi snovmi. Ukrepi za izboljšanje sedanjega stanja na ekološkem področju pa bodo zahtevali večje sodelovanje občin, veliko dela in predvsem veliko denarja.

od tu in tam

CELJE

Na mednarodni zlatarski razstavi „Nakit 86“ v Münchnu so celjske zlatarne kot edini jugoslovanski razstavljalci dosegle zelo lep uspeh. Med 150 zlatarji, svobodnimi umetniki, študenti visokih šol iz Evrope, ZDA in Japonske so z izdelki z druge mednarodne razstave v Celju sodelovali Boro Balaš, Vlado Prosenc in Johann Müller, ki je

dobil nagrado za broško. Prireditelji so celjske zlatarne povabili, da se udeležijo razstave tudi prihodnje leto.

CELJE

Na sejmu Vse za otroka sta Novoteks in Novoles iz Novega mesta predstavila dve prikupni igrači, lesen avtomobilček in kopasti šotor. Z avtom se otroci lahko prevažajo, šotor pa lahko postavijo na dvorišču ali sredi sobe. Obe igrači sta del novega programa izdelkov za otroke, ki so ga prijetno poimenovali Ajda. Na sejmu so podelili tudi letošnje nagrade in odličja. Zlato plaketo mesta Celja je prejel cerkniški Brest za otroško sobo Igor. Novoteks in Novoles sta za omenjeni program prejela srebrne plakete, bronasto plaketo pa je dobil Drago Burja iz Domžal za igračo Mali konstruktor Jernej.

CELJE

V okviru Tedna domačega filma v Celju je bila v kinu Doma slavnostna predstava filma o Primožu Trubarju z naslovom Heretik. Film je nastal v produkciji TV Ljubljana po scenariju Draga Jančarja in v režiji Andreja Stojana. V glavni vlogi igra Polde Bibič. Prikaz Heretika v okviru celjskega filmskega tedna je bila obenem tudi slovenska premierna predstavitev tega filma.

GORNJA RADGONA

Letos v Gornji Radgoni praznujejo 110. obletnico rojstva dr. Janka Šlebingerja, utemeljitelja slovenske bibliografije. 17. oktobra je v dvorani delavske univerze o življenju in delu Šlebingerja govoril dr. Bruno Hartman, ravnatelj Univerzitetne knjižnice v Mariboru. Tone Partljič je kot predsednik društva slovenskih književnikov predstavil sedanj trenutek v slovenski in jugoslovanski književnosti. Nastopil je tudi slovenski igralec Tone Kuntner. Svoje so k slovesnosti prispevali tudi svojci dr. Janka Šlebingerja, ki so obnovili pročelje Šlebingerjeve rojstne hiše na Maistrovem trgu v Gornji Radgoni.

IDRIJA

Največ udeležencev v akciji jesenskih krosov v idrijski občini je bilo na občinskem tekmovanju osnovnošolcev, ki so ga novembra uspešno organizirali učitelji in učenci Osnovne šole Črni vrh. Na predtekmovanjih v osnovnih šolah je teklo več kot 1200 mladih, 175 pa se jih je uvrstilo za občinsko prvenstvo. Skromnejša je bila udeležba na občinskem tekmovanju za starejše kategorije, ki je bil hkrati tudi 17. letošnja akcija za Iovoriko Berkmandlc.

IZOLA

Izolski taborniki praznujejo letos 30. obletnico obstoja. Odred jadranskih stražarjev je bil že od vsega začetka precej delaven in ni doživel velikih vzponov in padcev, kot mnogi drugi. Zanj sta bila značilna enakomeren razvoj in širjenje izolske taborniške organizacije. Na odredovem krmilu se ni

Ljubljančanom, ki bodo pravkar prenehali plačevati tretji samoprispevek, se ponuja v razpravo četrti, tako imenovani ekološki. V Sloveniji „teče“ trenutno okoli dva tisoč samoprispevkov, Jugoslovani pa plačujemo okoli sedem starih milijonov letno na račun samoprispevkov.

TELEKS, Ljubljana, 23. okt. 86 / 4.

Vsi dobro vemo, da je zveza komunistov in pred njo partija imela zmerom in v vseh pogledih prav in da jo takšna usoda čaka tudi v prihodnje.

MLADINA, Ljubljana, 26. sept. 86 / 31.

zamenjalo veliko tabornikov, ki so si tako ob dolgoletnem vodenju tabornikov pridobili potrebne izkušnje in znanje, ki so jim pomagali k uspehom. Teh pa ni bilo malo, saj so fantje v začetku šestdesetih let segali po prvih mestih celo v državnem merilu, dekleta pa so bila podobno uspešna približno deset let kasneje. V zadnjem času taborniki in tabornice dosegajo pomembne uspehe na tekmovanjih po Sloveniji.

KRANJ

Na razstavišču Gorenjskega sejma je bil letos jeseni sejem stanovanjske opreme, na katerem so bili na ogled izdelki za opremo bivalnih prostorov, ki jih letos nudijo slovenski proizvajalci in trgovina. Poleg pohištva je bila na sejmu velika izbira ogrevalnih naprav, od peči in kaminov do sončnih kolektorjev, sanitarne opreme ter svetil, zaves in drugih dekorativnih elementov. Pri nakupih so kupcem pomagali strokovnjaki centralnega zavoda za napredek gospodinjstva iz Ljubljane, ki so pripravili več predavanj. Dajali so tudi nasvete o opremi stanovanj, ogrevanju in izoliranju hiše ter o zamrzovanju živil in jedi. V okviru sejma so kranjski gobarji pripravili razstavo gob, kjer so sodelovali tudi strokovnjaki za razpoznavanje gob in za merjenje njihove radioaktivnosti.

LENDAVA

Stare, s slamo krite hiše so v lendavski občini že prava redkost. S splošnim razvojem vasi so v zadnjem desetletju preprosto izginile, na njihovem mestu pa se bohotijo sodobne zgradbe. V vaseh lahko najdemo le eno ali dve taki zgradbi, pa še te so zapuščne ali pa v njih živijo zapuščeni stari ljudje. Čeprav je večina teh zgradb priznana zgodovinska vrednost, v len-

davski občini ne storijo kaj dosti, da bi se ohranile, ampak vedno bolj propadajo, kakor tudi mlini, cerkve in podobne stavbe, ki bi prihodnjim rodovom pričale o preteklosti Pomurja. Tako izginja Kranjčeva podoba močvirna-te, skromne pokrajine.

LIPICA

Ugledna francoska revija za ljubitelje živali „La vie des bêtes“ (z naklado več kot poldrugi milijon) je v svoji oktobrski številki objavila štiristransko reportažo o belih kraških biserih iz Lipice — lipicancih. Avtorja, zakonca Dominique in Serge Simon, sta reportažo opremila z vabljivimi fotografijami. Tudi poster te imenitne številke, velik za štiri strani revije, je posvečen Lipici, saj upodablja lipicansko dvovprego. Francoska avtorja sta Lipico obiskala prek posredovanja Centra za ekonomsko in turistično propagando Gospodarske zbornice Slovenije, ki se je že večkrat izkazal s podobnimi pobudami. Te so neprecenljive vrednosti za slovenski turizem in tudi šport.

LJUBLJANA

Ljubljanska kulturna skupnost je prejela zahvalno pismo z darilnim čekom, ki ga je poslal nadžupan Tübingena dr. Eugen Schmid. Nadžupan se je zahvalil za pozornost in gostoljubje, ki so ga bili deležni nemški gostje ob septembrski otvoritvi Trubarjeve domačije

na Raščici. Denar pa so meščani Tübingena prispevali za ureditev Trubarjeve domačije in spominske zbirke. Kakor je v pismu poudaril nadžupan dr. Schmid, naj bi ta prispevek utrdil vezi med obema deželama, ki ju je povežalo Trubarjevo ime in delo.

MARIBOR

Ob 40-letnici Fotozveze Jugoslavije je bilo v Zrenjaninu več pomembnih fotografskih prireditev. V okviru proslave je bilo tudi več razstav. Na zvezni razstavi fotografij je mariborski fotoreporter Dela in član Fotokluba Maribor prejel 3. nagrado, s kolekcijo desetih fotografij pa se je predstavil tudi na posebni razstavi desetih najboljših jugoslovanskih fotografskih razstavljalcev. Na slovesni seji Fotozveze Jugoslavije pa so Bogu Čerinu podelili naslov mojstra fotografije, ki ga je prejel za številne uspehe v zadnjih petnajstih letih na razstavah umetniških fotografij doma in v tujini.

MARIBOR

V mariborski Operi SNG je bila novembra premiera Gorenjskega slavčca skladatelja Antona Foersterja. Ta opera je gotovo najbolj priljubljeno slovensko glasbenoodrsko delo. Od prve izvedbe

naš smeh je kot cviček — precej kisel

V PRELOMNIH TRENUTKIH JE NAJLAŽJE TISTIM BREZ HRBTENICE.

Dajte mladim službe, da nam bodo odplačevali dolgo!

ZADOVOLJEN SEM, KAKO SAMOUPRAVLJAJO Z NAMI.

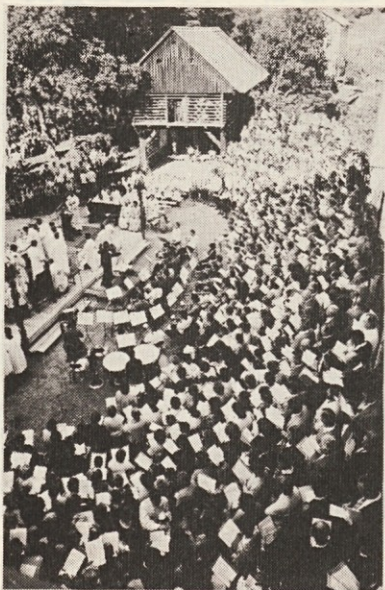
Obljubili so, da bodo iz naše dežele naredili Indijo Koromandijo. Besedo so držali. Maharadže že imamo.

SLOVENSKI KOMUNIZEM: VSAK BO IMEL TOLIKO KOT NJEGOV SOSED.

V finih rokavicah se sicer ne da dobro delati, vendar se da čudovito zaslužiti.

DELAVCI IMAJO ZADNJO BESEDO — TAKOJ, KO SE REVOLUCIJA KONČA.

Po PAVLIHU

OLIMJE leži 4 kilometre zahodno od Podčetrčka. V stolpu tamkajšnjega samostana je ena najstarejših evropskih apotek. Pred kratkim je bila v tamkajšnjem Marijinem svetišču veličastna manifestacija cerkvene zborovske pesmi — pelo je 750 cerkvenih pevcev.

v Mariboru leta 1925 je bilo že 189 izvedb. V mariborskem gledališču so Gorenjskega slavčka zadnjič izvedli pred šestimi leti. Tokrat so opero predstavili v novi redakciji, ki se nanaša na originalno verzijo in je očiščena vseh sprememb in dodatkov, ki so se nabrali med leti.

MURSKA SOBOTA

Delavci v podjetju Lesna predelava so oktobra za več ur stavkali zaradi znat-

Kultura je vedno bila in ostaja plodna podlaga za izražanje nacionalističnih, protisocialističnih in protikomunističnih teženj in pojavov, je dejal Eduard Ile na sestanku komisije CK ZK Srbije za idejno delovanje ZK v kulturi.

DELO, Ljubljana, 10. okt. 86/2.

no manjših osebnih dohodkov v mesecu septembru. Delavci so zaslužili povprečno 67.000 dinarjev (300 nemških mark). Nezadovoljni so bili tudi z obravnavo njihovega dela na eni od sej občinskih mož. V podjetju je zaposlenih 90 delavcev, ki so lani in tudi letos delali brez izgub. Podjetje izdeluje dele pisarniškega pohištva za podjetje Lendava, ki uspešno izvažata na ameriški trg.

NEDELICA

Široka razprostranjenost vasi je marsikje eden izmed vzrokov za nerazvitanost vasi in za nepovezanost ljudi. V Nedelici pa zaradi velike delavnosti krajanov ni tako. Pred nedavnim so na primer na novo asfaltirali cesto skozi vas. Do praznika Vseh svetnikov so uredili okolico pokopališča, popravili pokopališko vežo in vaške poti in jarko. Načrtujejo pa tudi postavitev štirih avtobusnih čakalnic in asfaltiranje ceste od potoka Ledave do posestva Grijevcev.

NOVO MESTO

Novomeška srednja šola za gostinstvo in turizem je letošnjo jesen proslavila srebrni jubilej — 25-letnico ustanovitve. Na posebni slovesnosti, kjer je ravnatelj Marjan Slak opisal razvoj te pomembne izobraževalne ustanove, je poudaril, da je šola veliko prispevala k razvoju dolenjskega in tudi slovenskega turizma in gostinstva. Ob tej priložnosti je šola dobila tudi svojega pokrovitelja, novomeško tovarno zdravil Krko.

RAVNE NA KOROŠKEM

V okviru Vrančevih kulturnih slavnosti so letos Ravenčani pripravili tudi Dneve makedonske kulture. Pripravili so jih ljubiteljski in poklicni kulturniki iz pobratenege makedonskega mesta Probištipa. Korošci so v teh dneh spoznali del makedonskega slikarstva, literature, folklore, domače in umetne obrti in filma. V hotelu Rimski vrelec v Kotljah so bile na voljo tudi jedi iz makedonske kuhinje. Na Ravnah so napravili dolgoročni program kulturnega sodelovanja s pobratenimi občinami. Drugo leto bodo na Ravnah dnevi srbske kulture, pripravili pa jih bodo Čačani.

SLADKI VRH

V papirnici Sladkogorska so v prvih letošnjih devetih mesecih izvozili za 17,3 milijona dolarjev izdelkov in tako uresničili 81,4 odstotka letnega izvoznega načrta. Izvoz je bil usmerjen predvsem na konvertibilno področje Svoje izdelke higiensko papirne konfekcije so izvažali v Zvezno republiko Nemčijo, Italijo, v skandinavske dežele, na Nizozemsko in druge evropske dežele. Če bi imeli na razpolago dovolj zmogljivosti, bi lahko na zahodnoevropsko tržišče izvozili še za 25 odstotkov več svojih izdelkov.

SLOVENJ GRADEC

Koroška je sredi novembra dobila prvo diskontno prodajalno. Na Trgu svobode v Slovenj Gradcu jo je odprl celjski Merx, v njej pa po znižanih cenah (do 10 odstotkov) prodajajo živila, alkoholne in brezalkoholne pijače, čistila, konzerve, začimbe itd. Celjski Merx ima v načrtu tudi gradnjo trgovske hiše v zaselku S-8 v središču Mislinjske doline.

ŠMARTNO OB PAKI

Ob občinskem prazniku občine Velenje so v Šmartnem ob Paki v novem kulturnem domu odprli prenovljeno knjižnico. Na slovesni otvoritvi je govoril ravnatelj kulturnega centra Ivan Napotnik. V kulturnem programu je nastopilo gledališče Pod kozolcem z igro Moje prvo berilo. V novih prostorih imajo že 3500 knjig.

TRBOVLJE

Trboveljčani bodo od letošnje jeseni naprej sproti obveščeni, kdaj bo zrak toliko onesnažen, da bi lahko ogrožal zdravje. V začetku novembra so namreč začeli v središču Trbovelj meriti polurne koncentracije žvepovega dioksida in, kar je najvažnejše, ob prevelikih koncentracijah bodo takoj obvestili občane. Kadar bo koncentracija večja od 1,2 miligrama na kubični meter, bodo o tem obvestili Hidrometeorološki zavod Ljubljana, kjer bodo ob pregledu gibanja zračnih mas in drugih parametrov presodili upravičenost alarma. Prebivalce Trbovelj bodo o povečanih koncentracijah obveščali prek radia Trbovlje.

med vrsticami

(nadaljevanje z 8. strani)

telje poštenih in nič hudega slutečih davkoplačevalcev pred ekološko katastrofo. Kje, kako in kdo je zapravil denar, namenjen sanacijskemu programu na področju varstva in izboljšanja okolja v Ljubljani za obdobje 1981—85?

k 3. Program IV. samoprispevka ne vsebuje predlogov za odpravo virov onesnaževanja, zato se bo onesnaževanje nadaljevalo. Če želimo okolje obvarovati pred onesnaženjem, potem moramo vedeti, kdo, kako in s čim ga onesnažuje.

k 4. Nameravajo nam podtakniti mačka v žaklju, kajti niti pri enem izmed devetih načrtovanih objektov še ni izdelana celotna dokumentacija.

k 5. Okolja ne onesnažuje zgolj industrija, temveč tudi ideologija z demagoškimi parolami oblastnikov, ki so si tokrat kot izgovor za samoprispevek izbrali ekologijo.

Za ekološko skupino pri MK ZSMS — (sledí šest podpisov)

MLADINA, Ljubljana, 24. okt. 86/3.

MLADINA: UMRL JE BOJAN ŠTIH

Op. — *Leksikon Cankarjeve založbe Slovenska književnost ima o Štihu te-le podatke: Bojan Štih, *18. 2. 1923, Ljubljana; kritik, esejist. Med vojno aktivist OF. Po vojni razne kulturniške funkcije. Diplomiral na ljubljanski filozofski fakulteti iz zgodovine. Nato dramaturg in umetniški direktor Triglav filma, direktor ljubljanske Drame, Slovenskega ljudskega gledališča v Celju, dramaturg in umetniški vodja Mestnega gledališča v Ljubljani; direktor mariborske Drame, direktor in umetniški vodja Viba filma. Ploden in mnogostranski publicist, kritik, esejist in urednik del slovenskih in tujih avtorjev. Napisal je tudi satirično igro Spomenik.*

Iz pogovora z Mladino ponatiskujemo nekaj njegovih izjav:

● Ko sem se vrnil (1946 iz Francije) v Jugoslavijo, sem nekaj časa delal v Ljubljani, vse dokler me niso iz „sanitarnih razlogov“ poslali v visoko politično šolo v Beograd. Takrat so take, ki so kaj po svoje mislili — in marsikdo je že takrat po svoje mislil o vprašanju OF, o vprašanju nekaterih zgodovinskih dogodkov, čeprav za nekatere še nismo vedeli — enostavno pošiljali v politične šole zunaj njihove republike.

● Potem smo nasprotovali nacionalizacijam. Nam se je zdelo, da so te nacionalizacije drobne obrti popolno boljševisko pretiravanje, ki z evropsko varianto socializma ne more imeti zveze. Bili smo tudi zelo kritični zaradi negativnega, rekel bi celo preganjalnega odnosa do Cerkve; da niti ne govorim o kmetih, kjer smo storili najstrašnejše, najhujše, najtežje politične napake.

● Pisal sem vedno tisto, kar sem mislil, pri čemer moram reči, da sem se izredno malo oziral na to, kaj bo kdo rekel. Moji članki so resnično bili nekakšni politični reagens (= *odziv*) na vse poskuse, kulturo, umetnost, znanost, prosveto, šolstvo podrediti nekemu družbenoekonomskemu sistemu, za katerega danes vemo, da je neploden. Teh poskusov in posegov je bilo toliko, zlasti v šolstvu, da bo najbrž kdo porabil vse življenje, da bo to sploh lahko spravljal v neki razviden pregled.

● Seveda je naš lastni stalinizem bil relativno močno razvit ponovno med letom 70 in 76. Zelo močno... Moram reči, da, ko primerjam nekatere ukrepe po letu 70 z ukrepi po letu 45, so bili ti bolj butasti, butalski, kot pa tisti leta 1945. (Leta 1970) so se uveljavili karieristi, funkcionalisti in ljudje, ki so mislili, da bodo na hrbtu slovenske in drugih jugoslovanskih kultur, znanosti in umetnosti, delali svojo kariero.

● Obstajali so programski sveti (*pri kinematografiji*), cenzurne komisije... Zlasti ti programski sveti so v tistem času opravljali določeno predcenzuro. Film je bil seveda bolj v ospredju pozornosti, ker je šel v dvorane — v dvoranah pa so ljudje. Če kdo znori ob dobri opozicijski knjigi doma — tega udba ne ve. Toda ko se to zgodi v kinodvorani, situacija takoj postane resna... Seveda je še nekaj značilno za ta čas: politični (partijski) subjekt je predvsem želel filmati samega sebe. Oni so se hoteli videti na filmu; ti generali, komisarji, komandanti so to pričakovali, in to jih je pomirjalo... Odtod ti spektakli, za katere je bilo vedno dovolj denarja, medtem ko drugi filmi niso bili v tej poziciji.

● Človek, ki ima program (*kakor Štih kot direktor Viba filma*), bi moral biti vesel, če v naših razmerah, ob zakonu o združenem delu in drugih zakonih, uresniči 15 odstotkov svojih idej. Kajti preostali čas porabi za premagovanje milijonov predpisov.

● Samoupravljanja ni mogoče avtomatično prenašati v kulturno sfero, kajti samoupravljanje izkoriščajo povprečneži, lenuhi, nenadarjeni ljudje, ki ustvarjalnim in delavnim onemogočajo, da bi izpeljali svoje zamisli.

● Nikoli nisem nobenega vprašal. Jaz sem pisal in pisal... Poglejte, tukaj imam pet fasciklov zavrženih člankov — člankov, ki si jih uredniki niso upali objaviti...

● Moram povedati, da sem bil leta 1985 zaprt v zvezi s štrajkom rudarjev v Trbovljah. Resda nisem bil dolgo v arestu — enkrat 4 dni preiskovalnega zapore, potem pa še 21 dni na Miklošičevi. Toda izogniti se temu nisem mogel. In takrat so me izključili iz članstva ZK... Po Ljubljani sem govoril, da je treba podpreti Trbovlje... Bil sem še na slabšem kot Mastnak danes. Mastnak je vsaj lahko govoril na svojem procesu, mene pa so pripeljali k nekemu sodniku, ki mi je rekel: „Dobili ste 21 dni, pa premislite, kaj ste govorili.“ Potem sem seveda odsedel tistih 21 dni.

MLADINA, Ljubljana, 17. okt. 86/17—19.

josip jurčič

deseti brat

Sin graščaka Piškava Marijan je bil ves drugačen kot njegov oče. Nikdar ga ni bilo doma: ali je bil na lovu ali na gradu Slemenice ali pa med fanti v vasi. Rad je prepeval popevke in zdravice. Njegov oče je tudi z njim le malo govoril. Do petnajstega leta ga je učil branja in pisanja in raznih znanosti, potem mu je pa pustil popolno svobodo.

Govoril ni stari ž njim nikdar drugače ko nemško. Kaznoval ga ni niti v otroških letih nikdar drugače kakor z osorno, ostro besedo. Vendar se je Marijan tudi te same besede tako bal, da si ni nikoli upal mu niti ugovarjati.

Dasi je mladenič zrastel tako popolnoma zapuščen, brez ljubeče matere, in je po očetovi neskrbnosti živel čisto po svoji glavi in volji skoro v vsej svobodi, ne bi mogel niti njegov sovražnik reči, da nima dobrega srca. Zakaj četudi ni prejel od očeta nikdar očitnega znamenja ljubečega srca in ljubeznive besede, je vendar pri vsem tem ljubil starega kakor sin, in ko je bil preteklo zimo stari Piškav nevarno zbolel, je postal mladenič ves čas njegove boleznì ves drugačen človek in je po sinovsko zanj skrbel.

Bajtarski sin Lovre Kvas se je odločil, da gre po gimnaziji za domačega učitelja na grad Slemenice. Med potjo sreča desetega brata Martinka Spaka, ki mu napove, da bo na gradu marsikaj doživel.

Na gradu živi graščak z ženo, trinadvajsetletno hčerko Manico in devetletnim sinom Balčkom. Tam je tudi študirani, a zapiti stric Dolef.

V vasi Obrhek živi čudak Krjavelj, dobra duša, a malo kratke pameti. Rad pripoveduje razne nenavadne zgodbe, med njimi tudi, kako je nekoč presekal vraga na dvoje.

V krčmi pri Obrščaku se zbere družba vaških mož, med njimi tudi Krjavelj in deseti brat. Ker tega nekdo od mož vpraša, ali je res v zvezi z graščakom s Poleska, brez besede odide iz krčme. Napoti se naravnost na grad Polesek.

Bil je že od otroških let vaju videti očeta pod to osornejšo skorjo, in ker ni nikdar veliko premišljeval, zato mu še na misel ni prišlo, da bi mogel biti njegov oče drugačen, kakor je bil.

Razen gospodarja in sina je bilo na Polesku še troje glav prebivavstva. Ko se je bil namreč gospod Piškav naselil na Polesek, je poprašal po kakem človeku, ki bi mu bil za postrežbo in oskrbovanje takih vsakdanjih reči, za katere se sam ni hotel brigati.

Čevljar Andrejček, po svojem orodju imenovan Krivec, ki je poprej s svojo ženo osebenjkoval v vasi, je bil tako srečen, da je dobil v Polesku dve izbi in velik kos njive za to, da je njegova žena in pozneje njegova hči Franca postregla gospodu, on pa včasì pogledal okrog hiše, zvečer zapahnil vrata, očedil in otrebil, kar je iz nesnage in nereda posebno vpilo.

Iz vsega, kar je bravec okrog Poleska videl, pa se da sklepati, da se je oče Kirvec bolj brigal za svoja kopita in šila kakor za snažnost in red grada Poleska. Zato je bila zanj in za njegovo pristavnikovanje res velika sreča, da se stari in mladi gospod nista dosti zmenila, če je le Krivčevka prinesla vsak teden dvakrat iz bližnjega trga mesa in tobaka in če je Krivec konja očedil in psa napasel.

Stari gospod Piškav se je bil tega dne popoldne ravno vrnil s sprehoda in je, sedé v zgornji sobi, mirno vlek el iz svoje dolge pipe. Na mizi je stala steklenica vina in prazna kupica zraven kopice razmetanih bukev.

Soba ni imela nobene lepote, in ko bi ne bilo velikanške z bukvami založene omare, na kateri so stale vse-

križem majhne in velike posode iz stekla in drugega blaga, prazne in „napolnjene z belimi, rdečimi in črnimi vodami“, kakor je pravila Krivčevka, bi bila skoro prazna. Stene so bile skoro gole, samo tam nasproti omare je visela podoba: na platno naslikana mlada ženska. Krivčevka je menila, da je to Mati božja, in to ji je še nekaj tolažilo srd, da gospod nima v svoji izbi ne molka za roženkranec pa tudi ne „bridke martre“.

V tej sobi je torej sedel gospod s Poleska, ko je nekdo nerodno potrkal na vrata.

Nevoljno se je staremu čelo pomračilo, kajti ravno zdaj mu je bilo posebno neljubo, da bi ga kdo motil. A preden se je oglasil, so se vrata počasi odprla in v sobo stopi — sključena postava, Martinek Spak.

Bil je Martinek v tem trenutku popolnoma vreden svojega imena, kajti res je bilo brati na njegovem obrazu nekaj spačenega, vražjega. Stopil je pred starega sicer čudno zviti v dve gube, a nikakor ne z isto spoštljivostjo in boječo pohlevnostjo, s katero se bliža nižji človek višjemu; temveč je sijala v njegovem svetlem očesu neka divja iskra, in okrog ust se je videl zaničevalen smehljaj.

„Kaj zopet hočeš?“ vpraša stari in vstane s stola.

„Jaz sem pač vedel, da ne pridem prav, kakar že pridem. A tako vprašati sina uboge Majdalene, to ne gre,“ odgovori deseti brat in ustne še bolj raztegne. „Svoje rojstvo zastavim — in sam Bog vé, kako grozno bi neki gospod rad, da bi to stavo izgubil, ko bi bilo mogoče, he, he!, kajne? — svoje rojstvo zastavim, da pred toliko leti, kolikor jih jaz v življenju štejem, kar ga je poštenega mestnega in potepinskega, ne bi uboga Majdalena Strugova verjela, da bo doktor Peter Kaves nekoga, ki ga tačas še ni bilo na zemskem svetu, sprejel tako malo prijazno.“

„Ne vem, kaj čvekaš, tu vzemi pa pojdi!“ pravi gospod Polesčan in mu porine nekaj tolarjev.

„Ne veste? I, kaj kratke pameti bi bili! Saj je že dolgo tega, kar sem vam vse to pokazal in, če hočete, vam bom danes še enkrat. A danes nisem prišel bernjat, ampak kupčevat. Kar ste tamle na mizo vrgli, to ni zadosti. Človek ima tudi večje potrebe, čeprav hodi okoli kakor potepin, česar mu ne bi bilo treba, ko bi bili nekateri ljudje ljudje.“

Stari je pobleдел. Usedel se je na stol in podprl glavo. Precej pa se je spet zravnal in dejal nekaj prijazneje:

„Zakaj mi ne daš miru? Pojdi, da te ne bom videl, in boš dobil, da boš počeno živel. Povej, koliko hočeš; vse boš imel, samo pojdi iz tega kraja; daj mi pisma, z zlato jih plačam. Saj veš, da se te lahko znebit, sodniji te bom prepustil . . .“

„O, kaj še!“ se zakrohoče Martinek, „papir je v mojih rokah, ta bo varoval mene, vas ne. Zdaj ponujate denarja, a moja mati je umirala v nadlogi, kje je bil tačas ta vaš denar? Ne boste se me iznebili, ne; vem, da imate tamle nekaj, kar bi me spravilo tjakaj, kjer je ona, a tudi jaz imam takega mačka,“ (pokaže izpod srajce samokres,) — tako za samoobrambo ga nosim, ker vem, da se lahko včasih godé čudeži. Živeti pa jaz ne morem niti nočem drugače, kakor sem se privadil. Ko bi vas bil prej našel, morda bi se naredilo, zdaj je proč. Pa vendar, da ne boste rekli, da sem prišel samo nagajat in

budit neljube spomine, zato vam prodam tole popisano plat. Glejte, tu se govori o nečem, kar bi napravilo vašemu Marijanu v eni noči sive lase, ko bi izvedel, da mu je grdi capin, ki ga on samo postrani pogleduje in zasmejuje, celo po krvi bližji, kakor kdo razen vas in mene misli. Koliko mi daste zanj?”

Gospod Piškvav se stegne in pogleda. Moral je pisanje spoznati, kajti hitro je segel po njem.

A Martinek ga ravno tako naglo odtegne in pravi: „O, ne tako! Vidite, da nisem tako hudoben, čeravno sem sin znorele matere. Dvesto križanih, in nič več vam ne bo delalo preglavice, da ste kdaj poznali Majdaleno Strugovo. A ne drugače kot iz rok v roke.“

Molčé gre stari do omare, izvleče vrečico in jo dene na mizo, potem pa hlastno pograbi listino.

„Zdaj se boste oddahnili! Morda vam bo mogoče še utajiti, ko bi se kdaj prigodilo, da bi hotel jaz trditi kaj, kar bi delalo vašemu Marijanu malo časti, morda, ha! ha!“

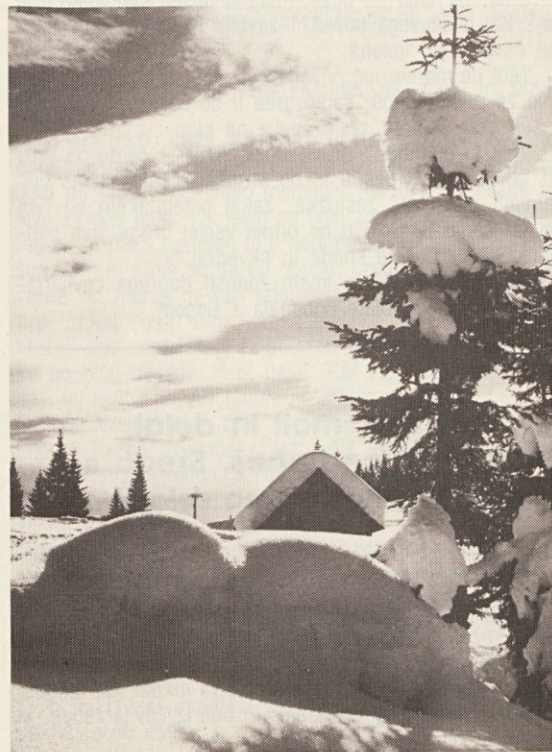
Rekši, spravi vrečico pod srajco.

Staremu se je moral zbuditi neki spomin, ki ga je vsega prevzel; zakaj z njegovega obličja je topa mrklost zginila, tresel se je po vsem životu in glas je bil mehak, proseč, ko je dejal: „Sin . . .“

Deseti brat se pri tem ogovoru pretrese.

„Sin, pusti me, naj umrjem vsaj v tem miru, umrl

Zimski motiv S POKLJUKE, valovite, 1000 do 1500 metrov visoke planote v Julijskih Alpah.

bom kmalu. Ne onečasti mene in Marijana in — sebe! Daj še drugo iz rok, kar imaš v rokah, da ne bo pričalo o nekdanjosti . . . “

„Priče so zmerom dobre, nekaj moram imeti za spomin od matere, od nesrečne matere,“ ugovarja zamolklo Martinek.

„Pusti to življenje,“ pravi dalje stari, „pojdi v druge kraje, jaz te bom preskrbel, samo da sin ne izve, da . . . “

Dalje ni mogel govoriti.

S tresočo se roko nalije kupo in jo porine desetemu bratu.

Že je Martinek segel z eno roko po pijači, z drugo pod srajco, kamor je prej skrival zavita pisma.

„Zarotim te pri ljubezni tvoje matere . . . “

„Ljubezen!“ krikne Spak in zopet se mu oko divje zablika, „ljubezen, ne, ne, ljubezni vi niste imeli, ne iskrene! Obnorela je! Ne dam, ne pijem iz te kupe, morda je kaj takega v nji, kar je njen stric pil, kar mu je dal doktor Kaves piti!“

Rekši se obrne in zleti iz sobe kot burja.

Na smrt bled in zelen strmi stari gospod za njim in ustnice trepečejo: „Tudi to ve!“

Oskrbnik Krivec je medtem sedel v spodnji izbi na nizkem stolu, pred seboj je imel razloženo svoje čevljarско orodje in je žvižgaje tolkel podplate. Sivi dolgi lasje so mu nagajivo padali po zgubanem licu, na katerem je bila vtisnjena vedno vesela in brezskrbna narava.

Ko si z žuljavo, smolnato roko obriše sitne lase s čela, zagleda na pragu desetega brata.

„Ohej! Le noter, le bliže, materin deseti sin! Kako ti je kaj? Kaj mi novega poveš?“ zavpije in vzame pol dodelan čevljev med kolena.

„Tebi ne morem nič novega povedati, ti si že star, vse ti je že prišlo v koš, samo grob ti bo še nov,“ odgovori deseti brat in vrže svoje čevlje na klop.

„Volk te poduhaj!“ pravi zopet čevljar, „čemu pa brusiš golo peto po pesku in po strnišču? Tako mi ne boš naklonil nikoli nič zaslužka, zakaj potemtakem bo tvoj čevljar samo Bog, ki ti bo pripel vselej druge žive podplate, kadar boš te shodil in skvedral.“

„No, jaz menim, da imam zadosti dobrega čevljarja, če sva se za podplate pobogala z Bogom.“

„Ti si star, moli in delaj pokoro, če hočeš. Sreča se pripoveduje samo mlajšim.“

„To je res, železna opetica se zvrne in raztepe, živa božja koža pa zlepa ne. A kaj mi boš novega povedal? Ljudje govorijo, da včasih komu za srečo poveš kakor ciganka. Meni pa nočeš in ne privoščiš nikdar kaj takega. Daj, daj, zini!“ priganja Krivec in puli iz čevlja žebelj, ki se mu je bil zvril.

„Ti si star, moli in delaj pokoro, če hočeš. Sreča se pripoveduje samo mlajšim.“

„Vidiš, kako te prav uči,“ dostavi Krivčeva žena, stopivši v izbo.

„Ti grdun, ti, če ne boš drugega povedal kot o grobu in smrti in starosti in molitvi in pokori, nesnažna žverca, se ti bom zahvalil s kopitom čez glavo,“ se huduje čevljar.

„Le molči, smolè stari, ali mi pa rajši povej, kdaj boš hčer možil, saj jo bo vzel onegavi Francelj doli iz vasi, ne?“

Krivcu se vedro lice naenkrat zresni.

„O Franceljnu se nimam jaz kaj meniti! In če nečeš, da bi se mi zameril, še ti o njem ne govori! Kam jo bo pa, vraga, dejal? Ko bi bil jaz vedel, da ima na svoji hiši toliko dolga, bi svoji deklini zares ne pustil s fantom govoriti niti besede. Saj si že slišal, da mu bo Miha prodal hišo in zemljišče?“

„Ne bo mu je, ne,“ odgovori Martinek.

„Sam je tukaj pravil,“ potrdi čevljar. „Jaz sem položil nekaj vinarjev na stran, zato pa nočem, da bi šla deklina brž po poroki z malho po svetu. Zato tudi tebi svetujem, nikar ji ne nosi od njega nobenih poštl!“

„Kaj pa, ko bi Francelj denar dobil? Ko bi skopuha plačal?“ vpraša Martinek in oprta čevlje, da bi odšel.

„Kje ga bo dobil? Na pósodo, to ni nič! Razen ko bi mu ti povedal, kje so na sveti večer tolarji cveteli, ha, ha!“

„Kdo ve!“ pravi deseti brat.

„Stoj, no, kam pa kolovratiš?“ je vpil čevljar, a Martinek je bil že zaloputnil duri za seboj, in videl ga je, kako je delal čez dvorišče široke stopinje.

„Glej ga, stari!“ je šepetala Krivčevka svojemu preljubeznivemu, „to je vendar pol čudesa! Nikoli si nihče ne upa k našemu gospodu, ta Martinek je bil pa dober čas gori. Kaj praviš, kaj je to?“

In to čudo, kakor tudi Martinkove besede o možitvi njune hčere, sta mož in žena obravnavala v dolgem, zaupljivem pogovoru, katerega pa zaradi njegove dolgoti in navadnosti bravcu ne ponavljamo.

Martinek je, gredé skozi vrt, kjer je Krivčeva Franca nekaj v gredi okopavala, stopil k njej in rdečeličnemu dekletu tiho povedal nekaj, kar ji je obraz še bolj razvnelo.

„Kaj ti veš!“ je dejala.

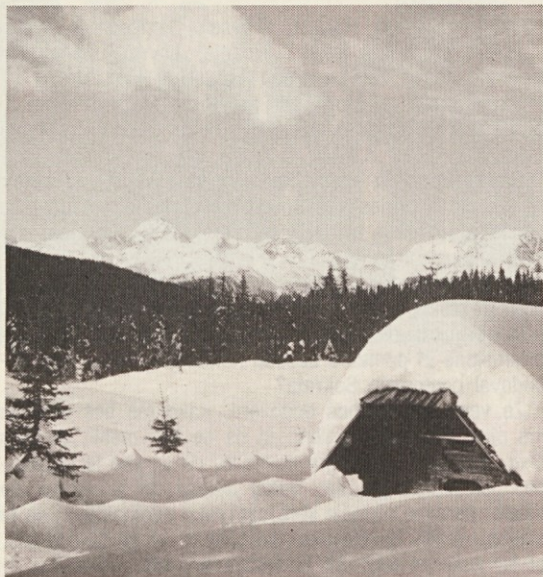
„Boš že videla! Preden bo pust . . . “

Martinek ni skončal. Nedaleč je zagledal Marijana, ki je prihajal po stezi. Desetemu bratu se je na očesu videlo, da bi se mu rad ognil s poti, pa je bilo že prepozno. Zato je povesil oči v tla in stopal po poti hitro, ravno Marijanu naproti.

Ko sta se srečala, je stopil deseti brat z eno nogo vstran in ni Marijana pogledal niti ogovoril ter hotel dalje.

„Kaj si pa zopet iskal tod okoli?“ ga vpraša Marijan. Deseti brat mu je bil edini človek, ki ga ni mogel videti, dasi sam ni vedel, zakaj pravzaprav.

„Tebe že ne, za druge ti pa nič mar!“ odgovori Martinek.

POKLJUKA s Triglavom v ozadju.

„Bom videl, če mi nič mar, berač potepuški!“

Martinek ga hudo pogleda, kakor bi ga hotel z očesom prebosti.

„Berač! Kdaj sem tebe kaj prosil? Boga prosil, da ne boš kdaj večji berač kot jaz! Bog ve, kdo od naju ima zdaj v rokah več, ti ali jaz.“

„Še enkrat naj te vidim, da boš tod lazil, pa ti bom stolkel puško na buči,“ pravi mladenič in zavihiti kovano kopito svoje risanice.

„Poskusi! Potlej je milost pri Bogu,“ odgovori s pomisljivim smehom deseti brat in pri sebi godrnjaje koracá dalje čez polje.

Bodisi da je Marijan Piškav, po vrhu izobražen, z drugimi ljudmi vred veroval, da ima ta Martinek Spak res nekaj čudežnega in vražjega na sebi, ali pa da se je v tem hipu, kljub svoji srčnosti in neustrašenosti, tega človeka, ki je bil vsaj nasproti njemu že od vselej potuhnen in nekako prezirljiv, res bal — nekaj ga je pretreslo, kesal se je, da ga ni pustil na miru in šel svojo pot.

Potok, ki teče čez slemeniške travnike in potem dalje mimo Obrhka, izvira na severu, komaj dobre pol ure od velike lipe, v stranskem zatišju izpod hriba, poraslega z brezami in jelšami. Ravno mimo skal, prepletenih z robidovjem, izpod katerih se tiho pririne kaplja za kapljo in potem v ozki strugici podi ena drugo z lahnim šumom dalje in dalje — ta mimo skal drži malo uhojena pot, podobna kravji stezi čez hribe. Obržanje in drugi iz bližnje okolice hodijo tod malokdaj. Le kadar se kak gospodar napoti peš na daljni semenj po vole in hoče ubrati najbližjo pot čez hribe, jo krene tja tod. Skoraj nikoli pa ne pride nobenemu na misel, da bi šel ponoči sam mimo samotnega znamenja, vegastega križa in „grmade“, ki stoji tu že od nekaj in je zaradi pravljice in raznih reči,

ki jih je hotel tu videti ta in oni, med narodom na slabem glasu. Na tem mestu je bil namreč pred več in več leti ubit neki kramar. Ker je pa moral imeti nesrečni mož nad seboj kakšne grehe in ni dal neznanu tolovaj za maše, je ubiti kramar prenekatero mesečno in temno noč po brezju strašil in včasih je kdo mislil, da vidi celó doli na travniku stati dolgo, črno podobo s krošnjo in podkovano gorjačo med vrbovimi grmi.

V tem znamenitem kotu bi tisti večer človek videl desetega brata, kako je, čepé pod robidovim grmom, kopal s klinom v zemljo jamo. Mesec se je bil ravno prikazal izza vzhodnih hribov in obseval samotnega človeka pri njegovem neznanem delu tik lesenega križa.

Bilo je mrzlo. Martinku so se kolena tresla, in večkrat je prenehal, odložil svojo nerodno leseno kopačo in si mel roke, da bi prste ogrel.

„Vrag! Dve pedi globoko, zadosti je, kaj bi zmrzoval!“ zagodrnja kopač, izvleče iz nedrja vrečico, odvozla motvoz, vzame ven nekaj denarja, drugo pa vrže v izkopano kotanjó.

„To bo zaklad!“ pravi in se tako na glas zasmee, da se ustraši lastnega odmeva.

Vstane in gleda okoli. Le vodica je pod njim lahko šumela, in razen njega, drevja in napol podrté podobe križanega Zveličarja ni bilo čuti ne videti nič živega ne mrtvega.

Kotanja je bila kmalu zasuta. Vrh prsti položi Martinek travnató ježo in potem zagrne mesto z odrastki robidovega grma.

„Na, leži do jutri zvečer, da te s Krjavljem in Francelijnom dvignemo za doto, in če ima škkrat toliko moči, da bo cvenk in ženek spremenil v žeblije ali oglje, naj bo, to veselje mu že privoščim.“

Potem posadi svoj veliki klobuk na glavo in obuje čevlje.

Ko gre mimo križa, se ustavi in reče: „O moj Bog, ne bodi hud name, ko bom na sodni dan stal pred teboj; ne bodi mi tačas tako malo milostljiv, da bi me posadil na levo zavoljo tega, ker sem po tvoji zemlji uganjal norčije! Saj si mi dal s pametjo tudi neumnost, saj si vedel, kakšen bom in kako se mi bo godilo, preden si me ustvaril. To se ve, morda mi boš kdaj dejal: če si hotel storiti dobro, zakaj si pri tem ljudi zapeljeval, da so verovali v vraže? Jaz vem, da je ta bosa, a ravnam se kolikor toliko po tvoji besedi, ki si dejal: Kar stori desnica dobrega, naj levica ne ve! Ljudje ne smejo vedeti, da bi lahko jaz kaj imel; nesel bom s seboj v grob, kar vem in imam. To pa drugače ni mogoče. Morda ni prav, da imam v strahu njega, ki bi se mu imel zahvaliti vsaj za to, da sem na svetu. Morda ti tudi ni po volji, da tako živim, da ti iz rok jemljem kazen, pa — jaz ne vem, če morem drugače. Daj mi tavati po zemlji še nekaj časa in s tvojo pomočjo še storiti pokoro, da me vzameš v nebesa k materi. In morda bo še on, ki ga večkrat spominjam, kaj ima na vesti, napravil toliko kesanja in pokore, da mu bo tvoj sveti vratar odslonil vhod v raj in se tam sprijazniva.“

Po tej izvorni molitvici se Martinek počasi pomika ob potoku proti vasi.

Ob dolnjem potoku so lovili neki vaški tihotapci rake. Ko jih Martinek zagleda, jo mahne proti njim in se s svojim hreščečim glasom oglasi že od daleč, pojoč znano pesem:

„Na mrzlem studenčku
je deklica prala,
je prala, je prala,
je tiho jokala,
jokala, jokala
je reva grenko!“

SEDMO POGAVLJE

Srce je prazno, srečno ni.

Prešeren

Kvasovo pismo prijatelju Ferdinandu Bojanu:

„Če ti šele zdaj, šele po več mesecih, spolnjam obljubo, vem, da si prepričan, da je bilo kaj posebnega, kar me je oviralo, da ti nisem bil mož beseda. Večkrat sem že imel pero v roki, večkrat sem že napisal nekaj vrst, namenjenih tebi, a vselej sem vrgel pero in pisanje od sebe, ko sem videl pred seboj sestavek brez nog in glave. Zakaj ko sva se ločila, mi, kamor sem šel in koder sem hodil, ni bilo nikjer prav. Dioniz iz Sirakuz delat v Korint s topoglavimi otroki tlako — tačas sem bil tak, da nisem poznal sam sebe.

Tožilo se mi je po tebi, prav zelo se mi je tožilo. Kamor sem šel in koder sem hodi, nikjer mi ni bilo prav. In če sem vprašal, kaj je pravzaprav, česa mi manjka, si nisem mogel odgovoriti. Čutil sem se tako osamljenega, tako nepotrebne na svetu, da bi se res lahko sprijaznil z mislijo: ko bi mi Bog poslal smrt, bi bilo morda še najboljše; čemu sem pa tukaj, kaj je moja naloga? In v takih trenutkih bi že skoraj rad, da bi mogel misliti, kakor misli večina tega sveta: tudi jaz sem le eden, da jih je več, eden izmed tistih: fruges consumere nati (= rojeni za to, da uživajo sadove).

In še zdaj nisem popolnoma na dobrih nogah, dasi se obrača reč precej na boljše. Ti se boš smejal. Vendar tebe in tvoje srce poznam. Tebi lahko povem, česar ne bi pravil nikomur. A ne morem ti povedati vsega, manjka mi besede. Čutim, čutim, a kadar bi imel govoriti, tačas sem okoren in neroden. Upam, da boš ti bral med vrstami, česar ne najdeš povedanega, kar bi ti pa jaz rad povedal! V meni je nekaj kakor hrepenenje po nečem neznanem, ki se mi pa vendar zdi, da že napolnim.

Pa ti si pravi Kvas, mi boš rekel, kvasiš, da sam ne veš kaj. Prav govoriš, moj Nande, če tako praviš — jaz res še sam sebe ne razumem.

Spominjam se, da sem tako bleдел tudi tačas, ko sva v samotni izbici odložila knjige in sva se pomenkovala o marsičem, česar ne bom nikdar pozabil. Spominjam se, da si me ti kot starejši in modrejši vedno zavračal in mi na moje večne tožbe odgovarjal: človek mora imeti toliko filozofije, da si ohrani dušo pristo vnanjih in notranjih tisk in težav. To modrost, ki si jo bil vzel na posodo iz

najinega prijatelja Horaca, si vselej končeval s svetovavskim obrazom, reki: „Upanje, Lovre, upanje živí človeka, če ga že vse drugo zapusti.“

Pa lagal si. Ne, stoj! Tako robato ne smem govoriti, ti se ne moreš lagati — lažejo tisti modri pesniki in blebetavci.

Saj že upam in upam, kar sem se zavedel, da živim. In kaj mi je prineslo to upanje? Nič! Konec vsega tega večnega upanja je ta, da hlapčujem, da sem priupal učiteljevanje na starem gradu.

Ali bi ne opravljal tega lahko precej, ko sem se izučil brati in pisati? Čemu sem se toliko ubijal? Čemu sem si prizadeval razumeti slepca Homerja in razmotati si druge prismojene in pametne besede nekdanjih, čemu sem občudoval postopača Sokrata?

Že vem, kaj mi boš odgovoril, kako me boš oštel in me pital z nehvaležnejem. In da ne boš menil, da sem čisto izgubljen, ti moram povedati, da so vse to le besede, pol resne, pol ne. Nekaj upanja mi je vendar še ostalo, čeravno ni moja vera vanj tako neomahljiva, da bi s teboj mislil, da človeka živí. Zakaj, ko bi bilo to res, bi bil zdaj pri tebi, bil bi srečen pri tebi.

Tudi ne smeš misliti, da jih več ne spoštujem, teh starih modrijanov. Če včasih sanjarim, sanjarim zato, ker me nekako veseli, ker bi menda rad s tem napolnil praznoto, praznoto v svojem srcu.

PODKOREN, vas ob dnu klanca na mejnem prehodu čez Koren; v njej je veliko lepo ohranjenih značilnih alpskih hiš. V ozadju so Ponce.

Mešani zbor „Slomšek“ iz Eisdena v Belgiji pod vodstvom Vilija Roglja. — Zbor obstaja od leta 1961.

Naj pesem naša zadoni

**Veličastno srečanje slovenskih kulturnih skupin iz Zapadne Evrope
v Aachen-Broichweiden 13. septembra**

V Aachen, nekdanjo prestolnico rimsko-nemškega cesarstva — vanj je spadalo skozi stoletja tudi slovensko ozemlje — s svojo znamenito stolnico iz časa Karla Velikega, v kateri je bilo kronanih 30 kraljev in 12 kraljic, so naši predniki v prejšnjih časih romali peš. Stolnica je sicer posvečena Kristusu Odrešeniku, a od

9. stoletja naprej jo imajo verniki za Marijino svetišče (Liebfrauenmünster). Med njenimi zidovi je bil pokopan Karl Veliki, ki je bil velik častilec Matere božje.

Na 89. shod nemških katoličanov od 10.—14. septembra letos so bili povabljeni tudi Slovenci, v prvi vrsti tisti, ki živijo na področju aachenške škofije.

Ti so resnično prispevali svoj delež s tem, da so se udeležili maše narodov, na cesti sredi mesta postavili svojo stojnico ter predstavili slovensko Cerkev v sliki in grafiki. Na konferenci slovenskih izseljenskih duhovnikov iz zapadne Evrope v Rottenburgu (Liebfrauenhöhe) meseca aprila letos se je porodila misel za

Folklorna plesna skupina „Vesela pomlad“ iz Belgije pod vodstvom Pavla Cverle. — Obstaja od leta 1970.

Med gosti v dvorani opazimo dr. Alojza Šuštarja, delegata ter delegata dr. Janeza Zduštar se je nadvse pohvalil čudujem kulturno višino va

skupno srečanje Slovencev iz zapadne Evrope v Aachnu ob priliki zgoraj omenjenega shoda nemških katoličanov. S tem bomo pokazali solidarnost s katoličani v Nemčiji, ki bodo na shodu s predavanji, razgovori, razstavami in molitvijo iskali pota, da bi bil zakon božjega kraljestva bolj intenzivno navzoč na vseh področjih življenja. Shod je bil namreč sklican pod geslom „Pridi k nam tvoje kraljestvo“. S tem srečanjem pa bi tudi poživili spomin na nekdanjo vlogo Aachna v cerkveni in politični zgodovini Slovencev ter pokazali na skupna prizadevanja pri ohranjanju slovenske kulture med izseljenstvom. To zadnje bo povežalo skupine in poživilo medsebojne vezi vseh tistih kulturno delujočih Slovencev v Nemčiji, Belgiji, Holandiji in Franciji, ki se trudijo tudi za ohranitev verske kulture

našega naroda (npr. zborovsko cerkveno petje).

Prvotno zamisel o masovnem srečanju izseljencev v Aachnu je bilo treba iz praktičnih razlogov omejiti na „Srečanje slovenskih pevskih zborov, folklornih plesnih skupin in mladinskih ansamblov iz Nemčije, Belgije, Holandije in Francije“.

V soboto, 13. septembra, je Aachen-Broichweiden resnično oživel v slovenskih barvah in obrazih ljudi, ki jim je Stvarnik naklonil dar petja, muzikalno sposobnost in gibčnost koraka za narodno folkoro. V cerkveni dvorani je bilo skupaj z nastopajočimi zbranih nad 300 ljubiteljev petja, muzike in folklornih gibov. Vabilu na to enkratno srečanje so se odzvali 4 pevski zbori, 2 folklorni plesni skupini, 2 mladinska ansambla in 1 vokalno-instrumentalni duet. Slovenci iz

Pevovodja Emil Šinkovec iz Merlebacha v Franciji v zastopstvu zbora „Slomšek“, ki obstaja že preko 20 let.

Moški zbor „Domači zvon“ pod vodstvom Damjana Jejčiča. Zbor obstaja od leta 1969.

naša luč

mesečnik za Slovence na tujem

želi sreče
in blagoslova
polno leto

1987

JANUAR	FEBRUAR	MAREC	APRIL	MAJ	JUNIJ
<p>1 Č Novo leto 2 P Bazilij, Gregor 3 S Genovefa</p> <p>4 N 2. pobožna ned. 5 P Simeon, Milena 6 T Sv. Trije kralji 3 7 S Valentin 8 Č Severin 9 P Julijan 10 S Viljem, Agaton</p> <p>11 N 1. nav.; Jez. krst 12 P Tatjana, Ernest 13 T Hilarij, Juta 14 S Oton, Feliks 15 Č Pavel, pušč. 16 P Marcel 17 S Anton, Zvonko</p> <p>18 N 2. nav.; Marjeta 19 P Knut 20 T Fabijan, Boštjan 21 S Neža (Janja) 22 Č Vincenc 23 P Ildefonz 24 S Frančišek Saleški</p> <p>25 N 3. nav. ned. 26 P Timotej, Tit 27 T Angela, Merici 28 S Tomaz Akvinski 29 Č Valerij, Julijan 30 P Martina 31 S Janez Bosko</p>	<p>1 N 4. nav.; Brigita 2 P Svečnica 3 T Blaž, Oskar 4 S Andrej Cors. 5 Č Agata, Albuin 3 6 P Pavel, Miki 7 S Rihard, Egidij</p> <p>8 N 5. nav.; Hieronim 9 P Apolonija 10 T Sholastika 11 S Lurška Mati b. 12 Č Evalija 13 P Katarina Ricci 14 S Ciril, Metod</p> <p>15 N 6. nav.; Georgija 16 P Julijana 17 T Aleš, Silvin 18 S Simeon Jeruz. 19 Č Konrad 20 P Leon, Sadot 21 S Irena, Peter D. €</p> <p>22 N 7. navadna ned. 23 P Polikarp 24 T Matija 25 S Taras 26 Č Aleksander 27 P Gabrijel 28 S Roman</p>	<p>1 N 8. nav.; Albin 2 P Neža Praška 3 T Pust 4 S † Pepelnica 5 Č Janez od Križa 6 P Fridolin 7 S Perpetua 3</p> <p>8 N 1. postna ned. 9 P Frančiška Rim. 10 T 40 mučencev 11 S Sofronij 12 Č Doroteja (Rotija) 13 P Kristina 14 S Matilda</p> <p>15 N 2. post.; Klemen 3 16 P Hilarij 17 T Patrik, Jedrt 18 S Ciril Jeruz. 19 Č Jožef, Jez. red. 20 P Kladivja 21 S Nikolaj iz Flüe</p> <p>22 N 3. postna; Lea € 23 P Viktorijan 24 T Dionizij 25 S Gosp. ozn. 26 Č Evgenija 27 P Lidija, Rupert 28 S Bojan (Vojan)</p> <p>29 N 4. post.; Bertold ● 30 P Amadej (Bogo) 31 T Modest Gospov.</p>	<p>1 S Hugo 2 P Frančišek Paol. 3 P Rihard 4 S Izidor</p> <p>5 N 5. post.; Vincenc 6 P Viljem, Irenej 3 7 T Janez Sal. 8 S Viktor, Milan 9 Č Marija Kleopova 10 P Apolonij 11 S Stanislav</p> <p>12 N 6. post. (cvetna) 13 P Martin, Ida 14 T Valerijan 15 S Helena 16 Č Veliki četrtek 17 P † Veliki petek 18 S Velika sobota</p> <p>19 N VELIKA NOČ € 20 P Velikon. pon. 21 T Konrad 22 S Leonid 23 Č Vojteh, Jurij 24 P Fidelis 25 S Marko</p> <p>26 N 2. velikon. (bela) 27 P Hozana Kot. 28 T Peter, Chanel 29 S Katarina S. 30 Č Pij V.</p>	<p>1 P Jožef; Drž. pr. 2 S Atanazij, Boris 3 N 3. velikon.; Filip 4 P Florjan 5 T Gotard, Angel 6 S Marija, Dominik 3 7 Č Gizela 8 P Viktor (Zmago) 9 S Pahomij</p> <p>10 N 4. vel.; Mat. dan 11 P Sigismund 12 T Pankracij 13 S Servacij 14 Č Matija, Bonifacij 15 P Zofija (Sonja) 16 S Janez Nepomuk 17 N 5. velikon.; Jošt 18 P Erik 19 T Peter Celestin 20 S Bernardin S. €</p> <p>21 Č Valens 22 P Renata, Emil 23 S Janez de Rossi 24 N 6. vel.; Marija Pom. 25 P Beda, Gregor 26 T Filip, Neri 27 S Avgustin C. 28 Č Vnebohod Gosp. 29 P Maksim Emon. 30 S Ivana Orlean.</p> <p>31 N 7. velikon. ned.</p>	<p>1 P Justin, Konrad 2 T Erazem 3 S Karel L. 4 Č Frančišek 3 5 P Bonifacij 6 S Norbert</p> <p>7 N BINKOŠTI 8 P Bink. ponedeljek 9 T Efreim, Primož 10 S Henrik 11 Č Barnaba, Pavla 3 12 P Janez 13 S Anton Padov.</p> <p>14 N Sveta Trojica 15 P Vid (Vitomir) 16 T Gvido 17 S Gregor 18 Č Sv. Rešnjje Telo € 19 P Romuald 20 S Silverij I.</p> <p>21 N 12. nav.; Alojzij 22 P Ahacij 23 T Agripina 24 S Janez Krstnik 25 Č Eleonora 26 P Viglij 27 S Ema K., Ladislav 28 N 13. nav.; Irenej 29 P Peter in Pavel 30 T Prvi rim. muč.</p>

JULIJ	AVGUST	SEPTEMBER	OKTOBER	NOVEMBER	DECEMBER
<p>1 S Teobald 2 Č Oton B., Vital 3 P Tomaž, 3 4 S Urf, Berta 3</p> <p>5 N 14. n.; Ciril, Metod 6 P Marija Goretti 7 S Kilijan 8 S Veronika 9 Č Veronika 10 P Amalija 11 S Benedikt, Olga 3</p> <p>12 N 15. n.; Moh., Fort. 13 P Henrik, Evgen 14 T Kamil 15 S Vladimir 16 Č Karmelska M. b. 17 P Aleš (Aleksij) € 18 S Friderik</p> <p>19 N 16. nav.; Avrea 20 P Marjeta A., Elija 21 T Danijel 22 S Marija Magd. 23 Č Brigita Šved. 24 P Kristina 25 S Jakob, Krištof ●</p> <p>26 N 17. nav.; Gorazd 27 P Gorazd in tov. 28 T Nazarij 29 S Marta, Urban 30 Č Peter Krizolog 31 P Ignacij Lojolski</p>	<p>1 S Alfonz Ligo. 2 N 18. nav.; Evzebij 3 3 P Lidija 4 T Janez Vianney 5 S Marija Snežna 6 Č Jezusova sprem. 7 P Kajetan 8 S Dominik</p> <p>9 N 19. nav. ned. 3 10 P Lovrenc 11 T Klara, Suzana 12 S Hilarija 13 Č Hipolit 14 P Maksim. Kolbe 15 S Mar. vnebovzetje € 16 N 20. nav.; Rok € 17 P Hljacint 18 T Helena 19 S Boleslav 20 Č Bernard 21 P Plj X. 22 S Marija Kraljica</p> <p>23 N 21. n.; Roza iz Lime ● 24 P Jernej 25 T Ludvik 26 S Ivana, Rufin 27 Č Monika 28 P Avguštin 29 S Oblg. Janeza K. 30 N 22. nav.; Feliks 31 P Rajmund</p>	<p>1 T Egdij, Verena 3 2 S Kastor 3 Č Gregor Veliki 4 P Rozalija, Ida 5 S Lovrenc</p> <p>6 N 23. n. (angelska) 7 P Regina, Marko 3 8 T Marijino roj. 9 S Peter Klaver 10 Č Nikolaj Tol. 11 P Prot in Hljacint 12 S Marijino ime</p> <p>13 N 24. nav.; Janez 14 P Pov. sv. Križa 15 T Zalostna M. b. € 16 S Ljudmila 17 Č Robert Bel. 18 P Irena 19 S Januarij</p> <p>20 N 25. nav.; Suzana 21 P Matej 22 T Tomaž 23 S Tomislav ● 24 Č Marija, reš. jetn. 25 P Avrelija 26 S Kozma</p> <p>27 N 26. nav.; Vincenc 28 P Venčeslav 29 T Mih., Gab., Rafael 30 S Hieronim 3</p>	<p>1 Č Terezija Det. J. 2 P Anđeli varuhi 3 S Evid</p> <p>4 N 27. nav. (rožnov.) 5 P Marcelin 6 T Bruno 7 S Rožnov. M. b. 3 8 Č Pelagija 9 P Dioniz 10 S Frančišek B.</p> <p>11 N 28. n.; Emilijan 12 P Maksimilijan € 13 T Edvard 14 S Kalist 15 Č Terezija Vel. 16 P Hedvika 17 S Ignacij Ant.</p> <p>18 N 29. nav. (misijs) 19 P Izak, Pavel 20 T Irena 21 S Uršula 22 Č Marija Saloma ● 23 P Janez Kapištran 24 S Anton Klaret</p> <p>25 N 30. nav.; Krizant 26 P Lucijan 27 T Sabina 28 S Simon, Juda 29 Č Narcis 3 30 P Alfonz Rodr. 31 S Volbenk, Krištof</p>	<p>1 N 31. n.; Vel sveti 2 P Verne duše 3 Just, Hubert 4 S Karel Bor. 5 Č Zaharija, Eliz. 3 6 P Lenart 7 S Engelbert</p> <p>8 N 32. nav. ned. 9 P Posvet. Later. b. 10 T Leon Vel. 11 S Martin 12 Č Jozafat K. 13 P Stanislav K. € 14 S Nikolaj Tav.</p> <p>15 N 33. nav.; Albert 16 P Marjeta Škot. 17 T Elizabeta 18 S Roman 19 Č Narsej 20 P Feliks 21 S Marijino darov. ●</p> <p>22 N 34. n. (Krištus Kr.) 23 P Klemen I. 24 T Krizogon 25 S Katarina 26 Č Leonard 27 P Virgil 28 S Gregor III. 3</p> <p>29 N 1. adv. ned. 30 P Andrej, Justina 31 Č Silvester I.</p>	<p>1 T Natalija 2 S Bibijana 3 Č Frančišek Ksaver 4 P Barbara 5 S Saba</p> <p>6 N 2. adv.; Miklavž 7 P Ambroz 8 T Brezm. sp. Mar. 9 S Valerija 10 T Loretska Mati b. 11 P Damaz I. 12 S Ivana Sant.</p> <p>13 N 3. adv.; Lucija € 14 P Janez od Križa 15 T Kristina 16 S Albina 17 Č Lazar iz B. 18 P Teotim 19 S Urban V., Tea</p> <p>20 N 4. adv.; Evgen ● 21 P Peter Kanizij 22 T Demetrij 23 S Janez Kancij 24 Č Sveti veber 25 P BOŽIC 26 S Štefanovo 27 N Sv. družina 3 28 P Nedožni otroci 29 T Tomaž 30 S Rajnerij 31 Č Silvester I.</p>

1987

• Bogu otroci • narodu sinovi • nikomur hlapci!

tudi ljubljanskega nadškofa msgr. Vinka Žaklja iz Belgije Šarja iz Münchna. Nadškof izrazil o tej prireditvi: „Obnih nastopov . . .“ je dejal.

Nace Čretnik iz Pariza govori o pomenu Aachna v zgodovini slovenskega naroda.

Nemčije so doprinesli svoj pri-spevek z mešanim zborom „Slovenski cvet“ iz Moersa, z moškimi zborom „Domači zvon“ iz Stuttgarta, s kvintetom „Slovenski fantje“ iz Moersa, z instrumentalnim kvintetom „Bukovškovi fantje“ ter „Mladinskim ansamblom“ prav tako iz Stuttgarta. Iz Eisdena v Belgiji so nastopili mešani in moški zbor „Slomšek“ ter folklorna plesna skupina „Vesela mladina“. Holandija je popestrila spored s Slovensko folklorno skupino „Nizozemska“ v zasedbi odraslih in 2 otroških skupin. Mešani pevski zbor „Slomšek“ iz Merlebacha v Franciji je zastopal njegov dolgoletni voditelj Emil Šinkovec s solospевom ob spremljavi kitare.

Spored je bil torej pester in sočen in seveda zahteven tudi glede časa, saj je obsegal 23 zborovskih pesmi, 14 instrumen-

talnih točk, 2 solospेva in 11 plesov. Pri vsem tem ni šlo za iskanje prvega mesta, ampak za doprinos k veselju poslušalcev in gledalcev ter medsebojno vzpodbujanje sodelujočih. Z ozirom na tovrstno tekmovanje zaslužiijo vse skupine 1. mesto. S pohvalo gledalci in poslušalci niso štedili in verjetno dvorana še ni doživela takega aplavza kot to pot.

Za uvod na srečanju v Aachen-Broichweilerju je delegat slovenskih katoličanov v Franciji, g. Nace Čretnik iz Pariza, v predavanju pokazal na pomen Aachna v zgodovini slovenskega naroda. „Aachenška prestolnica je sicer pozitivno vplivala na razvoj verske misli in verske kulture slovenskega ljudstva, glede razvoja k politični samostojnosti našega naroda pa je ta prestolnica vplivala negativno,“ je dejal govornik.

Mladinski ansambel slovenske župnije v Stuttgartu. Obstaja od leta 1975.

Kvintet „Slovenski fantje“ iz Moersa v Nemčiji pod vodstvom Marjana Greglja. Pojejo od leta 1981.

Delegat slovenskih katoličanov v Nemčiji, dr. Janez Zdešar iz Münchna, je prav tako v začetku programa nanizal nekaj misli o zgodovini in pomenu katoliških shodov v Nemčiji.

Med najodličnejše goste na srečanju je spadal ljubljanski nadškof dr. Alojzij Šuštar, ki so ga navzoči navdušeno pozdravili. Škoda le, da je moral zaradi drugih obveznosti zapustiti dvorano pred koncem nastopov.

Srečanje v Achnu pod geslom „NAJ PESEM NAŠA ZADONI“ kliče po ponovnih tovrstnih srečanjih.

Mešani zbor „Slovenski cvet“ iz Moersa pod vodstvom Danice Ban. Nastopa od leta 1976.

„Slovenska folklorna plesna skupina NIZOZEMSKA“ iz Holandije, ki jo vodijo Micka Michon-Čebin ter Slavko in Leo Strman. Plešajo od leta 1953.

Dokler sem bil še pri tebi, sem imel vsaj enega človeka, ki me je imel rad in razumel, ki sem mu lahko vse zaupal, vse povedal. Še te imam v srcu, tvoje prijateljstvo je menda edina reč, kar me more navdušiti, kar me more tolažiti.

A ravno to je tudi, kar me nekako tare. Kajti prav zelo te pogrešam. Rad bi imel pri sebi vsaj nekoga, ki bi čutil z menoj, in se z njim pomenil še o čem drugem kakor o dolgočasnih vsakdanjih rečeh. Ne more mi iz glave, kadar se domislím tebe, kitica preproste pesmi, ki mi jo je pel oni dan eden mojih tukajšnjih čudovitih prijateljev, malhar prav po božji volji, ki se imenuje deseti brat (če veš, kaj to pomeni). Pel je:

Po hribcih je ivje,
po dolih je mraz,
al' kje je preljubi,
al' kje sem pa jaz!

Pa to me spomni, da ti moram povedati kaj o svojem življenju in svojih novih gospodarjih in prijateljih ali — da ne skrunim tega imena — znancih. Iz tega, kar sem ti ravnokar pravil in tožil, boš morda posnel, da sem s svojo okolico nezadovoljen. Toda moram se pohvaliti, da, kar tiče vnanje življenje, nisem imel do zdaj še boljšega in da so mi celó ljudje večidel pogodu. Menim, da poznam, kar sem tukaj, že nekaj več sveta.

Moj gospodar, menda ti moram tako imenovati očeta svojega gojenca, moj gospodar je pol izobražen meščan, pol kmetovavec. Kot prvega ga mora človek imeti rad. Z menoj je tako prijazen in priljuden, da si štejem res v srečo, da sem jaz, ki sem se v to usodo nerad pripravil in vdal, prišel vsaj k takemu možu.

Kot kmetovavec je pa ves tak rusticus (= rovtar), kakor slika v lepem verzu Horac svojega: Immortur studiis et amore senescit habendi (= Nesmrten je v garanju in stara se v ljubezni do imetja). Jaz res ne razumem takega človeka, ki ima dovolj in več kot dovolj in vendar še vedno tiči v tem, kako bi pridobil še več.

Moj gospodar je omikan mož, ve ti govoriti o vsem. Kakor kaže, je tudi marsikaj bral, ima lepo knjižnico, izgovori marsikatero pametno besedo, ki bi bila vredna, da bi si jo dobro zapisal in se po njej ravnal.

A vendar mu je najljubše govoriti o žetvi in setvi, žrebetih in teletih, konjih in volih in drugih enakih rečeh.

Pri najmanjšem delu misli, da mora biti zraven, vse ogleda in vse dela. Večkrat sem si mislil, ko sem ga videl zvečer vsega utrujenega: Kaj ti je treba vse obletati, toliko se ubijati, toliko trpeti in skrbeti? Zase menim: ko bi imel kdaj toliko, da bi pošteno utešil potrebe tistega dela svoje osebe, ki ga imenujem telo, ne bi mogel nikdar riti in pridobivati še dalje in dalje, ampak bi hotel srečno in zadovoljno živeti. Da tu ne mislim brezskrbnega življenja, to že vem, da ti ne pride v glavo.

„Kako je to, da se hoče s temi splošno znanimi izreki nekaj šopiriti? Morda bi me rad prepričal o svoji učeniosti?“ boš rekel, videvši, da sem te v teh vrstah že dvakrat razveselil, omenjajoč starega klasika. A tudi to sem pridobil tukaj. Imam namreč za učitelja in učenca nekdanjega študenta, čudovitega človeka, brata svojega gospodarja. Ah, ko bi ga ti videl, tega postaranega, sesu-

šenega, raztrganega in zamazanega moža, ko bi ga slisal, kako govori vedno o pijači, ne o nedolžni vodi, temveč o sladkem vincu in žganju, kako pridobiva včasih celo mene, da bi šel z njim, kako ve pri tem iz starih knjig navajati primerne in neprimerne latinske izreke. Ti bi mislil, da imaš pred seboj starega, slovečega capina Diogena, ki mu ne manjka drugega kot poveznjena kad, da bi zlezal vanjo, in pa malo več modroslovja, ki ničesar ne spoštuje. Zakaj ko bi prišel k njemu kak Aleksander Veliki in mu dal na izbiro, kaj bi imel rajši, bi si moj stari učenec izprosil rajši frakelj žganja, kakor pa, da bi mu ne zaslanjal sonca.

Starega Dolfa (kako čudno prekrščuje naše ljudstvo za svoj jezik imena!) pa imenujem zato učenec, ker pride včasih zjutraj, ko na vrtu berem svojega in tvojega ljubljence, k meni in mi vzame knjigo iz rok ter jame predstavljati, da se mu ne morem načuditi. Koliko talentov je Bog razdelil ljudem, ki te talente na škodo sebi in človeštvu, zakopljejo.

„Tu je najlepša deklica, kar sem jih v življenju videl — Manica.“

Nekatero leto je že preteklo, kar ni imel v rokah knjige. Med tem časom je doživel veliko takega, kar ni z izobraževanjem boljšega dela našega bitja v nikakršni zvezi. Počel je celó veliko, kar bi poslednje duhovne moči v njem prelahko utopilo, in vendar včasih, ko mi vzame bukve iz rok, pretolmači zamotane reči v Horacu tako dobro, da ne vem, kaj bi mislil: ali imam pred seboj genialnega človeka, ki je tudi njemu namenjene darove zakopal, ali pa so znali nekdanji učitelji razlagati znanosti učencem vse drugače kot današnji pedantje in suhoparneži.

Pa naj bo dovolj o tem. Povem ti drugo pot, če boš hotel, vso zgodovino tega čudnega „bisera v blatu“.

Ker sem ti začel opisovati svojo okolico, ti moram postaviti pred oči še druge, spomina vredne osebnosti, s katerimi se tu pečam, da si boš potem posnel moje življenje in vsakdanje početje.

Ker sem začel ravno z moškimi, ostajam dosleden in ti prikažem v skopih obrisih najprvo te, dasi s tem še ne rečem, kakor da bi imeli ti kako prednost ali bi mi bili bolj po volji od žensk.

V bližini, komaj nekaj streljajev od mojega sedanjega stanovanja, stoji stara, pol razpadla luknja, ki se imenuje gradič in je last enega najbolj nenavadnih ljudi, nekega starega, bogatega namišljenega bolnika, ki ne trpi blizu sebe žive duše.

Njegov sin je pri nas vsakdanji gost, potemtakem tudi eden mojih novih znancev.

iz našega zdomstva

razširi, razlegni se, krog domovine,
razpni se kot morje
v brezbrežno obzorje,
dom moj!

Župančič

anglija

Tisto oktobrsko nedeljo v *Rochdalu* se je sonce smejalo. Hvala Bogu za to lepo vreme, smo modrovali in se tudi sami nasmihali pomika-joč se v kapelo prijaznih sester.

Pevski zbor nam je pri maši postregel z novo pesmijo dr. Iliča. Znati prisluhniti vsaj dobri volji in požrtvovalnosti pevcev, potem pesem preimenitno zveni, kljub Rudi-jevi opazki, da se je nekaj „fušalo“.

V *Derbyju* smo oktobra pokopali Štefana Boroviča. Štefan je pred 78 leti zagledal luč tega sveta v znanih Odrancih. Štefan, božjo luč, ki ti jo od srca privoščimo, prosimo, pošiljaj tudi svoji Pepci in nam vsem!

Za božič in novo leto voščimo vsem dragim bralcem Naše luči vse najboljše! Da bi Luč, ki prebiva v srcu vsakega človeka, v novem letu skozi nas bolj in bolj svetila, grela in oživljala ves svet in vse ljudi.

Kdor še ne ve,
pa naj ugane,
kje so v
Rochdalu
praznovali . . .

avstrija

DUNAJ

Dunajski Slovenci smo se odločili, da se napotimo sredi septembra k izviru Mure.

Dež vsekakor ni dobra uvertura v planinsko turo. In vendar: živo upanje in vroča želja nas je opogumila, da smo oprtali popotno culo in se odpravili na pot.

Za cel avtobus nas je bilo. Z vseh koncev Slovenije smo se natepli in pognali korenine na Dunaju. Največ rojakov je doma z bregov Mure, zato ni čudno, da nas je pritegnila prav ta reka. Sledili smo ji prav do njenega izvira, kjer v rahlem poskakanju s planin še lahkotno poje gorske melodije.

Dva dni lepih doživetij, razigrane- ga veselja in prijateljskih klepetov. Zelo pisana družba smo bili: od štiritletnega Andrejčka do „dedka“ (tako smo klicali našega Dolenjca s Turjaka, ki je že v sedemdesetem).

V avtobusu je bilo prav prijetno in domače. Znanci so si izmenjali naj-novejše novice: ta je menjal službo, drugi stanovanje itd. Mnogi so obujali spomine na že stara doživetja.

Prvi dan potovanja smo preživeli skoraj izključno v avtobusu, zato smo se razvedrili tudi s petjem le-pih domačih pesmi; tako smo raz-vneli domovinska čustva. Gospod Štefan nam je predstavil program potovanja in nas razveseljeval s svojo sproščenostjo.

Kar utrujeni od dolge vožnje smo prispeli v prenočišče v majhnem gorskem svetu Sv. Mihael v Lun-gauu. Naročili smo si pošteno ve-čerjo, marsikdo pa se je zadovoljil tudi s trdo salamo. Mladi so preži-veli večer ob igri, stari pa ob ko-zarčku v vaških gostilnah.

Drugo jutro je bilo sicer malo me-gleno, toda upali smo na dobro vre-

V westminstrski katedrali v Londonu sta se poročila g. Janez Dernulc in gdč. Katerine Toovey. Želimo ji-ma veliko sreče v skupnem življe-nju!

me. Zajtrk sta dva zamudila v veliko veselje ostalih, da le niso bili zadnji. Odpeljali smo se pod vznožje planin, s katerih je hitela v svet Mura. Oprtali smo si nahrbtnike in vzeli pot pod noge. Megle so se skrile in nastal je jasen dan. Napajali smo se ob lepi naravi in se nadihali gorskega zraka.

V cerkvi na planini smo imeli mašo. Gospod Štefan Ferencak nam je predstavil pomen križa v vsakdanjem življenju.

Tako smo duhovno okrepljeni še z večjim veseljem nadaljevali pot do koč, ki je že 1750 metrov visoko. Tu smo se tudi telesno okrepčali za zadnji kos poti: do izvira. Z velikim veseljem smo po blatu in prek zelenih pašnikov, mimo lenih krav in malih potočkov le prispeli do izvira. Tudi „dedek“ je prišel, počasi, a zanesljivo. Celó sam je lepo po turjaško zarobil: „Žaba se počasi kolje!“

Prekmurci so složno ugotovili, da je Mura tu sicer manjša kot v prekmurski ravnini, zato pa bolj čista in manj lena. Z veseljem so nastavili dlan in popili hladen požirek.

Reka združuje in povezuje ljudi. Njen tok je življenje. Začutili smo, da izpod visokih skal ne vre na dan samo voda, ampak tudi življenje.

Prav to spoznanje je bilo globoko v naših srcih, ko smo se vračali v

Na svojem izletu so dunajski Slovenci dospeli do samega izvira Mure, ki je na višini 1898 metrov.

dolino. Bili smo veseli in srečni kot voda, ki nas je igrivo spremljala. Pomladila nas je, razvedrila in povezala med seboj.

ZGORNJA AVSTRIJA

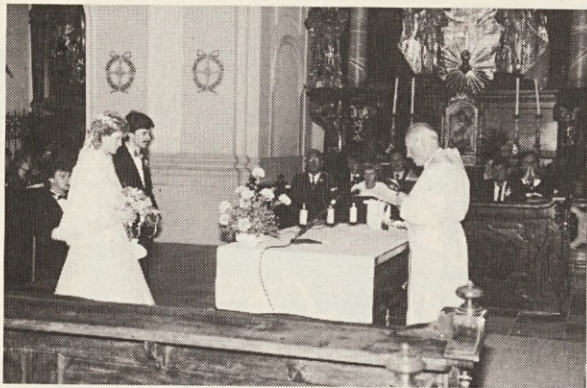
LINZ — Na praznik Vseh svetih smo popoldne imeli na pokopališču

v St. Martinu molitve za mrtve. Bolj malo nas je bilo, pa smo le kar dobro zapeli. Z zadnjo pesmijo smo izrazili svojo vero v vstajenje mesa, ko smo zapeli Premrlovo Kristus je vstal.

Ker smo že pri mrtvih naj kar napišem, da je pevcu pri našem cer-

„Cecilijin izlet“ dunajskih Slovencev k izvira Mure. Tu je del skupine pri Stickler Hütte na višini 1752 metrov.

Pri poroki Jožefa Lesjaka in Sabine Leitner

kvenem zboru, g. Martinu Dominku, *umrl* za srčno kapjo 10. oktobra njegov oče Martin. Pokojni se je rodil v Odrancih leta 1911. Čez dva tedna bi izpolnil 75 let. Pokopali so ga v Odrancih. Za njim žalujejo žena in trije otroci. Naj v miru počiva. Sorodnikom pa iskreno sožalje.

V soboto, 18. oktobra, se je *poročil* naš ministrant g. Jožko Lesjak, po poklicu stukater, po rojstvu pa Korošec (iz Wolfsberga). Za ženo je dobil Anito Sabino Leitner rojeno v Steyrju. Poroka je bila v uršulinski cerkvi, kjer je bil ženin pred leti tudi birman. Svatovščina je bila v Ebelsbergu. Mlademu paru želimo vso srečo na skupni življenjski poti, pa tudi upamo, da bo zakon trden, saj sta se oba nanj dobro pripravila. Pevcem, ki so prepevali v cerkvi in na svatovščini, prisrčna hvala.

Tudi nekaj praznovanj smo imeli v našem centru. V nedeljo, 26. oktobra, smo slavili *rojstni dan* g. Viktorja Kereca in njegove hčerke gdč. Marjance iz Astna. Če se poročevavec prav spominja, sta plačala vse, kar so ljudje tisto nedeljo pojedli in popili.

V nedeljo, 2. novembra, je obhajala rojstni dan ga. Silva Joun. Ona skrbi, da je naš center vedno čist. Kadar ni ge. Duhaničeve, poskrbi tudi za kuho, za kar ji moramo biti vsi hvaležni. In s kakšno ljubeznijo in prizadevnostjo vse naredi. Zato je center dal na voljo zastoj, kar so ljudje popili. Klobase je pa plačal g. Leon Humar.

Naslednja nedelja je bila pa že Martinova. Organist g. Zorè je imel prav ta dan rojstni dan, pa g. Martin Dominko svoj god. Slavljenca

sta spet vse plačala. Vsem dobrotnikom torej lepa hvala. Lepo je od ljudi, da sami povedo, če kaj praznujejo.

Na *misijansko nedeljo* smo nabrali 1370 šilingov, ki jih je izseljenski duhovnik poslal zambijskemu misijonarju p. Stanku Rozmanu SJ.

Ko bo Naša luč prišla ljudem v roke, bomo že v *adventu*. Pripraviti se bo treba na božične praznike. Pri tem seveda mislim predvsem na duhovno pripravo in ne toliko na pospravljanje in na potice. Na sveti večer bomo spet imeli mašo Gospodovega rojstva ob 22. uri (desetih zvečer) v uršulinski cerkvi. Na praznik pa kakor vedno pri karmeličankah. Na Štefanovo pa spet mašo popoldne ob štirih in nato v centru božičnico. Vsi bravci lepo vabljeni!

SALZBURŠKA

SALZBURG — Na tretjo nedeljo v oktobru je izseljenski duhovnik malo računal, da bodo pri maši tudi slovenski študentje, ki študirajo v Salzburgu. Bogoslovci so bili drugod zaposleni, študentov pa ni bilo. Tudi verniki iz Freilassinga so bili manj številni kakor ponavadi. Nekateri so bili doma v Sloveniji. Mislim, da nas je bilo v cerkvi prav za apostolski zbor. Po maši smo malo pokramljali, potem smo se pa razšli vsak na svoje.

„Slomšek“ iz Maribora z nekaterimi spremljevalci pred cerkvijo v Brunssumu.

V semenišču je spet začela delovati Bogoslovska akademija. Za predsednika je bil izbran g. Albert Smrečnik iz Globasnice. V nedeljo, 7. decembra, bo posvečen v diakona g. Janko Krištof, ki je Akademijo dve leti spretno vodil. Bog daj, da bi se kmalu mogli veseliti njegovega duhovniškega posvečenja.

TENNECK — Druga novembrska nedelja je padla prav dva dni pred sv. Martinom. Zato smo se po maši zbrali v dvorani k razvedrilo. G. Krklec je poskrbel za muziko. Da ni bilo lačnih in žejnih je poskrbel kar župnik, ki je s seboj pripeljal svoj „šporhert“ z loncem in kar je še zraven bilo potrebno. Kmalu smo se udobrovoljili in potem prepevali, pa se razgovarjali. Izgleda, da so bili ljudje zadovoljni, le več bi jih lahko bilo. Po devetih zvečer smo se razšli, saj so mnogi morali zjutraj zgodaj vstati, ker so morali na delo.

belgija

LIMBURG-LIÈGE

„Slomšek“ iz Maribora na Slovenskem dnevu v Eisdeniu.

V 7. številki Naše luči smo poročali o uspeli turneji Slomška iz Belgije po Sloveniji. Naša zadnja po-

staja je bila Maribor, kjer smo bili gostje Študentovskega mešanega zbora Slomšek.

Za letošnji Slovenski dan v Belgiji nam je Slomšek iz Maribora vrnil obisk. Goste smo pričakali v petek zvečer, 10. oktobra, ter jih po prijaznem sprejemu in skupni večerji porazdelili po družinah.

Naša slovesnost se je začela v soboto ob 16. uri s službo božjo, pri kateri je sodeloval Slomšek iz Maribora, somaševali pa so g. Vinko Potočnik, študentovski župnik iz Maribora, g. Stanko Kavalar iz Francije, g. Drago Rogina, hrvatski župnik iz Lièga, g. Kazimir Gaberc iz Charleroi in krajevni slovenski duhovnik, ki je imel priložnostni nagovor. Slomšek iz Maribora je takoj pokazal kvaliteto višino po odličnih glasovih in po doživetem podajanju. V pevovodju g. Marjanu Potočniku smo zaslužili umetniško dušo.

V kulturnem programu so nastopili: mešani zbor Slomšek iz Maribora, mešani in moški zbor Slomšek iz Belgije, hrvatska folklorna plesna skupina Vatroslav Lisinski iz Lièga pod vodstvom sestre Deodate in očeta Draga Rogine ter Vesela mladina pod vodstvom g. Poldija Cverleta. Za pevce je dvorana v Kulturnem Centrumu, ki ni zgrajena po zakonih akustike, resna preizkušnja. Vendar sta oba zbora, posebno še Slomšek iz Maribora, častno opravila svoje poslanstvo, čeprav je

znano, da belgijski Slomšek bolje poje drugod kot doma. Vzrok je verjetno v tem, ker imajo pevci na domači prireditvi še vrsto drugih dolžnosti, ki ovirajo njihovo zbranost. Slomšku iz Maribora se pozna, da je predvsem cerkveni pevski zbor. Čudovito je podal vrsto cerkvenih ali duhovnih pesmi, vendar je tudi z narodnimi doživel navdušen aplavz. Imeli smo res lep pevski večer.

Vatroslav Lisinski in Vesela mladina sta tudi navdušila dvorano. To so bili trenutki prijetne slikovitosti, mladostne poskočnosti, priznanja vredne preciznosti in sproščenega veselja.

Ne smemo pa prezreti, da so pevce in plesalce idealizem in vztrajne vaje dvignili do tako zavidne izrazne višine. Dolgujemo jim priznanje in hvaležnost. Važno poslanstvo vršijo. Ustvarjajo nam košček domovine v tujini, v očeh tujcev pa v častni luči predstavljajo našo pevsko in plesno kulturo.

Med programom sta predsednik belgijskega Slomška g. Stani Revinšek in predsednica Slomška iz Maribora gđ. Majda Majer izmenjala pozdrave in spominska darila.

Sledila je prosta zabava, ki jo je v splošno zadovoljstvo vodil Lesjakov orkester iz Nemčije.

Naslednje jutro so gostje peli pri holandski službi božji v Brunssumu. Lepo so predstavili našo cerkveno pesem.

Mladostna poskočnost „Vatroslava Lisinskega“ iz Liega.

Orkester, ki spremlja izvajanje „Vesele mladine“.

Takoj po maši smo se odpeljali v Bruselj, kjer nas je sprejel msgr. Anton Ilc, rektor zavoda za krščanski vzhod, in nam je razkazal to zanimivo glavno mesto Združene Evrope. Bila je že noč, ko smo dospeli na Grande Place. Msgr. Ilc nam je pojasnil zgodovino tega znamenitega trga, ki je nastal v cehovskih časih, ko je vsaka obrt imela svoje središče okrašeno s svojimi simboli. Nočni mir, čudovita arhitektika, ki jo boža skrivnostna razsvetljava, je nagnila pevce, da so sredi trga tiho zapeli kot nekoč naši fantje pod domačo lipo.

Naslednje jutro je bilo slovo pred slovensko hišo v Eisdenu. Naši gostje so se pokazali v najlepši luči kot dobri, pošteni in veseli ljudje. Zato je tudi slovo bilo prisrčno, iskreno in prijateljsko. Spet ni šlo brez pesmi. Rekli smo jim: „Iskrena hvala, sestre in bratje, za vse, kar ste nam prinesli iz domovine, Bog vas živi in na svidenje, dobri ljudje!“

XXVI. Slovenski dan je za nami. Reči moramo, Bogu hvala! Hvala tudi številnim sodelavcem na odru, pri pripravah in pri postrežbi. Hvala rojakom, ki so prihiteli od blizu in daleč. Posebno zahvalo dolgujemo rojakom iz Charleroi, Lièga in okolice Aachna.

Slovenski dan je za nami, *naloge*, na katere nas ta praznik opozarja, pa seveda ostanejo.

Slovenci smo ogroženi v matični domovini, v zamejstvu in v zdomstvu. Če hočemo *preživeti*, se moramo vzgojiti v močne *osebnosti*, ki vedo, kaj so in kaj hočejo.

V čim večjem številu moramo postati možje in žene *duha, srca, značaja, zvestobe, bistrovidnosti, poguma in dejanj* —

možje in žene, ki so *dorasli, dozoreli* za izvrševanje *poslanstva*, ki ga imamo kot ljudje, kot kristjani in kot Slovenci.

Poslanstva . . .

francija

PARIZ

Maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v cerkvi sv. Terezije Deteta Jezusa v Chatillonu, poleg Slovenskega doma.

Na sveti večer (24. decembra) bo polnočnica ob desetih zvečer, priložnost za zakrament sprave od devetih naprej; na božič in novo leto bo maša ob petih popoldne.

Na Silvestrovo bo zahvalna maša ob osmih zvečer, pred silvestrovanjem.

Miklavževanje bo v nedeljo, 7. decembra, po maši.

V oktobru je sestra Cirila Knafelc praznovala sedemdesetletnico svo-

jega plodonosnega življenja. Ko se ji zahvaljujemo za vse delo, ki ga že toliko leta opravlja pri naši župniji, ko s tako veliko prizadevnostjo že od začetka pomaga pri slovenski šoli in ki pri vsaki prireditvi Društva v veselje mladih in manj mladih pripravlja tombolo, ji kličemo na mnogo leta, z željo, da bi še dolgo ostala srčno mlada in delavna, kot vedno je.

Konec novembra se je v Mesnil-St. Denis srečala z *Abrahamom gospa Minka Blachon*. Vsej njeni družini želimo vse najboljše, njej se obenem zahvaljujemo za vse, kar je žrtvovala in žrtvuje, da bi naše petje bilo čim lepše. Pevski zbor Naš dom se še posebej pridružuje našim čestitkam.

25-letnica Društva Slovencev v Parizu je ob izredno številni udeležbi odlično uspela. Zaradi tehničnih problemov boste brali poročilo o tem važnem mejniku v našem skupnem delu in življenju v prihodnji številki. Danes se zahvaljujemo vsem, ki so kakorkoli sodelovali in pomagali pri tem lepem srečanju.

MELUN (Seine-et-Marne)

Maša za rojake bo v nedeljo, 7. decembra, ob devetih dopoldne v poljski cerkvi v Dammarie.

LA MACHINE (Nièvre)

K skupni maši se bomo zbrali v nedeljo, 14. decembra; tokrat ob pol dvanajstih.

Gospa Minka Blachon

Marjan Slavič, ki s svojimi sodelavci pri „Pariških Slavčkih“ bistveno pripomore k uspehu naših srečanj.

PAS-DE-CALAIS IN NORD

Advent nas pripravlja na vredno praznovanje božične skrivnosti. Za to bomo naše duše očistili v vredni adventni spovedi. Duhovne obnove bodo v sledečem redu: 30. novembra ob 16. uri v Armentierresu v cerkvi N. lurške Gospe; 14. decembra v Tourcoingu, ob 16.30 v kapeli pomočnik Duš v vicah, Rue Austerlitz; 13. decembra v Fosse VIII, Vendin-le-Vieil, ob 17. uri; 21. decembra v Carnierresu pri Cambrai, ob 19. uri; 22. decembra v Coisille-su, ob 16. uri. Vsi rojaki prav prirčno vabljeni.

Miklavževanje bo v nedeljo, 7. decembra, ob 16. uri v dvorani Matere

Sestra Cirila Knafelc iz Pariza.

izseljencev. Mladina se že vneto pripravila na Miklavžev prihod. Pridite!

Za sv. Barbaro ste vabljeni k maši in kosilu v slovensko župnišče. Božič pa bomo praznovali po že ustaljenem urniku.

Sv. krst so prejeli: Andreja D'Hont, Jean Noel Devismes, Cedric Bossu.

Zakrament sv. zakona sta si v Loison-sous-Lensu 11. oktobra dala Gilbert Van Peuter in Isabelle Žnidaršič.

Naj jih spremlja božji blagoslov! Vsem naše prirčne čestitke!

Pozdrav in milostipoln božič vsem rojakom!

FREYMING-MERLEBACH

MEDNARODNO SREČANJE 20 DRŽAV

Na pobudo in željo občine Merlebach je slovenska katoliška misija 10., 11. in 12. oktobra 1986 zastopala v Freyming-Merlebachu Slovenijo.

Razstavljali smo tipično slovenske izdelke, kot so to slamnati lestenci, ročne izdelke, vezenine, umetno kovaštvo, suho robo, domača peciva ter čevapčiče. Naše sodelovanje je bilo uspešno, saj smo vse tri dni imeli priliko navezati stike z vsemi mimoidočimi, posebno s tistimi Slovenci, ki še niso poznali našega novega slovenskega duhovnega središča. Marsikdo od domačinov je z veseljem v pogovoru dodal, da ima tega ali onega v družini ali sorodstvu, ki je slovenske krvi. G. Kosmač iz Schoenecka je žel ve-

lik uspeh s svojim klekljanjem idrskih čipk. Gospa Hero iz Saint-Avalda je spretno vezla, gospa Marlenka in gospodična Lidija sta spretno stregli domača peciva mimoidočim, g. Kastelec in g. Hero sta marljivo pekla čevapčiče, g. Sirk z Behrna in g. Šumej pa sta bila zadolžena pri sprejemu.

Ob pogledu na posterje z izbranimi slikami Slovenije, ob prijetni besedi in okušanju slovenskih domačih izdelkov smo se povezali z drugimi narodi v prijateljsko srečanje.

Krajevni časopis Républiqueain Lorrain nas je ob zadnjem dnevu srečanja predstavil kot najboljše zastopnike tujih udeležencev. To naj nam ne bo samo v ponos, temveč tudi v spodbudo, da bomo nadaljevali v tem duhu in to lepo zamisel še odličneje uresničili na bodočem mednarodnem srečanju.

Iskren Bog plačaj vsem, ki ste nam ob teh dnevih darovali svoj dragocen čas in dobro voljo.

V nedeljo, 12. oktobra, smo priredili celodnevno srečanje v naši slovenski misiji. V lepem številu smo se zbrali pri slovenski maši in nato pri prirčnem kosilu kakor tudi ob zaključku srečanja v kapeli pri petju litanij in blagoslovu z Najsvetejšim.

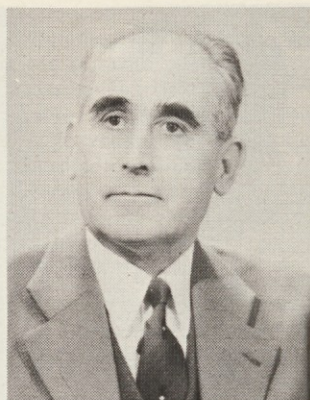
Slovenska polnočnica bo v kapeli našega doma in to ob 22. uri. Po polnočnici bo tradicionalno božično srečanje ob pecivu in kuhanem vinu. Naj bodo to zares doživetje prazniki, božja ljubezen naj najde prostor v vsakem kristjanu dobre volje. To je zares praznik veselja in odrešenja, saj je Bog z nami! Vse osta-

Kiosk Slovencev ob srečanju dvajsetih držav v Merlebachu

Ob zaključku celodnevne srečanja so nam naše gospodinje postregle s kavo in domačim pecivom.

Pokojni g. Anton Škruba

le podrobnosti pa bodo razvidne v krajevnem listu Med nami Povedano.

20. septembra je v naročju žene in cerkvene pevke Karoline *zapustil ta svet* vsem dobro znani Slovenec g. Anton Škruba, rojen 13. 1. 1905. Njegovo delo in obseg njegovega delovanja je vsem znano predvsem na področju ohranjanja slovenske kulture, jezika, prijateljstva in trajnih stikov, ki jih je gojil med našimi slovenskimi izseljenskimi rojaki v povezavi z domovino.

Cerkveni zbor Slomšek mu je pri pogrebni maši 24. septembra v farni cerkvi Merlebach lepo prepeval. Ob odprtem grobu pa mu je zbor Jadran v imenu njihovega društva zapel v slovo slovensko pesem.

Ohranili bomo v lepem spominu

njegovo tiho prenašanje bolezni, njegovo ljubezen do materinega jezika in zvestobo slovenskemu narodu in slovenski skupnosti v Merlebachu. Bog naj mu bo za vse, kar je dobrega storil, bogat plačnik. Družini in svojem izrekamo srčno sožalje in se v molitvi za njegovo dušo obračamo k nebeškemu in našemu Očetu. Njegovo telo počiva v bližini groba gospoda Grimsa, ob katerem smo se na vernih duš dan zbrali in v molitvi in pesmi prosili za večni mir in pokoj naših sorodnikov, znancev in prijateljev.

Z najlepšimi voščili za božične praznike in z željo, da bi še nadalje tako lepo in zvesto sodelovali pri ohranjanju verskih in kulturnih vrednot, vas pozdravlja vaš slovenski izseljeniški duhovnik Jože Kamin.

AUMETZ in OB LUKSEMBURGU

Po njegovem lastnem sporočilu nam je brat marist Leopold Gorišek, do zdaj profesor v njihovem kolegiju v San Salvadorju, dal vedeti, da se preseli v Rim v njihovo generalno hišo, kjer bo knjižničar in prevajalec. Njegov novi naslov je: Fratelli Maristi (Leopold Gorišek), Piazza M. Champagnat 2, Caselle postale 10250 I-00144 ROMA. Ob tem novem imenovanju se vsi, ki ga poznamo, veselimo in mu čestitamo. Bliže bo tudi svojemu bratu in sorodstvu v Aumetzu. Vsem že zdaj želi vesel božič in srečno novo leto.

Sporočamo tudi, da je v Landresu (M. et M.) 11. oktobra *nenadoma umrl* Franc Urbančič v 83. letu starosti. Zvesto in rad se je udeleževal

Ob ponovitvi zlate maše je prišel med nas tudi škof iz Nice, ki je tudi bil na Laghetu, in smo mu zapeli slovensko zdravico.

društvenih prireditiv. Bil je doma blizu Kobarida. Gospod mu daj večni pokoj in večna luč naj mu sveti. Vsemu sorodstvu naše sožalje.

Našim bolnikom po bolnišnicah in doma želimo, naj jih božična skrivnost opogumlja in daje kljub vsemu v novem letu nove sreče.

NICA

ZAHVALA ZA ZLATO MAŠO

Naj vedo po vsem svetu, da Slovenci na Azurni obali v Franciji tudi kaj pomenijo! Tako sem rekel in o tem poročam. Kdo, kaj, kako, zakaj takšno poročilo? Da sem bil skozi trinajst let v Nici njihov župnik, tega pač še niso pozabili. Zvedeli so, da sem obhajal petdesetletni jubilej, se pravi „zlato mašo“. Pojavila se je ideja: sem ga povabimo, patra Jakoba! To je tisto lepo, kar so naradili!

Kako je vse potekalo? S sedanjim njihovim gospodom sva se srečala v „Le Beatitudini“ v Trstu. Gospod Pavalec mi je skrivnosti razodel. Potem je pripravljaj z vso ljubeznijo tisti srečni dan. V kapeli, kjer imajo naši redno božjo službo, gotovo nimajo „zlatega mašnega plašča“... Gospod Pavalec ga je le nekje „iztaknil“. V nedeljo, 21. septembra, se je med deveto in deseto uro zbrala v kapeli prava številna „elita“ nekdanjih mojih vernikov. Med božjo službo sem jim povedal nekaj besed — da bi na tak način

Zlatomašnik p. Jakob Vučina

ja ne pozabili na nekdanjo mojo skrb zanje. Kar bilo jih je, bilo in kar iz srca je vrela ta dan bogoslužna pesem. Hvala vam, Slovenci, srčna hvala!

S tem še daleč ni bilo končano. Povabili so me k skupnemu kosilu. Kakšnih 15 kilometrov od Nice se nahaja romarsko središče Laghet. Tukaj so najeli dvorano za slovesnost in priredili, kar se da lepo! Pesmi so nam prihajale iz srca, ena za drugo. Dve uri je trajalo to slavno kosilo.

Pa s tem še ni bilo konec. Šli smo pod cerkvijo v naravo. Tja so prihajali še tisti, ki dopoldne niso

mogli. Obujali smo spomine, spomine, samo lepe, smešne, „luštne“.

Od vseh poskusov, kako naj bi obhajal svoj jubilej, je bilo to srečanje zame prav gotovo najlepše. Počutil sem se kratko malo srečen, zadovoljen ob spoznanju, da so ti nekdanji „moji“ ostali zvesti Bogu, slovenski besedi in domovini.

Hvala vam, Slovenci na Cote d'Azur, za vse tako iskreno hvaležnostno veselje, ki ste mi ga pripravili! Tudi Vam, mojemu nasledniku, gospod Pavalec, iskrena hvala za tako posrečeno idejo! Pater Jakob

Prijetni spomini iz dopustniških dni so že davno izbrisani ob trdem vsakdanjem delu, ki smo se ga lotili takoj po vrnitvi. V to sivino vsakdanjega dela je kmalu posijal svetli sončni žarek, ko je med nas prišel p. Jakob in na nedeljo, 21. 9., imel ponovitev svoje *zlate maše*. Po slovesnosti v cerkvi smo šli na Laghet, kjer smo po kosilu ostali ves popoldan v veselem razpoloženju. Naj ga Bog še dolgo ohrani v zdravju in pri moči, da bo še dolgo mogel duhovno oskrbovati naše koroške rojake.

V začetku oktobra smo zvedeli za *smrt* g. Stanka Lovrenčiča. Pokopan je v rojstnem kraju Logje pri Kobaridu. Malokdo ga je poznal, ker ni prihajal med nas Slovence. Naj mu bo Gospod blag sodnik.

Da se pa tudi mi vsak dan približujemo dnevu smrti, nas je opozoril

Veselo razpoloženje naših rojakov pri kosilu po slovesnosti v obednici na Laghetu. Treba je pripomniti, da v to Marijino svetišče radi romajo ne samo iz Nice, pač pa tudi iz Liburnije na italijanski strani.

tudi praznik Vseh svetih in Vernih mrtvih. Tokrat smo se zbrali na Ariane v župnijski cerkvi, kjer smo se pri maši in z opravilom za mrtve spomnili vseh naših pokojnih sodrnikov, ki nismo mogli obiskati njihove grobove v domovini. Praznik nas je spet spomnil na temeljni življenjski zakon za kristjana, da umre s Kristusom in da umira s Kristusom.

Smo v adventu, v času priprave na Gospodov prihod. Čas te priprave vzemimo resno. Namesto posebnih spodbud, naj nam govori življenje.

Pred nekaj leti je v neki župniji ležal težko bolan mož, star okrog 50 let. Povsod je bil znan kot „vinski bratec“. Ko je milost trkala na vrata njegovega srca po njegovi dobri ženi ali prijatelju, naj neha piti, bi ironično in s smehom odgovoril: „Nikar se ne vzemirajte, imam še čas tudi za to!“ Posledica: bolezen ga je vrgla na mrliško posteljo. Bled in brezpomočen je ležal v kotu in stokal. Nobenega ni maral pri sebi in je vsakega gnal iz sobe. Ko bi ga spomnili, da bi poklicali duhovnika, da uredi svoje račune z Bogom, bi še vedno zamahnil z roko in rekel: „Je še čas, — saj menda ne bom jutri umrl.“ Toda ni imel več časa. Z Bogom se ne moremo igrati. Srce mu je naglo popustilo in oslabeło. Umril je v noči, takrat, ko tega ni pričakoval ne on ne njegovi domači.

Podobna je zgodba apostola Pavla pred rimskim upraviteljem Feliksom, o kateri pripovedujejo Apostolska dela: Čez nekaj dni je prišel Feliks s svojo ženo Druzilo, ki je bila Judinja. Dal je poklicati Pavla in ga je poslušal, ko je govoril o veri v Jezusa Kristusa. Ko pa je beseda nanesla na pravičnost, vzdržnost in prihodnjo sodbo, se je Feliks prestrašil, zato je rekel: „Za zdaj lahko greš! Ko najdem čas, te bom spet poklical!“ (Apd 24, 24)

Dr. Holzner v svoji knjigi Življenje in poslanice sv. Pavla komentira to srečanje med Pavlom in Feliksom in lepo pravi: „Feliks je prekinil sejo in Pavla poklical za drugo priložnost; toda ta druga priložnost nikoli več ni prišla. Kadarkoli se mora-

mo srečati s Kristusom in nadnaravnim ter čakamo na prihodnjo priložnost, je najbolj verjetno, da se to nikoli več ne bo ponovilo. Vsako zavračanje milosti srce še bolj zakrke. Angleški pregovor pravi: da nobeden led ni tako trd kot tisti, ki na površju otopi in potem spet zmrzne.“ (VII. 51)

V tem adventnem času se odzovimo opominu psalmista: „Če danes zaslišite njegov glas, ne zakrknite svojih src!“ (Ps 95; Hebr 3, 7)

MARSEILLE

Vsi ste lepo vabljeni na slovensko mašo, ki bo zadnjo adventno nedeljo, 21. decembra, ob 5. uri popoldne v Septèmesu. Pred mašo priložnost za božično spoved.

nemčija

STUTTART-okolica

Volitve v župnijske svete. — V nedeljo, 16. novembra, so bile v škofiji Rottenburg-Stuttgart volitve župnijskih svetov. V informacijo o nalogi župnijskih svetovalcev in o poteku volitev je škofija izdala posebna volilna navodila tudi v slovenskem jeziku. Ta v posebnem poglavju imenujejo pogoje, ki jih mora izpolniti katoličan tuje narodnosti, če hoče na teh volitvah kandidirati. Takole se glasijo: „Nemškega jezika morate biti toliko vešč, da se lahko udeležujete pogovorov. —

Poznati morate probleme svojih ljudi in, če le mogoče, biti že povezani z nemško župnijo. — Zainteresirani morate biti na tem, da probleme ljudi vaše narodnosti v župniji tudi imenujete in ste pripravljeni iskati skupnih rešitev. — Kot izvoljeni član morate biti pripravljeni nositi odgovornost za vso župnijo.“ Kot smo zvedeli, so na več krajih kandidirali tudi Slovenci. Kakšen je bil izid, nam še ni znano. Dolej so nam znani trije Slovenci, ki so v prejšnjih volitvah dobili dovolj glasov in so bili tako svetovalci v nemških župnijah: 1 v Stuttgartu, 1 v Tammu in 1 v Oberstenfeldu.

Zanimanje za izseljensko značko. — V obliki in smislu značk „Slovenija moja dežela“, ki jih je v zadnjem času videti po Sloveniji, so tudi izseljenci izdali svojo tovrstno značko. Ta je še posebej lepa in smiselna: belo polje pokrivaajo trije rdeči nageljni kot simbol Slovencev v domovini, v zamejstvu in v izseljenstvu. Napis „Slovenija moja dežela“ je modre barve. Lipov list je označen samo z modrim robom. Tako so na znački samo slovenske barve: bela, modra, rdeča in slovenski nagelj kot simbol osebne in domovinske ljubezni. Na Württembergem se rojaki za to značko zelo zanimajo in prva pošiljka je že pošla.

Pevski večer v Heilbronn. — Večer po mesečni maši 25. oktobra v Heilbronn smo posvetili slovenski ljudski pesmi. Na sporedu jih je bilo 17 po številu. Med njimi je bilo treba izbrati najbolj priljubljeno. Od 21 navzočih ljubiteljev slovenskih

Miklavž je priljubljen gost. Lani se je dal fotografirati s slovenskimi otroki v Oberstenfeldu na Württembergem.

Na Vnebohod, 8. maja 1986, so se Slovenci iz Nemčije zbrali v Tübingen-Derendingenu, da se spomnijo 400-letnice smrti Primoža Trubarja. Doslej so domnevali, da leži Trubar pokopan na levi strani stranskega vhoda v cerkev (na sliki pod križem), nova raziskovanja pa omenjajo tudi možnost, da je bil Trubar pokopan v prezbiteriju v cerkvi.

Ljubljčan Stane Gladnigg, ki od leta 1973 živi v Ludwigsburgu, je aprila letos praznoval 90-letnico življenja. Je najstarejši Slovenec na Württemberškem. Misli se mu še vedno rade vračajo v Ljubljano, kjer je imel na Bleiweissovi cesti svojo bibliofilsko založbo. Leta 1935 je izdal v umetniški lastnoročni pisavi Prešernov Krst pri Savici in Sonetni venec ter Župančičevo Dumo. Ljubljčanji so se pulili zanje. Dela so bila vezana v pergamentne platnice. Inicialke zaslužijo posebno pozornost.

Prva slovenska folklorna skupina v Nemčiji je bila ustanovljena pri slovenski fari v Oberhausen-Sterkrade. Posnetek je narejen 1. maja 1966 pred nastopom na prvomajski prireditvi v Kaiserhofu.

melodij se jih je največ odločilo za pesem Po jezeru bliz' Triglava. Drugo mesto sta dosegli Rože je na vrtu plela in Gor čez jezero.

Mednarodni družinski seminar. — Dekanija Böblingen je od 10.—12. oktobra priredila mednarodni družinski seminar v „počitniški vasi“ Haus Tanneck. Razpravljali so o temi Skupaj živimo, skupaj odločajmo! Seminar je bil kar najlepša priprava na volitve v župnijske svete 16. novembra letos. Med 50 udeleženci sta bili tudi dve slovenski družini iz Sindelfingena s skupaj 8 člani. Vrnili sta se z najlepšimi vtisi in željo, da bi kaj podobnega še ponovili.

FRANKFURT

V soboto, 15. novembra 1986, smo se ob 20. uri spet zbrali k veselemu martinovanju. Okrog 200 ljudi je napolnilo dvorano na Holbeinstr. in se zabavalo s plesom, pijačo in jedačo (postregli smo s klobasami in krofi) do polnoči. Nekaj jih je prišlo tudi iz Darmstadta in Mainza. Igral je ansambel „Oberkrainer“ iz Frankfurta. Ker je bilo stalnih sodelavcev manj kot ponavadi, smo imeli dovolj dela, a vseeno smo po prireditvi še vse pospravili. Zahvala gre ženskam v kuhinji in moškim pri strežbi.

Čeprav so bili po martinovanju vsi povabljeni k nedeljski maši, so prišli le najbolj zvesti. Tudi srečanju drugo nedeljo v mesecu se je odzvalo le malo ljudi. Le zakaj nam za take stvari vedno „zmanjkuje“

časa? Celo pri verouku ni dosti boljše in izgleda, da naši otroci že vse vedo. Potrudimo se, da enkrat ne bo prepozno!

MÜNCHEN

Smo v novembru, ko nam je večnost tako blizu. Vsak orumeneli list, ki se zavrti z drevesa na tla, doživimo kot podobo sebe. Tudi za nas bo — morda kmalu — prišel tisti trenutek. Tudi našo faro je ta mesec prevevalo to občutje. Pa vedno misel na vstajenje in srečo. Takó tiho žalost, ki se mogoče ob mislih na odhod naseli v naših dušah, preplavi vendarle globoko veselje.

Kaj pa naše prireditve?

● Kajpak je treba poročati najprej o *vinski trgatvi*. Bilo nas je kar nekaj: 250 odraslih in čez 60 otrok. Srečk je bilo prodanih vseh 3000. Zaslužka je bilo nekaj čez 600 mark.

Najprej je treba omeniti kvintet g. Lojzeta Landekarja, ki je igral in godel, da je bilo veselje. Tako razigranega vzdušja se mu verjetno že zlepa ni posrečilo ustvariti. Še posebej naj pohvalimo lepo petje kvintetovega kitarista in solista: bil je izvrsten. Mogoče le dve majhni pripombi, ki jih je bilo slišati iz vrst udeležencev: muzika je bila malo pre-

Na vinski trgatvi v Münchnu so se otroci spletli v kačo, ki se je potem vila med mizami in stoli, po dvorani in hodniku.

glasna, pa pesmi je bilo malo preveč nemških in južnoslovanskih.

Trije glavni dobitki — to je vedno največji magnet naših družabnih srečanj, posebno še vprašanje, v katero slovensko deželo od njih gre. To pot je šel prvi dobitek na Koroško (600 mark vredni gramofon, radio in magnetofon ter žar), drugi na Dolenjsko (170 mark vreden kovček z orodjem), tretji pa na Štajersko (100 mark vredna kovčka). Sreča je torej te dobitke razdelila pošteno. Ostalih je bilo 600, tako da je vsaka peta srečka zadela.

Pohvaliti je treba naši dve harmonikašnji, Sonjo in Lidijo, ki sta zaigrali nekaj narodnih pesmi sami, nekaj pa skupaj s kvintetom. Poleg glasbenega užitka, ki sta nam ga s tem pripravili, je to tudi lepa propaganda za to, da dajo tudi drugi starši svoje otroke učiti se glasbenih instrumentov.

Najlepši trenutek večera je bil najbrž tisti, ko je g. Rajko vzel v roko otroka, drugi se ga je pa oklenil zadaj okrog pasu; potem se je na ta način izoblikovala dolga kača otrok, ki se je po taktu kvinteta vila med mizami in stoli, po dvorani in hodniku. Koliko veselja so užili predvsem otroci!

G. Rajko je vodil tudi vesele tekme: moški so se pomerili v pitju mineralne vode iz kozarcev, a pri tem niso smeli uporabljati rok, žene v diriganju triu, otroci pa večji v posnemanju pianista, violinista in

vozača, manjši v posnemanju živalskih glasov.

Sicer je bilo pa klepetanja in petja, sklepanja prijateljstev in obujanja spominov. Skratka: košček Slovenije sredi tujine.

Dvakrat na leto se tako srečati je že prav. To nas povezuje in združuje, spominja na naše narodne korenine in na dolžnost, da smo si drug drugemu v pomoč.

- Redno *farno življenje* se odvija v že ustaljenih oblikah: nedeljska maša in sobotna šola, pevske vaje in srečanja ministrantov, obiski bolnikov in družin, pomoč ljudem (prevajanje, izpolnjevanje obrazcev, iskanje potrdil za upokožitev...).

- Od večjih prireditev je pred nami *miklavževanje*. Spet bosta nastopila sveti Peter in sveti Anton, spet bo prišlo s svetim Miklavžem sedem angelov, spet bo zapel pevski zbor kakšno adventno, otroci našega šolskega tečaja pa Miklavžovo pesem. In spet bo sveti Miklavž obdaroval čez sto otrok.

ra, Zvon in Slovenska folklorna plesna skupina. S tem skupnim nastopom so naše skupine pokazale izredno zrelost, razvit čut za skupno delo. Iskreno čestitamo! Prosto zabavo je vodil Slavček iz Novega mesta.

Miklavževanje bomo imeli 7. decembra v gostilni Eggen, Dorpstraat, Brunssum.

Slovenska polnočnica bo letos v Corneliuskerk, Heerlerheide, ob 24. uri. Pridite!

Vabimo tudi na *Škrjančkov dan*, ki bo v nedeljo, 11. 1. 1987, v šoli sv. Vincencija Pavelskega na Adenauer laan, Heerlen.

Ob 15. uri bo sv. maša, sledi kulturni in družabni spored.

60. obletnico društva sv. Barbare bomo praznovali 31. maja 1987.

Odbor društva sv. Barbare pošilja vsem rojakom iskrene pozdrave, voščila za božič in novo leto 1987.

švedska

nizozemska

Ob Zvonovem sodelovanju smo leto praznovali praznik Vseh svetnikov.

Martinova nedelja je bila odlična. Organizirali so jo skupno Sv. Barba-

Švedske je po površini skoraj za dve Jugoslaviji, vendar ima samo eno katoliško škofijo s središčem v Stockholmu. Razdeljena je na 5 dekanij, ki imajo vsega skupaj 35 župnij. Največja je stockholmska dekanija, ki s svojimi 12 župnijami zajema glavno mesto z okolico ter vso severno Švedsko. Severno od Upp-

sale so za področje, večje od Jugoslavije, samo 4 katoliške župnije: Gävle, Sundsvall, Umea in Lulea. Župniki teh župnij zato naredijo tudi po 300 ali 400 km, da nekajkrat na leto zberejo k maši po dve ali tri družine. Razumljivo je, da v takšnih razmerah ni mogoče biti anonimni katoličan. Posameznik ali poedina družina je lahko ali povezana z drugimi župljani in z duhovnikom ali pa se Cerkvi in po vsej verjetnosti tudi verj čepasi oddaljuje.

Enkrat, mesečno ali vsaj nekajkrat na leto je na 13 krajih južne in srednje Švedske tudi slovenska maša. Tudi v južni Švedski imajo nekatere župnije le malo slovenskih družin, zato nimajo slovenske maše. Lepo je slišati župnika take župnije, da je v njegovem kraju nekaj zelo dobrih župljanov, ki so doma iz Slovenije. Boraški župnik gre vsako nedeljo maševat v 30 km oddaljen Ulricehamn in z veseljem pove, da tja redno pride tudi nekaj Slovencev. Podobno omenja tudi župnik iz Linköpinga za Motalo.

Manj prijetno pa je slišati duhovnika, ki gre na eno takšnih „podružnic“ enkrat na mesec maševat in se mu je pred kratkim neki župljan opravičeval: „Zadnjič pa nismo mogli priti, ker smo imeli na obisku svoje sosedo, ki so po rodu Slovenci.“ Ali ne bil bilo veliko lepše, če bi se lepo pobrali skupaj in družno šli k maši ter pri tem, ko si skazujejo medsebojno pozornost, dali še čast Bogu.

švica

OBHAJANJE NEDELJE PRISELJENCEV

V Švici je priseljencem posvečen 2. nedelja v novembru. Tako ali drugače prirejajo po župnijah skupna srečanja z večjezičnim bogoslužjem in raznimi družabnimi dodatki.

V Solothurnu smo Slovenci bili letos prvič povabljeni k „mednarodni“ maši v stolno-župnijsko cerkev sv. Ursa. Pri sodelovanju smo od

vseh narodnosti imeli največji delež, tako da bi lahko rekli, da je maša bila skoraj izključno nemško-slovenska. Glavno prošnjo, berilo (ki ga je brala sr. Avrelija) in del evharistične molitve je bilo od rednih mašnih delov slišati v slovenščini, čemur se je na koncu pridružila še poobhajilna pesem.

Z domačim župnikom je somaševal (samo) naš duhovnik p. Damijan, ki je na začetku maše po župnikovih uvodnih besedah pozdravil navzoče rojake in po kratki pridigi domačega kateheta imel še kratek nagovor. „Izpod tempeljskega praga izvirajoča voda, o kateri govori prerok Ezekijel (mašno berilo), naj ne izpira narodnostnih različnosti, pač pa samo tisto, kar bi utegnilo motiti skladnost v različnostih. To bo toliko bolj možno, kolikor bolj bomo dovoljevali, da nas kot božja svetišča očiščuje Kristus“ (evangelij), je bila njegova glavna misel.

Prošnje za vse potrebe so bile v nemškem, slovenskem, angleškem in madžarskem jeziku.

Bogoslužno slavje se je končalo z zahvalno pesmijo. Vse je torej bilo lepo pripravljeno in izpeljano, še bolj bi pa naš delež sodelovanja (zlasti pesem) prišel od izraza, če bi zraven bili tudi tisti, ki jih ni bilo. Vsaj za kaj izrednega se je namreč vredno potruditi.

Švicarski škofje so za to nedeljo izdali pismo o cenjenju in spoštovanju omike drugih. Na koncu so zapisali:

„Domačine prosimo: Bodite odprti do tujcev v svojih župnijah in skupnostih; ... pomagajte jim živeti po njihovo; ... v priseljencu glejte bližnjega, ki potrebuje vašo pomoč; spoznavajte kulturno bogastvo, ki ga doseljenci prinašajo v naše skupnosti.

Priseljencem kličemo: Vključite se v življenje župnij in skupnosti; ... bodite ponosni na svoje poreklo; delite z drugimi svoje kulturno bogastvo ...

Begunec in pribežnik vabimo: Imejte razumevanje za tegobe, ki danes mnoge od nas pritiskajo; pripomorite, da se drug drugemu bolj približamo; pomagajte, da vaše stanje bolj razumevamo ...“

slovinci ob meji

KOROŠKA

Od 7. do 10. oktobra je bil v Tinjah drugi slovenski misijonski simpozij pod vodilom Mladina in misijoni. Delegati so bili iz Slovenije, Koroške, Primorske, Argentine, ZDA, Kanade in Rima. Navzoč je bil tudi metropolit dr. Šuštar. Škof Kapellari je imel z udeleženci in mladino slovesno bogoslužje pri Gospe Sveti (9. oktobra). Sad simpozija sta ustanovitev misijonske organizacije Missio s sedežem v Ljubljani in prenos Katoliških misijonov iz Buenos Airesa v Ljubljano, kjer so nekaj izhajali. — V Železni Kapli so 19. oktobra praznovali 600-letnico posvetitve romarske cerkve Device Marije v Trnju. Višek praznovanja je bila maša s škofom dr. Kapellarijem. — Šentprimoška fara (Št. Vid v Podjuni) se je povezala z župnijo Molzbichl. Pevski zbor iz Molzbichla je 19. oktobra sestrsko faro obiskal, pel pri drugi maši in prinesel tudi lep dar za nove orgle. — V Modestovem domu v Celovcu je razstavljalo osem akademskih slikarjev iz Slovenije z motivi od Gospe Svete in okolice. Razstavo so zaprli 31. oktobra. Prireditelji so izdali tudi lep barvni katalog. — V veliki dvorani celovškega sejmišča je bil 25. oktobra škofijski shod v Celovcu. Zbranih je bilo okrog 3000 delegatov s škofom Kapellarijem. Seveda so tudi Slovenci dobili svoje mesto. Razveseljevala je škofova izjava na shodu: „Zame je slovenščina dar za našo škofijo.“ — Kar 33 let je vodil šentjakobsko župnijo župnik Andrej Karicelj. Konec oktobra se je od župnije poslovil. Sedaj jo upravlja dosedanji kaplan g. Marketz. — Pri Sv. Lenartu pri Sedmih studenih so 26. oktobra slavili zlato mašo župnika Avgušlina Čebula. Skoraj 40 let duhovniškega dela je posvetil tej župniji. Že dolga leta je tudi predsednik duhovniške Sodalitete. — Misijonska akcija, ki jo vodi slov. dušno-pastirski urad v Celovcu (g. Kopeinig) je s prispevki slovenskih župnij podprla že 830 misijonskih bogoslovcev. —

Oktober so člani Koroške dijaške zveze in Katoliške mladine obiskali vrstnike na Tržaškem in Goriškem. Najprej so se srečali s predstavniki Slovenskega kulturnega društva v Trstu, drugi dan pa z mladimi iz Števerjana. — K dvojezičnemu pouku se je letos prijavilo 2207 šolarjev, od teh jih 1130 obiskuje ljudsko šolo. — Ob praznovanju 10. oktobra (plebiscit) so v Borovljah, v Št. Jakobu v Rožu, na Radišah, v Svečah in Železni Kapli priredili dvojezične kulturne prireditve pod naslovom Dober večer, sosed. Sveškega večera se je udeležil tudi krški škof. Govoril je v obeh deželnih jezikih. — Na Plešivcu, kjer deluje škofijska gimnazija, so se 30. oktobra poslovili od gimnazijskega ravnatelja prof. Janka Schnabla. Po 39 letih učenja na tej šoli je šel v pokoj. Med drugim je prof. Schnabl, doma iz Zahomca na Zilji, poučeval tudi slovenščino. Škof Kapelari mu je podelil zlato odličje sv. Heme.

GORIŠKA

V Kulturnem domu v Gorici je gostovalo Slov. samostojno gledališče iz Trsta. 20. in 21. oktobra so igrali Cankarjevo Za narodov blagor. — Krščanska kulturna zveza v Celovcu je skupaj z Zvezo slov. kat. prosvete v Gorici, tržaško Prosvetno zvezo in čedadskim društvom Studenci pripravila od 11. do 19. oktobra Koroške dneve. Igralska skupina Planina iz Sel je nastopila z igrico Sovica Oka v Sovodnjah. Ista skupina je 12. okt. nastopila v Doberdobi in

Sovodnjah. V Gorici je 19. okt. v Katoliškem domu priredilo koncert društvo Jepa. Nastopila je mladinska skupina iz Ledinc, tamburaški zbor in moški pevski zbor iz Loč. — Korošci so obiskali tudi Slovensko Benečijo. 19. okt. sta v Bardu v Terskih dolinah pela slovenske pesmi trio Korotan in kvartet Kežar iz podjunskega Št. Vida. V Žabnicah pa so oblikovali mašo in nastopili člani društva Jepa iz Loč. — V dvorani goriškega bogoslovnega semenišča so pripravili vrsto predavanj o slovenski kulturi na Primorskem. Predavanja so dobro obiskana. Večina poslušavcev je Italijanov, kar kaže, da se le zanemajo za slovensko kulturo. — V deželnem Avditoriju v Gorici sta Zvezi slov. kat. prosvete in slovenskih kulturnih društev v Gorici 26. oktobra priredili spominsko proslavo v čast Simonu Gregorčiču, ki je pred 80 leti umrl. Avditorij je bil popolnoma zaseden. Višek programa je bila Sattnerjeva kantata Jefejeva prisega z orkestrom, solisti in sodelovanjem zborov Bratuž, Filej in Hrast. Gregorčičeve pesmi so recitali člani Slov. samostojnega gledališča iz Trsta. — Goriška Mohorjeva družba je letos izdala kot Mohorjev dar tele knjige: Koledar 1987, Tomaž Simčič Jakob Ukmar, Štefa Strojnikova Jastreb kroži in 12. snopič primorskega slov. biografskega leksikona. — Goričane je razveselila vest, da je rimska vlada dodelila goriški občini 5600 milijonov lir za graditev slovenskega šolskega centra v Gorici. — Okrog 100 Goričanov je obiskalo na Vernih duš dan gro-

bove umrlih slovenskih internirancev v Gonarsu. Položili so jim spominski venec in zapeli nekaj žalostink.

TRŽAŠKA

V okviru Koroških dni na Tržaškem sta bili dve prireditvi. Zarja iz Železne Kaple je uprizorila v Boljuncu igro Časovno vzporedje v Birkenwaldu; dan kasneje, 13. okt., je bilo v Peterlinovi dvorani v Trstu srečanje s pesnikom in slikarjem Gustavom Janušem. Na Koroških dnevih je v obeh pokrajinah nastopilo okrog 300 mladih koroških rojakov. Organizirali so tudi srečanje mladih Korošcev in Primorcev. — Slovensko samostojno gledališče v Trstu je odprlo sezono s Cankarjevo Za narodov blagor. Na programu je tudi izvirno delo Sergeja Verča Evangelij po Judi, kar je razburilo pošteno misleče tržaške Slovence, saj je to pamflet na Kristusovo osebnost in žali naš verski čut. — V Ziljskih Alpah (Reiðkofl) se je 19. oktobra smrtno ponesrečil 34-letni profesor Zlatko Jelincič. Poučeval je kemijo na inštitutu Štefan v Trstu. — V Marijinem domu v ul. Risorta so se za misijonsko nedeljo naučili igro Trpljenje in ljubezen, ki jo je napisala prof. Dina Slana. Avtorica je uprizorila igro s člani šentjakobskega krožka. — V Rojanu v Trstu so dobili 9. novembra novega župnika Maria Latina. Rojen je bil leta 1927 v Umagu v Istri. Po mašniškem posvečenju (1950) je bil nekaj časa župni upravitelj v Piranu. Ko je prišel v Trst, je bil nastavljen za kaplana v Rojanu.

Sveti večer.

Luč gori na mizi, luč v jaslicah: danes v spomin na Luč sveta, ki je to noč prišla na svet.

Družina je zbrana v hiši, kjer diši po kadilu. Vse se je umirilo.

Nekdo začne peti. Druga za drugo se oglašajo stare božične. Nič ni v njih zlaganega. Nikdar v letu ni takšnega občutja v družini. Pесmi se menjavajo s pripovedmi.

Hitro, prehitro potečejo ure do polnočnice. Skoraj se je treba pripraviti na odhod k fari.

— — —

Polne peharje božjega blagoslova za božič vam želijo

vaši dušni pastirji s pomočniki

slovinci po svetu

AVSTRALIJA

Pri Sv. Cirilu in Metodu v Kewu (Melbourne) so na tretjo septembrsko nedeljo priredili dan starih. Po bogoslužju je bila pogostitev z dobrim kosilom. Pevci iz Geelonga so s petjem poživili ta dan, ki ga je pripravilo društvo sv. Eme. Težo dneva je pa nosila kuharica Baragovega doma sr. Ema. — Na isto nedeljo je bil tudi Walkathon (dobrodela prireditelj). Pešači so nabrali kar 4491 dolarjev, od tega samo sr. Maksimilijana 1670 dolarjev. — V melbournski stolnici je bila na prvo nedeljo v oktobru maša narodov. Slovenci so se je udeležili v lepem številu. Prvo berilo je prebrala Slovenka v narodni noši. Mašo je daroval nadškof Little. — 6. septembra se je vršil v Camberri, glavnem mestu Avstralije, 12. mladinski koncert pod geslom Naša pesem naj živi. Program je obsegal 22. nastopov. Nastopili so mladi iz Sydneya, Wollongonga, Melbourne, Adelaide, Camberre in Merrylandsa. Prireditelj je bila v prostorih Slovenskega kluba v Camberri. Po programu je bila večerja in nato plesna zabava, ki se je zaključila v jutranjih urah. — Pri sv. Rafaelu v Merrylandsu (Sydney) so se dva dni duhovno pripravljali na obhajanje cerkvenega patrona. V nedeljo, 28. septembra, je vodil mašo škof nove škofije Parramatta. Pozdrav ob začetku in blagoslov na koncu maše je dal po slovensko. Med mašo je 20 parov, ki so praznovali zakonske jubileje, obnovilo svoj zakonski „ja“. — Pri sv. Rafaelu so imeli v nedeljo, 14. septembra, prvo obhajilo, ki ga je prejelo 7 otrok. Popoldne je bila v sydnejski stolnici maša narodov. Fotografijo dveh deklet v narodnih nošah, ki sta prinesli pri darovanju darove, je priobčil tudi časopis Catholic Weekly. — P. Valerijan Jenko OFM (Merrylands) je 1. oktobra odpotoval v Slovenijo obiskat mater, ki je v novembru praznovala 90-letnico. — Pešači Walkathona slov. kat. Misije v Sydneyu so nabrali 2171

dolarjev. Denar so dali v gradbeni sklad Misije. — Pri Sveti Družini v Adelaidi so ohranili lepo pobožnost obhajanja prvih petkov in sobot. Petek je posvečen češčenju Srca Jezusovega in zadoščevanju, prva sobota pa Mariji in prošnji za poklice.

ARGENTINA

Leta 1923 je prišla v Argentino sr. Hermana Ivana Perovšek (salezijanka). Delovala je na jugu Argentine v Rio Gallegos. Tam je umrla leta 1977. Občina je iz hvaležnosti po njej poimenovala eno od ulic v Calle Hermana Ivana Perovšek. — V Slomškovem domu v Ramos Mejija je Zveza slov. mater in žena 6. septembra praznovala 20-letnico delovanja. Po zahvalni maši je bila akademija. Slavnostni govor je imela ga. Meta Debeljak-Vombergarjeva. Na proslavi je bila tudi ustanoviteljica in dolgoletna predsednica ga. dr. Pavlina Dobovškova. — Slov. planinsko društvo v Bariločah je 28. septembra priredilo pod Catedralom tekme v veleslalomu. Zmagal je Marjan Marolt, pred lanskim zmagovavcem Martinom Bačerjem in Bogdanom Bertoncijem. Presenečenje za vse je bilo četrto mesto male Venese Marolt. Tekmovavec je bilo 31. — Naš dom v San Justu je 12. oktobra slavil 30-letnico delovanja. Že pet let prej so začeli s slovensko mašo in Balantičevo šolo, ki jo je vodila gdč. Angelca Klanšek. 15 let pa deluje že mladinski pevski zbor. Po maši je bila proslava. Med drugimi so nastopili šolski pevci (70) in mladinski pevski zbor. Popoldne so igrali Linhartovo: Ta veseli dan, ali Matiček se ženi. — V Argentini je obiskoval hrvatske rojake kardinal Franjo Kuharič. 22. oktobra je obiskal tudi slovensko središče na Ramon Falconu. — V soboto, 18. oktobra, so slovenski tečaji priredili pomladanski izlet. Udeležilo se ga je 234 otrok pod nadzorstvom 37 učnih moči. — Na slovenski narodni praznik je 29. oktobra občina Bariloče dala počastiti slovensko zastavo, seveda brez rdeče zvezde. Župan Gagliardi je dal na Trgu narodnostnih skupnosti razviti poleg argentinske tudi slovensko zastavo. — V Buenos Airesu je 1. novembra umrl dirigent in komponist prof. Marijan Drago Šijanec; bil je zaveden Slovenec in sodelavec pri Slov. kulturni akciji.

vzemite si 5 minut
za premislek
narodnega reka!

vol pije, kadar je
žejen,
človek pa pije tudi,
kadar ni žejen.

ZDA

Ker že en mesec poročevavec ni dobil nobene številke Ameriške Domovine, kjer črpa novice o slovenskem življenju v Združenih državah Severne Amerike, to pot novic ni, razen ene, iz argentinske Svobodne Slovenije: konec avgusta je umrl v Columbusu (Ohio) profesor ruske literature in moderne književnosti ter propagator slovenske književnosti g. Janko Lavrin. Dočakal je 99 let, po rodu je bil iz Bele Krajine. Že mlad je odšel po svetu, živel dolga leta v Londonu, vmes pa spet doma. Ob upokojitvi se je preselil v ZDA, kjer je bil na univerzi v Columbusu predstojnik slavističnega inštituta.

ocvirki

DEMOKRATIČNO PREBUJANJE V SLOVENIJI

Vsi vemo, kako južnoslovanski narodi gledajo na demokratično prebujanje v Sloveniji; prebujanje, to je posebej treba podčrtati, do katerega prihaja kljub temu, da je še danes tudi v Sloveniji na oblasti partija. Ta je dejansko na oblasti samo še formalno; nikakor

pa (več) predstavnic ljudstva, ker želje ljudi, zlasti mladine in izobražen-
cev, se kažejo v zahtevah slovenskih
delegatov na zveznih kongresih in ne v
govorih slovenskih političnih voditeljev.
KATOLIŠKI GLAS, Gorica-Trst, 11.
sept. 86/2.

ŠE O LETOŠNJI DRAGI

Dolgo je Milan Apih (komunist-
partijec) potreboval, da je prišel do
spoznanja, kako perverzen je sistem
(stalinizma), ki se polasti človeka v
celoti in postane šola za dresiranje,
človek pa le zdresiran psiček.

Predavatelji iz Slovenije (so bili) zelo
zaskrbljeni za prihodnost Slovencev
kot naroda. Bojijo se „balkanizacije“,
bojijo se „jugoslovenstva“, tj. stopitve
v neki jugoslovanski narod, ki bi bil
srbski oz. hrvaški po jeziku. Ne razumem,
zakaj je potrebno govoriti celó o
izginotju Slovencev in to v Sloveniji!
Noben narod ne umrje, če sam noče
umreti. (Toda ali smo še voljni obstati
kot narod, ko pa morimo svoje neroje-
ne otroke? Ker ni slovenskih ljudi, mo-
rajo pač prihajati v Slovenijo gostje z
juga [na delo]).

Pa še nekaj. Zakaj se Slovenci med
seboj bolj ne spoštujemo? Prideš v go-
stilno v Sloveniji, naročiš kosilo ali ve-
čerjo v slovenskem jeziku, pa moraš
čakati na milost in nemilost natakarja.
Ko si naveličan čakanja, naročiš po
italijansko ali nemško, in ti postrežejo
v nekaj minutah. Podobno je tudi po
uradih in drugod.

KATOLIŠKI GLAS, Gorica-Trst, 11.
sept. 86/1.

KOMUNIZEM V ŠTEVILKAH

V prvi polovici leta 1985 (se je) lah-
ko sestavila približna statistika o
članstvu v komunističnih strankah kri-
žem po sodobnem svetu za leto 1984.
Po kontinentih je ta pregled naslednji:
Afrika 0,07% (prebivalstva), Amerika
0,10%, Azija 1,73%, Evropa 4,21%,
Oceanija 0,005%. Komunistične stran-
ke in njihove sopotniške organizacije
imajo v svojem članstvu le 1,83% sve-
tovnega prebivalstva.

SVOBODNA SLOVENIJA, Buenos Ai-
res, 18. sept. 86/1.

Pričevanje:

Na „pogovorih“ so nas malo prepričevali, malo nam grozili

(Pričevanje glavnega urednika revije 2000 Petra Kovačiča)

● Vpisal sem se na *filozofsko fakulteto*. Prvega pol leta je šlo tež-
ko, ker mi niso priznali statusa štude-
nta... Zahtevali so, naj se izpi-
šem s teološke fakultete — želel
sem namreč končati tudi teološki
študij. Ta zahteva je bila protiprav-
na, saj je teološka fakulteta privat-
na šola in so prav takrat nekateri
duhovniki študirali hkrati tudi na fi-
lozofski fakulteti.

Izpisal sem se torej s teološke
fakultete, a tudi to ni pomagalo.
Ker nisem imel statusa študenta,
nisem imel pravice do zdravstvene-
ga zavarovanja in ne do študent-
skega posojila. To je trajalo do št-
udentskih demonstracij v študent-
skem naselju. Takrat pa so na naš

pritisek začeli reševati tudi take „so-
cialne“ primere, ki jih je bilo več.

● Verjetno me je teplo dejstvo,
da sem bil kljub grožnjam policije
soustavovitelj *revije (2000)* in sem
jo tudi vodil.

Najprej smo imeli težave pri regi-
straciji revije. Ko smo prošnjo za
revijo oddali, so se začela zaslíše-
vanja; vabili so nas na „pogovore“,
tam so nas malo prepričevali, malo
grozili. Ker nas to ni omajalo, so
poskusili razbiti našo skupino od
znotraj z znanimi metodami medse-
bojnega ovajanja; neki udbovec mi
je za „nagrado“ ponudil tudi zabavo
z ženskami. Takšnih obdelav smo
bili semeniščniki vajeni, zato niso
učinkovale.

Ker smo vztrajali pri svojem in

naš škof — 75-letnik

Naš škof — to je ljubljanski pomožni škof dr. Stanislav Lenič, ki mu je slovenska pokrajinska škofovska konferenca poverila poleg drugih nalog tudi skrb za slovenske zdomce in izseljence po svetu. 6. novembra je dopolnil 75 let življenja. K visokemu življenjskemu jubileju mu vsi verni slovenski zdomci v Zahodni Evropi prirsčno čestitamo in prosimo Boga, naj bi ga še dolgo ohranjal zdravega, saj nam je kot naš škof nadvse pri srcu.

75 let življenja ni kar tako. Že sama po sebi je to lepa doba. Še posebej dolga pa je, če je bilo komu usojeno živeti v tako razburkanih časih, kot je vojna

in revolucija, in če je bil nekdo tako blizu samega vrha enega pola dogajanja, kot je bil dr. Lenič. Res je bil med vojno samo tajnik ljubljanskega škofa Rož-

smo se pritožili predsedniku IS SRS Kavčiču, smo dovoljenje za revijo končno dobili. Tedaj me je poklical tisti udbovec in mi rekel: „Zdaj si pa zapomni: do zdaj smo s teboj delali v rokavicah, zdaj pa, prvič, ko bo kaj narobe, te bomo zaprli, boš že še videl!“

„Težave“ se pač nadaljujejo v taki ali drugačni obliki že ves čas izhajanja revije. Ko so nam po nekaj letih tako rekoč z administrativnimi ukrepi ukiniteli revijo in nam za nekaj let onemogočili njeno izdajanje, češ da nimamo urejenih papirjev, mi pa smo kar vztrajno pošiljali pritožbe in prošnje, naj se stvari uredijo, sem imel več udbinih obiskov na domu. Sredi noči so npr. prišli štirje silaki in se predstavili kot ne vem kakšna komisija. Takrat sem bil že poročen in so te stvari delovale na mojo družino zelo travmatično.

● Zanimive so pripetije, ki sem jih doživel ob iskanju zaposlitve. Recimo, na bežigraske in ptujsko gimnazijo sem bil že klican na pogovor o sklenitvi delovnega razmerja, a ko se je na mestu razkrila moja povezanost z revijo 2000, je šla

zaposlitev po vodi. Neki ravnatelj mi je celó blagohotno odsvetoval nadaljnji trud, češ da obstajajo stroga navodila glede zaposlovanj neustreznih elementov v prosveti.

(Pritožil sem se) celo do tedanje-ga predsednika SZDL Slovenije Ribičiča. Pa sem tudi tu dobil odgovor, da gre pač za samoupravne pravice delovnih organizacij ali za deviantne primere posameznih ravnateljev. No, teh deviantnih primerov je bilo samo v mojem primeru več deset, tako rekoč na vseh šolah, kamor sem se prijavil na razpise za prosta delovna mesta.

Po letih brezuspešnega iskanja redne zaposlitve sem se odločil za odhod v tujino. Prav tedaj pa smo dobili dovoljenje za ponovno izdajanje revije. Obrnil sem se na SZDL oziroma na predsednika RK Mitjo Ribičiča, naj pač rešijo moj primer, če tudi oni želijo, da revija spet izhaja, a hoteli so jo prav tedaj, tako se je pač govorilo; treba je bilo namreč na zunaj dokazati demokratizacijo naše družbe ob konferenci KVSE v Beogradu leta 1977.

Ribičičeva zasluga je, da sem službo dobil v nekaj dneh, v Mla-

dinski knjigi. Toda moj status še do danes ni povsem urejen; prejemam občutno manjši osebni dohodek kot sodelavci, ki opravljajo enako delo. Obljubljajo sicer rešitev mojega primera, po sedmih letih dela v podjetju. Če bi gledal samo na svoj osebni položaj, potem ne bi pomišljal in bi se izselil.

● Finančno revija (2000) životari. Kljub vsem prošnjam in pritožbam se stanje ni spremenilo. Nimamo več pravega upanja, da bi se kaj spremenilo. Že več kot leto dni se borimo za sredstva, da bi izdali Kocbekove medvojne spise in korespondenco, a brez uspeha.

NOVA REVIIJA, Ljubljana 1986, št. 50 / 51.

POPRAVEK

V prejšnji številki NAŠE LUČI je bilo zmotno zapisano, da je Peter Kovačič objavil svoje pričevanje v MLADINI, ko ga je dejansko v NOVI REVIIJI. S tem se bravec za pomoto opravičujemo.

mana, kar v cerkvenih strukturah ni ravno največ. A že kot tak je bil zadostna priča tistega, kar se je tedaj v resnici dogajalo, tako da je moral po koncu vojne za osem let v zapor, vrsto mesecev celó v samico. Pričevanje za resnico, proti slehernemu ponarejevanju le-te in láži, je bila — poleg kasnejše škofovske naloge utrjevanja vere med ljudmi — njegova osrednja življenjska naloga. Opravil je to odlično. Nikdar, od nikogar in za nobeno ceno si ni dal zlomiti hrbtenice. Da to ni bilo lahko, je jasno. Prav tako jasno pa je, da naš narod potrebuje takih mož, posebno v časih, kot so danes, ko je vsebina osnovnih človekovih vrednot nešteto krat zamenjana.

Odkar je dr. Lenič škof, je njegova glavna naloga poglobljanje vere med ljudmi. Tudi to naloga

je sijajno izvršil, saj ima vse naravne pogoje zanj, obenem pa natančen posluš za božje.

Pri njem je pravzaprav težko ločiti posamezne dele njegove osebnosti: človeka, duhovnika in dušnega pastirja. Vse troje je v njem tako med seboj prepleteno in eno drugo tako pogojuje, da je mogoče govoriti o vsem kot o enem. Kjer se on pojavi, tam steče beseda in se začuje pesem, tam je smeh in dobra volja, toplina in prijateljstvo. Nekdo je rekel, da zlepa ne pozna duhovnika, ki bi bil tako rad duhovnik, kot je to gospod Lenič. Koliko župnij je obhodel, tudi naših v zdomstvu in izseljenstvu, kolikokrat smo ga slišali pridigati, kolikokrat je nam duhovnikom govoril in dajal poguma in vere, koliko slovenskih otrok je birmal, koliko cerkva posvetil! Njegova

beseda je bila vedno jasna in pogumna, navdušujoča in polna božjega.

Na letošnjem jesenskem srečanju slovenskih dušnih pastirjev v Zahodni Evropi nam je pri sklepnih maši rekel, da sedaj ponavlja s starčkom Simeonom besede: „O Bog, sedaj odpuščaš svojega hlapca v miru.“ Vsem so se nam oči zasolzile. Zazdalo se nam je, da se v našem zdomskem pastirovanju podira nekaj velikega, da se končuje neka lepa doba, da odhaja oče. Pa nas je spet opogumil, češ da bo k nam še rad prišel, če mu bo Bog dal življenje in zdravje!

Gospod škof, verjemite nam, da molimo za Vaše življenje in zdravje! Naj bo poleg velike hvaležnosti za Vaš jubilej ta molitev naše vezilo!

br

oglasi

- **Dragi rojaki!** Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. — Obrnite se na naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-4010 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). — Informacije dobite pisмено ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.
- **RAČUNALNIKI:** Sinclair 48K DM 245,—. Vse vrste Commodore, Schneider, Atari RADIOAPARATI, AVTORADIO Hi-Fi. Razni stroji in orodje. Eksportni popust. — Jode Discount Markt, Schwanthalerstr. 1, 8000 München 2, BRD.
- **PREVAJANJE V MÜNCHNU** — Dipl. filolog JOSEPH ARECH Vam uradno uredi prevode iz slovenščine in srbohrvaščine, piše prošnje in nudi pravno pomoč; pouk nemščine in slovenščine. — 8000 München 45, Situlistr. 71b (U-Bahn 6, postaja Freimann), tel. 0 89 / 32 68 13.
- **DRAGI ROJAKI, POTUJETE V EVROPO?** Na pragu domovine, v središču stare Gorice, ob lepem drevoredu Corso Italia, vas pričakujemo v PALACE HOTELU, najboljšem hotelu v mestu. Najmodernejši komfort (kopalnica, telefon, radijski sprejemnik, barvna televizija, mini bar, klimatizacija). Zelo ugodne cene: enoposteljna soba 62,50 DM, dvoposteljna 92,40 DM. — Vinko Levstik, PH-PALACE HOTEL, Corso Italia 63, I-34179 Gorizia, tel. 0481 / 82 1 66, telex 461154 PAL GO I.
- **Pri Celju NAPRODAJ** nova, moderna hiša s centralno kurjavo in garažo ter 800 m² vinograda. Cena: 104.000 DM. — Informacije daje g. Dolar, 63310 Gotovlje 66, telefon 63 / 71 39 61, YU.
- **Zdomci, bodoči obrtniki!** PRODAM hišo z gospodarskim poslopjem z nekaj zemlje in sadovnjakom — primerna lokacija, 2 km od Ptuja. — Naslov: Marija Bezjak, Spuhlja 87, 62250 Ptuj, YU.
- **SLOVENEK**, 42 let, srednje postave, živeč s sinom na Švedskem, želi spoznati primerno dekle. Otroci niso ovira. — Naslov Vam posreduje uprava Naše luči pod pogoji, kot so navedeni v spodnjem črnem pasu na tej strani (štev. 2).

V sleherni slovenski knjižnici morajo biti tele knjige:

V ROGU LEŽIMO POBITI (Tomaž Kovač)

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO (Matjaž Klepec)

Izjave svobodnjakov, ki so se med vojno v Sloveniji uprli stalinistični revoluciji, pa so jih Angleži po izdaji poslali domov.

Vse te knjige lahko naročite na naslovu: **MOHORJEVA KNJIGARNA, Viktringer Ring 26, A-9020 Klagenfurt/Celovec**

preberite!

PREVODE DOKUMENTOV, ki jih potrebujete za sklenitev zakona, vam radi poskrbijo slovenski duhovniki. Obrnite se vedno na najbližjega!

ZA CERKVENO POROKO potrebujete krstni list, ki ni star več kot tri mesece: Javite se en mesec pred poroko pri duhovniku, ki vas bo poročil, da lahko uredi oklice in dokumente in se zmeni s krajevnim župnikom za kraj in čas poroke.

NA VSEH URADIH, kjer vas sprašujejo po narodnosti ali državljanstvu, povejte najprej, da ste Slovenci, potem šele, da ste Jugoslovani. Pri izpolnjevanju vseh formularjev napišite pri rojstnem kraju vedno: Slovenija-Jugoslavija.

MALE OGLASE sprejema uredništvo „Naše luči“ do 5. v mesecu pred naslednjo številko. Oglasi smejo obsegati največ 100 besed. Za vsebino oglasov uredništvo ne odgovarja. Cenik malih glasov: Minimalna cena (do 20 besed) je: 200 avstrijskih šilingov, vsaka nadaljnja beseda pa 5 avstrijskih šilingov (ali pa enaka vrednost v drugi valuti). Oglase je treba vnaprej plačati. Uredništvo posreduje le naslov oglaševalca, na druga vprašanja glede malih oglasov ne odgovarja. Kdor hoče zvedeti za naslov oglaševalca, naj pošlje v pismu v denarju ali v mednarodnih poštnih kuponih pristojbino za dvoje pisem za tujino.

za en smehljajček

„Kam greš na dopust?“
„Če mi bo sosed vrnil, kar mi dolguje, na morje.“
„In če ti ne bo vrnil?“
„Bo šel on.“

Šef tajnici: „To naročilnico položite k laku za nohte, da jo bomo jutri takoj našli!“

Ženin pri vedeževavki: „Rad bi poznal svojo prihodnost — in preteklost svoje neveste.“

„No, pa si le prišel k nam na obisk! Kako pa, da žene ni?“
„Nekdo mora ostati doma zaradi otrok, sva pa žrebala.“
„In si zmagal ti?“
„Ne, ona.“

„Svoji ženi zamerim najbolj to, da se je z menoj poročila.“

Srečata se dva namišljena bolnika.

„Ali si se res ločil?“
„Res. Veš, žena je bila zmeraj zdrava in se nisva imela o čem pogovarjati.“

Miličnik ustavi avto.
„Ali imate vozniško dovoljenje?“
„Ja. Ali naj ga pokažem?“
„Ne, ni treba. A ko bi ga ne imeli, bi ga morali.“

Nekdo v družbi pravi, da je sposoben vsako tekočino takoj prepoznati, tudi če ima oči zavezane.

„Dobro, poskusimo!“ pravi eden iz družbe, mu zaveže oči in mu da piti neko tekočino.
„Fuj, to je bencin!“ pravi uganjevalec.
„Točno! A kakšen: normalni ali super?“

Gospa hoče kupiti papagaja. V trgovini z živalmi sta le še dva.
„Tegale bom vzela,“ pravi trgovcu.

„Lahko vzamete le oba skupaj.“
„Kako to?“
„Eden govori samo špansko, drugi je pa njegov tolmač.“

V šoli.
Učitelj: „Koliko lestev bi bilo potrebnih, da bi lahko prišli po njih od zemlje do lune?“
„Ena, a zadosti dolga.“

„Človek mora imeti domišljijo,“ je rekel pijanček, ki je med drugim in tretjim kozarčkom brž zvrnil še četrtega.

Neka dama se sprehaja ob reki in naleti na ribiča, ki lovi ribe. Začne ga ogovarjati, on pa molči.
Naenkrat potegne ribič iz vode veliko ribo.

„Uboga riba!“ pravi dama.
„Ali ste videli, kaj se lahko zgodi tistemu, ki stalno usta odpira?“

„Natakar, ta zrezek diši po žganju.“

Natakar stopi tri korake nazaj.
„Ali še vedno?“

„Zlata ura, ki sem jo dobil za nagrado od šefa, ni iz zlata, ampak iz pločevine.“

„Kaj poznaš tako dobro žlahtne kovine?“

„Ne, marveč šefa.“

Mož ženi: „Ali se spomniš tiste ure, ki sem jo izgubil pred tremi leti?“

„Se.“
„No, danes sem oblekel suknjič, segel v žep in kaj, misliš, sem našel?“

„Uro.“
„Ne, temveč tisto luknjo, skozi katero mi je ura padla.“

„Zakaj imate vato v ušesih?“
„Veste, imam to slabo navado, da tolčem s prsti po mizi, pa ne morem tega poslušati.“

Do vratu smo že v socializmu.

Pozor! V obtoku je večja količina ponarejenih zgodovine!

Kaj nam bo letos dedek Mraz spet odnesel?

Erscheinungsort: Klagenfurt
Verlagspostamt: A-9020 Klagenfurt
Viktringer Ring 26
P. b. b.

SLOVENSKI DUHOVNIKI PO EVROPI

ANGLIJA

Ludvik Roth, 62, Offley Road, London SW9 OLS. (Tel. 01-735-6655).

AVSTRIJA

Ciril Lavrič, Kirchenstr. 1, 4053 Haid b. Ansfelden. (Tel. 0729 - 88 35 64).

P. Andrej Kropelj, minorit, Mariahilferplatz 3, A-8020 Graz.

Štefan Ferencak SDB, Einsiedlergasse 9—11, 1050 Wien.

(Tel. 0222/55 25 75).

Slovenski socialni urad, Einsiedlergasse 9—11, 1050 Wien.

(Tel. 0222/55 25 75).

Janez Žagar, Feldeggasse 1, 6800 Feldkirch, Vorarlberg.

(Tel. 05522 - 26 4 04 ali 05522 - 21 5 85).

Slovenski dušnopastirski urad, Fridtjof-Nansen-Str. 3, 9800 Spittal/Drau.

(Tel. 04762 - 37 1 24).

BELGIJA

Vinko Žakelj, Guill. Lambert laan 36, B-3640 Eisden. (Tel. 0032/11/76 22 01).

Kazimir Gaberc, avenue L. Empain 19, Marcinelle, B-6001 Charleroi.

(Tel. 071 - 36 77 54).

FRANCIJA

Nace Čretnik, 78 Avenue Gambetta, 75020 Paris. (Tel. (1) 43 61 80 68).

Jože Flis, 3 Impasse Hoche, 92320 Chatillon. (Tel. (1) 42 53 64 43).

Stanislav Kavalar, Presbytère Ste. Barbe, rue de Lens, 62680 Mericourt.

(Tel. 21 70 91 88).

Anton Dejak, 4 rue Sainte Barbe, 57710 Aumetz. (Tel. 82 91 85 06).

Jože Kamin, 14 rue du 5 Decembre, 57800 Merlebach. (Tel. 87 81 47 82).

François Pavalec, 17 rue de Sospel, 06300 Nice. (Tel. 93 56 66 01).

NEMČIJA

Msgr. dr. Janez Zdešar, 8000 München 2, Schubertstr. 2-I. (Tel. 089 - 53 64 53).

Štefan Antolin, 1000 Berlin 61, Methfesselstraße 43, Kolpinghaus.

(Tel. 030 - 785 30 91 do 93).

Janez Pučelj, 4200 Oberhausen 11, Oskarstr. 29. (Tel. 0208 - 64 09 76).

Stanko Čepлак, diakon, 4200 Oberhausen 11, Oskarstr. 29. (Tel. 0208 - 64 09 76).

Martin Mlakar, 5657 Haan 1, Hochdahler Str. 14. (Tel. 02129 - 13 92).

Vladimir Jereb, 6000 Frankfurt 70, Holbeinstr. 70. (Tel. 069 - 63 65 48).

Stanko Gajšek, 6800 Mannheim 1, A 4, 2. (Tel. 0621 - 28 5 00).

Ciril Turk, 7000 Stuttgart 1, Staffenbergstr. 64. (Tel. 0711 - 23 28 91).

Janez Demšar, 7417 Pfullingen, Burgstr. 7. (Tel. 07121 - 78 8 14).

Vili Stegu, 8070 Ingolstadt, Hohe Schulstr. 3, 1/2. (Tel. 0841 - 34 4 74).

Jože Bucik, 8900 Augsburg 22, (Göggingen), Klausenberg 7 c.

(Tel. 0821 - 97 9 13).

Slovenski dušnopastirski urad, 7906 Blaustein bei Ulm, Felsenstr. 12/1.

(Tel. 07304 - 41 4 53).

Dr. Branko Rozman, 8000 München 2, Schubertstr. 2-I. (Tel. 089 - 53 64 53).

Marijan Bečan, 8000 München 2, Schubertstr. 2-I. (Tel. 089 - 53 64 53).

NIZOZEMSKA

Vinko Žakelj, Guill. Lambert laan 36, B-3640 Eisden. (Tel. iz Nizozemske:

09 - 32 11 76 22 01).

ŠVEDSKA

Jože Drolc, Parkgatan 14, 411 38 Göteborg. (Tel. 031 - 11 54 21).

Stanislav Cikanek, Thottsgatan 9 B, 21148 Malmö. (Tel. 040 - 23 24 78).

ŠVIČA

P. Fidelis Kraner, Schaffhauserstr. 466, CH-8052 Zürich.

(Tel. Urad: 01 - 301 31 32. Zasebno: 01 - 301 44 15).

P. Damijan Frlan, Kapuzinerstr. 18, CH-4500 Solothurn. (Tel. 065 - 22 71 33).